EDITURA NEMIRA

GIUSEPPE MAGNARAPA

COMPLOT FINAL

5 ORA

GIUSEPPE MAGNARAPA
COMPLOT FINAL

NU POT SA PRICEP ACESTE CONTRADICȚII: OMORURI ADEVARATE SAU SIMULATE. MORȚI ADEVARAȚI SAU MORȚI CARE ÎNVIE. ASASINI CARE TRAG CU GLOANȚE ADEVARATE SAU CU INOFENSIVE GLOANȚE DE CAUCIUC!

O lectură realmente pasionantă, captivantă, intrigantă, care pornește de la un fenomen ce ne-a zguduit în anii șaptezeci, "anii de plumb": terorismul... Romanul, acceptat cu ani în urmă de un mare editor italian și ajuns în faza de șpalt, nu a mai fost publicat.

(Gianfranco de Turris)

GIUSEPPE MAGNARAPA

COMPLOT FINAL

TRADUCERE DE CORNEL NICOLAU

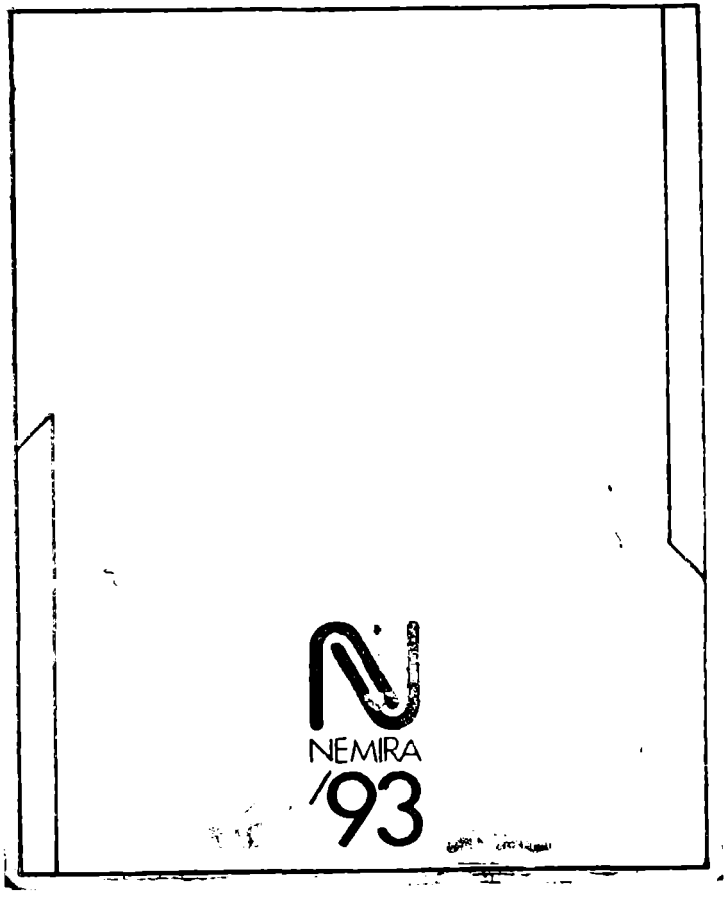

Coperta colecției și ilustrația :
DAN ALEXANDRU IONESCU

© Marino Solfanelli Editore S.r.l.
COMPLOTTO FINALE

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin Editurii **NEMIRA**. Reproducerea integrală sau parțială a textului este interzisă și se pedepsește conform legii.

ISBN 973—9144—26-8

INTRODUCERE

Neologismul „fantapolitica" a apărut în 1963 cu ocazia lansării publicitare în Italia a norocosului roman — de Fletcher Knebel și C. W. Bailey — intitulat *Sette giorni a maggio** (Seven Days in May, 1962) căruia i-au urmat — mai întîi în Statele Unite apoi în țara noastră — alte două cărți, devenite celebre și prin transpunerea pe ecran: *A prova di errore*** (Fail Safe, 1962), de Eugene Burdick și Harvey Wheeler și *Il dottor Stranamore**** (Dr. Strangelove, 1963) de Peter George. Toate trei se bazau pe extrapolări — împinse pînă la punctul extrem — ale unor situații politice interne și internaționale bine cunoscute și, pe atunci — cu douăzeci și cinci de ani în urmă — verosimile: o lovitură de stat realizată de Pentagon împotriva unui președinte care intenționa să încheie un acord cu Uniunea Sovietică (prima scriere); un eventual conflict nuclear între SUA și URSS, provocat de o greșeală (cea de-a doua scriere) sau de obtuzitatea generalilor și de paranoia unor savanți și președinți (a treia scriere). Într-adevăr, prin anii '60, militarismul și pericolul unui război atomic erau subiecte la ordinea zilei.

„Fantapolitica" poate fi, astfel, considerată drept o componentă inferioară a genului științifico-fantastic (și vor fi considerat-o ca atare — născocind cuvîntul — și agenții publicitari din acea epocă); așa cum aceasta descrie evoluția, ipotetică, a științelor prin prisma logicii și imaginației (dacă

---

* Șapte zile din mai.

** Proba de foc.

*** Doctorul Stranamore /Doctorul Iubire-Ciudată. (n.tr.)

ar fi să ne luăm după un concept care se potrivește genului *science fiction* de la origini), tot așa cealaltă descrie evoluția, ipotetică, a politicii interne și internaționale prin prisma logicii și imaginației.

„Fantapolitica" are, totuși, limite — limite intrinseci — care, în afara faptului că îi conferă caracterul ocazional și vremelnic (valoarea sa este dată de bogăția inventivă și de acel *suspense* care o situează în afara contingentului), o fac să se deosebească de alte genuri și subgenuri; extrapolările „fantapoliticii", de exemplu, nu pot fi proiectate în viitor, în mod excesiv (am avea de a face în acel caz cu „fanta-știința" sociologică), ci situate într-un viitor foarte apropiat, poimîine să spunem, avînd, în general, drept protagoniști personalități, oameni politici în viață, situații actuale; nici nu poate să se desfășoare, să se petreacă într-o lume care să aibă puncte de plecare diferite și deci situații politice diferite de cele reale (de exemplu: dacă, cumva, Axa ar fi ieșit victorioasă în cel de-al doilea război mondial), am fi avut de a face cu o ucronie; nu poate fi ruptă, în întregime, din realitate și situată într-un timp foarte îndepărtat sau într-un loc inexistent sau necunoscut și nu trebuie să aibă intenții didactice scopul de a prezenta o lume de la care să te inspiri, în care caz am avea de-a face cu o utopie; nici nu trebuie să fie o lume (îndepărtată în timp și în spațiu) — în întregime negativă — și nu trebuie să aibă drept singur țel acela de a pune în gardă împotriva pericolelor utopiilor contemporane, reale sau imaginare, în care caz am avea de a face cu o antiutopie.

În concluzie, caracteristicile „fantapoliticii" ar fi: o imaginație pe fond politic care, bazîndu-se pe date și conjuncturi actuale, se situează pe poziția zilei de azi sau a celei de mîine, care este atît de apropiată încît să aibă drept protagoniști personaje care realmente există în lumea contemporană.

Nu se poate spune că „fantapolitica" s-ar fi născut — prin 1962—1963 — ca subgen literar; ea a fost „categorisită" ca atare după apariția simultană în acea perioadă a unor romane de succes internațional și ea s-a bucurat — pe lungimea de undă a notorietății literare și cinematografice — de o publicitate și de un succes nesperat atît la public cît și la scriitori. S-a creat, astfel, o „modă" — care și acum mai dăinuiește — care s-a răspîndit în Statele Unite și în Europa (în Franța mai ales) și care se adresa atît trecutului cît și viitorului. Au fost, astfel, căutați „precursorii" fanta-

politicii, adică acele opere care puteau fi considerate ca atare fără ca ele să fi fost etichetate într-un fel anume; și au fost scrise romane și povestiri care cuprindeau — în mod hazardat — ipotezele politice cele mai verosimile, dar și cele mai neverosimile. Ipoteze „construite" — în mod evident — pe un *background* internațional în veșnică evoluție; ajunge să ne gîndim cum s-a trecut de la climatul „războiului rece" din acel început al anilor '60 la climatul de „destindere", la sfîrșitul anilor '80, cu acea *perestroikă* a lui Gorbaciov. Se schimbă peisajul real și, în consecință, se schimbă peisajele imaginare ale fantapoliticii fără ca prin aceasta să fie considerate „depășite", din punct de vedere narativ, romanele precedente (considerate „depășite, inactuale", doar din punct de vedere fantapolitic).

Și, în mod firesc, în afara dezvoltărilor de conținut, în conformitate cu cele ale politicii adevărate pe care le trăim zi de zi, s-au înregistrat și dezvoltări de tip literar: s-au născut, astfel, alte sub-genuri „clasificate" pe măsură ce luau ființă (dar și acestea au „precursorii" lor); și iată cum au apărut „fantarăzboiul", „fantaspionajul", „fantavaticanul", „fantaeconomia". Iar acum, cu acest *Complot final* al lui Giuseppe Magnarapa, avem și „fantaterorismul"...

Această lungă introducere își are rațiunea ei: a prezenta acest roman este o treabă foarte grea, stînjenitoare aproape. Într-adevăr, cum să faci, cum să vorbești de această carte fără a, nu spun a dezvălui, ci doar a pomeni de acele noduri, de acele întorsături, de acele caracteristici care odată citate fac să dispară plăcerea lecturii, curiozitatea de a ști cum se termină totul, interesul de a urmări pînă la capăt desfășurarea acțiunii din ce în ce mai complexă care pînă la dezvăluirea finală oferă nenumărate lovituri de teatru? Este o lectură realmente pasionantă, captivantă, intrigantă — cum se obișnuiește să se spună astăzi — care pornește de la un fenomen ce ne-a zguduit îndeaproape în Anii Șaptezeci, „anii de plumb": terorismul.

Deși nu prezintă personaje cunoscute sau identificabile, romanul lui Giuseppe Magnarapa face parte, de drept, din filonul de care am vorbit aici deoarece este, cred, primul care încearcă o reconstituire în cheie „fantastică" a acestui fenomen sîngeros și o face într-o manieră cu totul originală și eterodoxă; matricea sa nu trebuie căutată în grupulețe de dreapta sau de stînga, în serviciile secrete italiene sau străine sau în rîndul revoluționarilor de diferite obîrșii. Nu.

În realitate terorismul nu există. Și cititorul va vedea cum și de ce. Altceva nu poate fi spus pentru că romanul este construit pe o temă atît de ieșită din comun a cărei simplă pomenire doar ar face să se prăbușească un castel labirintic în care cel ce citește ar vrea să se piardă și apoi să se regăsească. Tocmai din acest motiv, poate, precum și din cauza totalului său anticonformism, romanului, acceptat cu ani în urmă de un mare editor italian și ajuns în faza de șpalt, i-a fost în cele din urmă oprită publicarea. Să fi fost, oare, prea anticonformist? Nu se încadra, nici ca proză narativă de imaginație, în anumite locuri comune și în anumite lozinci? Acest lucru îl vor judeca cititorii.

Giuseppe Magnarapa scrie de mulți ani povestiri și romane ne-mimetice chiar dacă abia acum debutează la nivel de specialist. Este de profesie psihiatru, fapt care conferă operelor sale o notă cu totul personală și o introspecție deosebit de profundă. În zugrăvirea figurii protagonistului (un ziarist frustrat din punct de vedere cultural, care pentru a nu-și apărea sie însuși inutil și pentru a evada dintr-o viață profesională nu pe măsura calităților lui, se hazardează într-o anchetă asupra terorismului), în descrierea unor episoade în care eroul se implică — de-a dreptul dramatice și care te fac să meditezi (de exemplu, aspecte din viața în balamuc, încercarea de a schimba personalitatea sa prin metoda șocurilor electrice etc.), precum și în numeroase situații de zugrăvire a psihologiei masei, se simte competența expertului în materie. Dar nu este, nicidecum, vorba de o specialitate aridă. Giuseppe Magnarapa — hotărît lucru — știe să scrie și știe să trezească interesul cititorului care (ca în orice bun roman de aventuri, în orice bun *thriller*, ce se respectă) se identifică cu protagonistul și, singur-împotriva-tuturor se hazardează într-o „afacere" mult prea grea pentru el.

Complot final se citește pe nerăsuflate și cititorii sînt pasionați, surprinși, uimiți și în cele din urmă indignați de jocul complex născocit de un grup de „ucenici vrăjitori".

Eroul va fi pînă la urmă nimicit de un complicat complot, dar... Există, întotdeauna, un „dar", însă ar fi un gest sadic să-l dezvăluim. E sarcina cititorului să-l descopere în ultimele pagini și, după ce le va parcurge, își va da seama de faptul că proza narativă, ne-mimetică, italiană a cîștigat un nou și foarte valoros autor.

Gianfranco de Turris

COMPLOT FINAL

soției mele
Maria Teres

Capitolul întîi

— Credeți că optsprezece luni sînt de ajuns?

Bărbatul, robust și îndesat, cu fruntea brobonită de sudoare, se ridică, dădu ocol biroului și se rezemă de marginea acestuia încrucișîndu-și brațele.

— Cred că da — spuse — lumea uită ușor în zilele noastre; memoria scurtă este unul din principalele mecanisme de apărare psihologică a omului obișnuit.

Bărbatul cu ochelari negri și cu un tic în colțul gurii își luă valijoara și bastonul cu măciulie de argint.

— Nu știam că vă pricepeți și la psihologie, scumpul meu domn...

Celălalt îl întrerupse cu un gest al mîinii.

— Nu rostiți nici un nume, vă rog, nici măcar în cod.

— Dar acesta este un loc foarte sigur!

— Nici un loc nu este destul de sigur; dar timpul trece și avionul dumneavoastră este pe picior de plecare; să isprăvim cu flecăreala și să mulțumim lui Dumnezeu că totul a mers bine.

Bărbatul cu ochelari de soare se îndreptă spre ușă și înainte de a ieși se întoarse pentru ultima oară.

În afară de faptul că vă pricepeți la psihologie sînteți și credincios — spuse — ceea ce este foarte caraghios dată fiind situația!

— Drum bun, prietene — i-o reteză scurt celălalt — noi nu ne vom mai vedea deoarece aceasta ar putea însemna sfîrșitul pentru amîndoi, să nu uitați acest lucru.

— Nu-l voi uita, fiți liniștit; rămas bun deci și... să auzim de bine!

Ieși închizînd încet ușa în spatele său.

În sfîrșit putea să se așeze și să mai respire puțin; își aprinse un trabuc și roti fotoliul spre ușa-fereastră din spatele său. Soarele era pe cale de a apune și pista de ciment cenușie se detașa net din mijlocul verdelui dimprejur. Un mic avion de turism manevra pregătindu-se de decolare în timp ce doi oameni de serviciu în salopete roșii făceau semnalizările de rigoare. Bărbatul robust și îndesat privi la cei doi gîndindu-se la patronul lor, proprietarul micului aeroport particular, gîndindu-se și la cei din familiile acelora, la soții, la copii și la toate persoanele care într-un fel sau altul aveau de a face cu ei și care, în mod sigur, erau la curent cu acea operație. Cum va fi fost asigurată tăcerea lor? Cu aur sau, poate, cu amenințări sau cu simpla convingere? Buzele îi schițară un ușor zîmbet; n-avea nici o importanță; fiecare își va fi jucat rolul său, îl va fi jucat pînă la capăt.

Prin colțul de jos din dreapta al ușii-ferestre se zări figura longilină a profesorului — cu ai săi ochelari negri — care, cu pas sigur, se îndrepta spre micul avion; îl urmări atent cu privirea întrebîndu-se ce anume simțea el în acele momente. Pleca într-o călătorie fără de întoarcere — ținînd sub braț toată agoniseala sa — cu perspectiva de a nu mai revedea, niciciînd, nici rude nici prieteni. Sigur că urmau să țină legătura dar, oricum, pe anumite căi și prin intermediul unui cod care trebuia să fie schimbat la fiecare 24 de ore. Cum va privi el oare acest rol de condamnat într-o țară străină și potențial ostilă, el, un bărbat obișnuit cu viața din sînul marii burghezii?

Acest lucru nu-l va putea ști niciodată; iar acum vedea, pentru ultima oară, acea figură familiară cum dispare înăuntrul avionului de turism cu ajutorul oamenilor în salopetă roșie. Ușa se închise și avionul începu să ruleze pe pistă; după numai cîteva secunde se afla în plină fază de decolare; în sfîrșit, se detașă — umbră abia perceptibilă — pe fondul soarelui muribund.

Scoase un adînc suspin de ușurare și-și șterse fruntea; acum, cînd totul se sfîrșise, i se părea imposibil ca o asemenea acțiune să se termine în mod fericit; dacă ținea cont de îndoielile chinuitoare, de pașii făcuți înapoi, de acordurile foarte grele care însoțiseră proiectul și realizarea lui, cu greu îi venea să creadă că s-ar fi putut realiza ceva. Restul ar fi putut veni de la sine și purtați pe aripile succesului,

pînă și cei mai molatici s-ar fi lăsat antrenați. Putea, în sfîrșit, să doarmă fără a mai avea îndoielile acelea care-l chinuiseră cumplit în ultimele luni; se aplecă pe birou și apăsă pe clapa interfonului:

— Domnișoară, dați-i telefon lui Crivelli și spuneți-i că se poate da drumul anchetei.

Îl sîcîia faptul că trebuia să folosească mereu nume false, dar de acum angrenajul se pornise și greul trecuse. Trebuia să se relaxeze și să se gîndească la lucruri mai plăcute; la bogăție de exemplu, la bogăția pe care operația aceea i-o adusese și la onorurile și la stima care veniseră împreună cu ea. Țîrîitul interfonului îi întrerupse șirul gîndurilor.

— Un atașat al ambasadei franceze solicită să fie primit, domnule — cîrîi aparatul galben.

— Are oră fixată?

— Nu, domnule — răspunse secretara după o scurtă pauză.

— Hm... mormăi el — bine, să vină.

Motorul automobilului Fiat bîzîia în mod uniform pe suprafața netedă a autostrăzii. Conducînd bătrîna și iubita sa mașină, lui Sergio Spighi îi era frică să nu-l apuce somnul dată fiind monotonia peisajului; drept pentru care se hotărî să dea drumul la radio. După multe încercări însoțite de imprecații rostite în șoaptă, reuși să prindă un post care transmitea ceva în mod decent.

... este o rămășiță a agresivității atavice a omului — spunea cineva răspunzînd probabil la o întrebare. Apoi se auzi și vocea celui care lua interviul:

— Domnule profesor, considerați că acest val de violență s-ar putea opri în mod spontan?

— Așa cum spuneam, agresivitatea este una din componentele active ale personalității noastre; tot ceea ce putem face, este s-o canalizăm spre activități constructive; este probabil ca în acest moment ea să atingă punctul culminant pentru ca apoi, să spunem așa, să se reverse peste margini; totuși, scopul pe care societatea trebuie să și-l propună nu este acela de a înălța noi diguri ci, mai curînd, acela de a le reconstrui și consolida pe cele vechi...

Pufăi cu nerăbdare; de cîte ori nu mai auzise el vorbării de acel gen! Toți voiau să-și exprime părerea personală și să propună soluții, dar nu se făcea nimic practic; iar violența și terorismul continuau să însîngereze străzile, fără

a avea un scop comprehensibil. Şi cum să combaţi ceva al cărui scop nu-l cunoşti? Şi ziarele vorbeau tot despre aşa ceva; printre cei ce băteau cu pumnul în masă cerînd legi speciale şi cei ce se complăceau în „atitudinea democratică" din ţară, se aflau mulţi cu o întreagă gamă de păreri intermediare, printre care cu greu reuşea să-şi plaseze propria lui opinie.

— Ce credeţi despre decretele antiterorism care au fost propuse recent de Guvern? — continuă să transmită radioul.

— Dacă cereţi părerea omului politic din mine, vă răspund că acestea sînt un rău necesar, dar dacă vă interesează părerea mea personală... Convorbirea fu întreruptă de o serie de interferenţe zgomotoase; încercă să prindă din nou postul dar îşi dădu seama imediat care era motivul întreruperii.

O maşină a Poliţiei cu sirenele urlînd trecu ca o săgeată, cerînd cu insistenţă cale liberă; Sergio încetini şi trecu pe dreapta simţind puternicul suflu provocat de trecerea „panterei".

Cine ştie ce s-a mai întîmplat şi de data aceasta, fatalitate sau violenţă deliberată? În ziua de azi eşti pus în faţa încurcăturii de a alege. Privi ceasul; avionul companiei *Swissair* trebuia să aterizeze cam peste jumătate de oră şi nu voia ca Marina să-l aştepte singură în mijlocul mulţimii. Chiar dacă ea, ca *hostess*, era obişnuită cu continuul contact cu lume străină, nu-i ieşea din cap gîndul că printre aceste persoane s-ar putea afla şi hoţi sau asasini. Se relaxă şi închise radioul.

— În seara aceasta nu vreau să mă mai gîndesc la nimic — se surprinse spunînd cu voce tare — nici la violenţă, nici la terorism, nici la treaba aia scîrboasă de la serviciu. Seara aceasta ne aparţine numai nouă amîndurora. *Şi noaptea* — adăugă zîmbind.

Reuşi să parcheze cu destulă uşurinţă şi se îndreptă apoi spre scara rulantă care ducea pe aeroportul „Cristoforo Colombo"; uriaşul ceas electric arăta 19,25, indicînd mai jos şi data: 3 noiembrie 1980.

Sosise la timp pentru a putea vedea aterizînd unul din acele mari aparate de zbor care, din cînd în cînd, o aduceau acasă pe prietena sa.

Își scoase sutienul și începu să-și pieptene cu o perie lungul său păr negru; în ciuda călătoriei efectuate și a oboselii apărea mereu proaspătă, poate și datorită frumuseții sale excepționale.

— Ție nu ți-e niciodată frig? — întrebă Sergio.

— Ce vrei, trecînd prin atîtea țări și prin atîtea climi nu mai reușesc să deosebesc frigul de căldură.

Se întoarse spre el și-i zîmbi:

— După cum foarte bine știi, n-am fost niciodată rece...

— Știi tu? Tocmai de aceea îmi place să fac dragoste cu tine: și pentru faptul că nu-ți faci probleme cu dezbrăcatul!

— Ești scîrbos, ca de obicei.

— Ei na, și nu-ți place! — spuse Sergio sărind în pat și cuprinzîndu-i șoldurile.

— Potolește-te, trebuie să fac duș; pînă atunci dă drumul televizorului și ascultă ultimele știri să mi le spui și mie.

— Ultimele știri? — rosti Sergio cu un aer dezamăgit și scîrbit; ultimele știri sînt la fel ca primele, oricum, iată-ți satisfăcută curiozitatea. De altfel îi voi da drumul tare, ca să-l poți auzi și tu din baie.

Pe ecranul televizorului în culori apăru, după cîteva clipe, chipul unei femei tinere care anunță programul:

— Acum vom transmite reportajul-anchetă *Să ne amintim*, dedicat răpirii și uciderii deputatului Aldo Adinolfi.

Imediat apăru imaginea unui automobil stînd pe loc, în al cărui portbagaj deschis se întrevedea silueta unui trup omenesc.

— A trecut de atunci un an și jumătate — se auzea o voce tulburată — dar imaginea aceasta n-am uitat-o. Ea s-a imprimat adînc în inima și în conștiința noastră, a tuturor...

— Ei, fir-ar să fie! — izbucni Sergio — dar chiar nu se mai poate vorbi și de altceva în țara asta!

— E inutil să-ți ascunzi capul în nisip, dragul meu — se auzi vocea Marinei care răzbătu prin șuieratul dușului — trebuie să vorbești despre ceea ce se întîmplă; dacă totul ar fi trecut sub tăcere, atunci ar jubila teroriștii.

— Da, da, știu, știu! Uneori îmi vine să refuz cu totul a recunoaște realitatea, dar apoi mă răzgîndesc și încerc să mă analizez cu obiectivitate. Refuz ceea ce nu reușesc să înțeleg și ceea ce mă chinuie zi de zi. Tu nici măcar

nu știi, nu-ți poți imagina ce înseamnă să lucrezi într-o redacție în care primești cele mai rele știri din lume, toate. Și nu sînt publicate toate, ci doar cele mai rele dintre cele mai rele! Iar eu — continuă el cu voce tare — eu mă aflu chiar în mijlocul a toate acestea: și ce fac? Scriu articole cu conținut cultural pe care nu le citește nimeni și care deseori trebuie să fie scoase pentru a face loc rubricii „cronica delictelor"!

Marina ieși din baie șiroind toată și se înfășură într-un halat.

— Știu că nu-ți place munca asta a ta, dar gîndește-te cît te-ai zbătut să faci rost de ea; acum, de bine, de rău, îți iei lunar salariul; ai și uitat de nopțile întregi pierdute deasupra mașinii de scris și cînd îți plăteau doar cîte un articolaș?

— Nu, n-am uitat; dar pe vremea aceea aveam un stimulent: rubricile mele erau citite și apreciate; reușeam, pe atunci, să discutăm în mod constructiv și parcă era mai multă viață, în toate cele.

Se ridică din pat și închise televizorul care continua să transmită imagini de arhivă din viața omului de stat care fusese asasinat; o privi pe prietena sa cu un aer trist.

— Nu știu dacă eu sînt acela care nu mai reușește să scrie ca mai înainte; mă simt parcă dat la o parte, nu știu... e o senzație cumplit de frustrantă aceea de a mă afla doar în postura de spectator neputincios în fața unor probleme pe care aș vrea cu tot dinadinsul să le rezolv.

— Nu-ți face probleme, Sergio; realitatea e aspră și, din păcate, pentru moment nu există soluții; sau mă rog, nimeni nu poate spune că se află în posesia rețetei definitive care să-i permită să pună capăt violenței. Ne aflăm cu toții în aceeași căruță, călăi și victime în același timp. Eu, care cutreier lumea, tu cu munca ta intelectuală și colegii tăi, care discută și iar discută, fac analize psihologice, mai mult sau mai puțin subtile, fără ca nimeni să reușească să salveze măcar una din victimele potențiale ale terorismului. Nu-ți face sînge rău, trebuie să trăim, pentru noi înșine mai întîi.

Sergio o privi cu admirație și-i păru rău pentru faptul că uneori o considerase puțin cam superficială. Se apropie de ea și-i desfăcu halatul în partea din față; era încă udă și mirosea a esență de baie. Și acea ocazie fu ultima în care făcură dragoste în mod cu totul satisfăcător.

La auzul soneriei — autoritare, peremptorii — a bătrînului ceas deșteptător de pe noptieră, deschise ochii; își simțea capul greu și plin de idei confuze. Ar fi trebuit să nu mai ia somnifere seara și poate că ar fi trebuit să nici nu mai bea..

Se răsuci în pat și pipăi cearșaful lîngă el: Marina se afla deja în zbor la acea oră, cine știe spre ce destinație! Îi spusese cu o zi înainte, dar nu reușea să-și amintească nimic. Închise ochii și-și strînse cu putere între degete rădăcina nasului. Putea fi Bangkok, putea fi Karaci, dar ce importanță mai avea? Oriunde s-ar fi aflat în acel moment, nu era cu el; dacă se gîndea bine, de cînd se cunoșteau nu zburaseră niciodată împreună nici măcar o dată.

Luă hotărîrea să nu se mai gîndească la nimic, să amîne totul pînă în seara cînd telefonul dat de ea îi va fi risipit toate îndoielile; se ridică din pat, cam fără chef, și-și băgă imediat capul sub jetul de apă rece al robinetului; acest lucru îl reanimă un pic, dar la scurt timp după aceea fu din nou asaltat de obișnuita angoasă matinală care revenea, urca precum o maree, de fiecare dată cînd se pregătea să meargă la sediul ziarului *Grido** pentru a-și relua munca sa inutilă.

Mergînd pe stradă își plimba distrat privirea pe ziarele expuse în chioșcuri; văzu și ziarul său și se gîndi, cu invidie, la toți cei ce trudiseră toată noaptea pentru a face ca ziarul să fie pus în vînzare la orele 6,00 dimineața.

Ei nu se simțeau — cu siguranță — inutili și nici măcar nu băgau de seamă lipsa lui din atmosfera aceea plină de zgomot asurzitor provocat de rotative și de celelalte mașini. El putea să-și permită luxul de a veni tîrziu la slujbă; și așa nu avea altceva de făcut decît să se așeze la biroul lui și să zămislească cine știe ce podoabă de articol ideologic-cultural ce urma să apară în pagina a treia; și dacă nu avea inspirație nu conta. Către orele 11,00 își bea, ca de obicei, cafeaua și se apuca să pălăvrăgească cu colegii despre aceleași, mereu aceleași lucruri.

Își dezlipi cu mînie privirea de pe chioșc; în dimineața aceea ziarul nu publica nici măcar o singură știre despre vreun eveniment sîngeros pe care să-l fi comentat cu lăptarul sau cu brutarul; se simți aproape dezamăgit și avu sentimentul că și ceilalți clienți se comportau ca niște copii,

---

* Strigăt(ul).

care după ce au deschis cu frenezie un pachet primit în dar, rămîn bosumflați la vederea conținutului, mult sub așteptările lor.

Se îndepărtă mustrîndu-se pentru acele idei neghioabe și nu catadicsi să răspundă la salut vînzătoarei de ziare care — grasă și blîndă — părea o statuie, ceva de neurnit, în cutia aceea a ei împodobită cu reviste.

Ajunse la ziar pe la orele 9,30 și ca de obicei, pontă fișa; nu se mai sinchisea nimeni de el, dar se simțea totuși, vinovat tocmai pentru faptul de a nu fi mustruluit pentru obiceiul său cronic de a întîrzia.

Sala redacției era în plină activitate și multe fețe prietenoase, zîmbitoare, se întoarseră spre el schițînd un gest de salut. Nici cea mai mică intenție de reproș, nimeni care să-l facă să încerce, cît de cît, acel sentiment de a fi picat acolo, așa, din întîmplare, ca un vizitator nevinovat în căutarea unor emoții.

Din păcate, obișnuința se dovedise a fi — de mai mult timp — mai tare decît emoțiile pe care le-ar fi putut încerca și în timp ce se îndrepta spre biroul său avu un neplăcut sentiment de înstrăinare și de distanțare față de toate acele persoane — ziariști, funcționari și dactilografe — care roiau în jurul lui desfășurînd o activitate în aparență lipsită de vreun scop. Se așeză pufăind și se sili să admită că totul nu era decît o închipuire a minții sale; doar munca sa nu avea nici un scop și nu numai în aparență.

Ușa Direcțiunii se deschise larg — pe neașteptate — și în cadrul ei apăru figura îndesată și rubicondă a doctorului Maestri.

— Spighi, ați sosit, în sfîrșit; este a treia oară de cînd vă caut în dimineața aceasta; veniți, vă rog, în biroul meu .

La acest reproș voalat, strecurat în cuvintele directorului, tresări dar nu aștepta să i se repete invitația; și apoi, era oricum și acesta un mod de a-și petrece dimineața.

— Poftiți, poftiți! — spuse Maestri cînd întrevăzu silueta lui Sergio prin geamul translucid.

Lăsă în jos pumnul cu care intenționa să bată la ușă și intră în birou.

— Luați loc, Spighi; am hotărît să vă încredințez o sarcină de răspundere care, poate, va face ca activitatea dumneavoastră să fie mai interesantă.

Se așeză și adresă directorului o privire interogativă.

— Vedeți — continuă directorul — rubrica dumneavoastră culturală este foarte interesantă, totuși este puțin, cum să spun, ruptă de realitate...

Sergio zîmbi.

— Mi-am dat seama și eu de acest lucru de mai mult timp.

— Cu atît mai bine, cu atît mai bine... din păcate — dumneavoastră o știți foarte bine — s-a sfîrșit cu epoca dezbaterilor culturale. Realitatea cotidiană ne presează cu brutalitatea sa și fiecare dintre noi trebuie să-și aducă propria-i contribuție pentru a răspunde cu mijloace adecvate la această provocare. Dumneavoastră sînteți licențiat în Științe Politice, nu-i așa?

— De fapt, în Litere și Filozofie.

— Nu contează — răspunse Maestri — dumneavoastră sînteți un om cult și inteligent; eu v-am apreciat dintotdeauna, știți? Proiectul meu — continuă el încălzindu-se — ar fi acela de a transforma rubrica dumneavoastră culturală în ceva mai incisiv și mai dinamic. În esență, dumneavoastră va trebui să scrieți niște articole care să se inspire din cronică și să încercați să extrageți din evenimentele cotidiene un fel... cum aș putea să mă exprim mai bine, un fel de suc, de esență socială, chiar așa, iată... o concluzie care să meargă dincolo de faptul în sine și să se insereze într-o realitate psihologică individuală și de masă...

— Dumneavoastră doriți o interpretare în cheie psihologică a violenței și a terorismului?

— Da, dar nu numai atît; eu vreau ca motivațiile psihologice să devină un fapt cultural; terorismul nu mai reprezintă o simplă cronică, el a intrat de acum în istorie și ca fapt istoric are nevoie de o revizuire ideologică completă.

Sergio clătină din cap și se ridică proptindu-se pe genunchi.

— Vă rog să mă scuzați că v-o spun așa pe șleau, domnule doctor Maestri, dar acestea sînt doar vorbe; toți și-au spus propria lor părere, psihologi, politologi și oameni politici, dar nici o opinie, nici cea mai calificată nu oprește plumbul teroriștilor. Va fi el, terorismul, un fapt istoric și cultural, dar, mai înainte de toate, este ceva care omoară lumea sau o aruncă în ghearele desperării și ale groazei. Nu vom putea niciodată să discutăm în mod obiectiv despre un fenomen atît de grav, pînă ce nu vom fi dat de urma celor

răspunzători de el și de a celor ce le execută ordinele. Ei și numai ei sînt cei ce ne pot explica... de ce și cum! Dacă există motivații, ei bine, atunci însuși creierul terorismului ar trebui să ni le dea; dar acesta trebuie să fie identificat. Și tocmai acele motivații societatea ar trebui să le înlăture pentru a se evita repetarea fenomenului; acelea deci, și nu altele vînturate de psihologi și sociologi de două parale, avizi de publicitate.

Se încinsese și fără să-și dea seama, se trezi cu mîinile sprijinite pe biroul lui Maestri și cu fața la cîțiva centimetri de cea a directorului.

După o clipă de ezitare, directorul își reveni și continuă:

— Iată, tocmai acest discurs al dumneavoastră ar trebui să-l dezvoltați; rubrica dumneavoastră culturală trebuie...

— Rubrica mea culturală... — și Sergio ridică brațele într-un gest de dezolare — nu e rubrica mea cea care ar putea...

În acea clipă dădu buzna în birou Baiardi, un tînăr angajat de curînd, care, fără să-l învrednicească cu o privire pe Sergio, se adresă directorului:

— Domnule doctor* Maestri, cred că trebuie să schimbăm prima pagină a numărului de mîine; în dimineața aceasta la 7,00 a fost asasinat, în fața locuinței sale, un judecător de la Tribunal, un oarecare... — și aruncă o privire asupra notițelor pe care le avea în mînă — ... Giacomo Aicardi.

— Iată răspunsul teroriștilor la anchetele noastre sociologice. Noi anchetăm iar ei continuă să ucidă!

Baiardi îl privi cu un aer îngîmfat; se întreba, poate, cu ce drept intelectualul acela rupt de lume își exprima părerea în legătură cu evenimentele de cronică.

— Bine, bine, Spighi — continuă directorul — vom vorbi despre acestea mai tîrziu; acum trebuie să refacem toată pagina întîi.

Se înapoie în biroul lui și mai dezamăgit, și mai frustrat; și de data aceasta vor elimina, probabil, rubrica sa, dar de acum încolo nici de acest lucru nu-i mai păsa. Începea să se simtă implicat pentru că se săturase de a mai asista doar

---

* Formulă de adresare în societatea italiană față de personalități intelectuale licențiate, cu responsabilități deosebite în conducerea instituțiilor etc. (n.r.).

ca simplu spectator la toate acele evenimente sîngeroase, se săturase de a afla de ele printre primii — ziarist fiind și de a nu putea contribui cît de cît la rezolvarea problemei.

Colegii săi nu erau, desigur, atît de chinuiți de acele gînduri; ei erau ocupați tot timpul cu descrierea atentatului, cu fotografiatul, cu luarea de interviuri rudelor și martorilor, cu cercetări prin arhive în legătură cu viața și activitatea victimei.

Pe nici unul dintre ei nu-l interesa cu adevărat de ce și de către cine fusese ucis Giacomo Aicardi și, ca el, zeci de alte persoane. Activitatea întregii redacții se învîrtea acum în jurul noii însărcinări.

Șeful Secției cronici, Manetti, care-și avea biroul la mică distanță de cel al lui Spighi, răsfoia un teanc de hîrtii scrise la mașină umezindu-și din cînd în cînd degetul arătător. Pe neașteptate, îl privi pe Spighi și i se adresă într-un neobișnuit elan de locvacitate:

— Ei, Spighi, mi se pare că am mai auzit de acest Aicardi; tu, care ai o memorie bună, nu-ți amintești, cumva, dacă a instruit procese împotriva teroriștilor sau ceva în genul ăsta?

Se pregătea să răspundă, dar Baiardi i-o luă înainte:

— Da, sigur, acum vreo doi ani a fost judecător de instrucție într-un proces în care erau implicați extremiști de dreapta.

— Atunci înseamnă că naționaliștii i-au făcut felul! — chițăi domnișoara Dandi, o dactilografă care-și etala mereu cu generozitate pulpele.

— Da, da, dar... un moment — spuse șeful secției cronici ridicînd o mînă — mi se pare că am citit pe aici pe undeva, ah, da, iată... acest Aicardi a mai condamnat la șase luni necondiționat doi bătăuși de ultrastînga.

— Și cei doi extremiști se vor fi aliat împotriva Statului, dragă doamne, nu? — spuse un altul.

— Prostii! — strigă directorul dînd buzna în sală — terminați cu trăncăneala și vedeți-vă de treabă; dacă s-au răfuit cu Aicardi extremiști de tendințe opuse, acest lucru ne permite doar de a scoate în relief figura morală a victimei, ca om care se situa deasupra părților și nu de a trage concluzii în legătură cu culoarea asasinilor.

Un murmur de aprobare trecu din gură în gură și fiecare își reluă lucrul potrivit noilor directive.

Înainte de a reintra în biroul său, Maestri o întrebă pe secretară:

— Apropo, atentatul a fost comis la orele 7,00; de ce am fost informat cu atîta întîrziere?

— Luasem deja toate măsurile, domnule doctor, și prevăzusem necesitatea de a schimba prima pagină; dar fotograful nostru s-a deplasat la locul atentatului abia după o jumătate de oră de la eveniment.

Se ridică de pe locul său, cuprins de curiozitate, și așteptă pînă ce Maestri reintră în biroul său, apoi o întrebă și el pe secretară:

— Scuzați-mă, domnișoară, dar cum a fost posibil ca ziarul să fie informat atît de repede?

Fata îl privi cu o nerăbdare nedisimulată.

— Ziarul nostru are cel mai mare tiraj din toată capitala, domnule Spighi; dar în acest caz — și zîmbi cu un aer condescendent — am fost chiar norocoși: un brigadier de poliție — tatăl unui coleg de-al nostru — ne-a informat telefonic mai înainte chiar de a ajunge comunicarea de la agenție.

Și zîmbi din nou, de data aceasta pentru a sublinia că fusese cum nu se putea mai darnică în explicații.

— Aș putea ști cine este acest coleg? — insistă el.

— Felici, cel de la arhivă — răspunse ea plictisită și reîncepu să bată la mașină, curmînd discuția.

Sergio se îndepărtă gînditor, dar, după ce făcu cîțiva pași, se întoarse dintr-o dată și intră în biroul directorului fără a se anunța.

— Domnule Spighi, nu puteți... încercă secretara să-l oprească, dar el deja închisese ușa în urma sa.

— Domnule doctor Maestri, acum e rîndul meu să vă cer ceva.

— Să amînăm pentru altă dată discuția noastră...

— Nu vreu să reiau acea discuție; nu-mi pasă de rubrica culturală; vreau să trec la cronica delictelor și să mă ocup în special de actele de terorism.

Maestri îl privi pe deasupra ochelarilor.

— Dumneavoastră la cronica delictelor?! Vreți să glumiți? Nici n-ați știi de unde să începeți!

— Nu contează, vreau să încep să lucrez acolo și chiar dacă voi greși, nu vreau să fiu ajutat de nimeni. M-am săturat să tot clocesc pe scaun.

— Dar de unde vă vine tot acest foc sacru?

Încercă să vorbească pe un ton cît mai hotărît:

— Intenționez să descopăr cît mai multe elemente în legătură cu terorismul; vreau să-mi fac o idee personală și să încerc să ajung pînă la inspiratorii acestuia și la cei care le execută ordinele.

— Nu vorbiți prostii, Spighi, aceasta este treaba Poliției Judiciare; noi trebuie doar să publicăm cronici; și apoi, dumneavoastră nu sînteți croit pentru meseria de polițist. Deci, răspunsul meu este nu! încheie el.

— O voi face-o pe cont propriu — insistă Sergio — nu pretind nici un spor de periclitate și nici o majorare de salariu; am nevoie doar de aprobarea dumneavoastră de a pleca din redacție în timpul orelor de serviciu.

— Puteți face ceea ce doriți — spuse Maestri — eu nu vreau să știu nimic.

— Vă mulțumesc, domnule director.

— ... Dar, Spighi — de data aceasta îl privi țintă în ochi — fiți atent; dumneavoastră sînteți un ziarist bun — în ciuda frustrărilor care vă chinuiesc — și nu vreau să vă pierd.

A doua zi, toate ziarele vorbeau de cazul Aicardi. Judecătorul fusese ucis cu focuri de pistol în timp ce se urca în mașină pentru a se deplasa la Tribunal; în fotografiile făcute se vedea un trup care zăcea pe brînci, cu genunchii la pămînt și trunchiul răsucit spre scaunul de pilotaj. Nimeni nu auzise nici un zgomot. Probabil că asasinii folosiseră pistoale automate cu amortizor. Singurul martor ocular al tragediei era un muncitor — care la acea oră se ducea la lucru — și care văzuse două persoane fugind — pe jos — și apoi zărise cadavrul.

Sergio cumpără mai multe cotidiene și citi cu aviditate tot ceea ce se referea la atentat; hotărî ca de atunci înainte să se ocupe — zi de zi — de decuparea și clasificarea articolelor și fotografiilor referitoare la actele teroriste, strîngînd materialul respectiv într-o mică arhivă personală.

— Ei, Spighi, de cînd ți se întîmplă să cumperi ziare de toate tendințele politice? — îl întrebă șeful secției cronici.

— Le cumpăr pentru că am și eu o idee fixă și m-am hotărît să descopăr cît se poate de mult în legătură cu terorismul.

— Asta chiar că e bună! Și vrei, așa, s-o descoperi cu ajutorul ziarelor?

— Nu, dragule, nu numai cu ajutorul ziarelor — răspunse Sergio aruncîndu-și paltonul pe umeri — vreau să merg la fața locului, să vorbesc din nou cu martorii, să descopăr alte și alte etc. etc.!

Manetti îl privi cu gura căscată în timp ce, strecurîndu-se pe lîngă biroul său, se îndreptă spre ieșire.

— Vrei să glumești? Ai vrea să te ocupi de aceste lucruri, dar nu ești obișnuit să...

— Nu-ți fă griji — îi strigă din depărtare — dacă, cumva, mă vor lichida îți garantez — în mod preventiv — exclusivitatea în ceea ce privește cazul meu!

— Aș dori, vă rog, să vorbesc cu brigadierul Felici.

Tînărul de serviciu îl privi pe sub viziera metalică a unei căști prea mari pentru el; era un puști, sub 18 ani, înarmat pînă în dinți, cu pistol și pușcă-mitralieră.

— Așteptați aici. Mă duc să văd dacă nu e ocupat. Pe cine să anunț? întrebă privindu-l cu suspiciune.

— Sînt un coleg de-al lui Sandro, arhivarul de la ziarul *Grido*.

Militarul dispăru — cu toată artileria sa — în spatele unei uși și în acel timp cealaltă santinelă pendula în vestibulul Postului de Poliție. Sergio se așeză pe o bancă plină de praf, își aprinse o țigară și aruncă o privire în jur. Totul părea vechi, îmbătrînit, uzat; zidurile dărăpănate și mari porțiuni de tencuială prăbușită dădeau o impresie foarte tristă, ceva de părăsire și de mizerie. Doar pușile — bine unse, aliniate într-un rastel dintr-un mic coridor lateral — arătau bine, gata să intervină. Prin ușa de la intrare Sergio întrevăzu — pe zidul de vizavi — ceva scris cu caractere mari, lozinci împotriva Poliției, ceva care era, în parte, șters.

Santinela — în al său du-te-vino — îi trecu prin față și, după o clipă de ezitare, i se adresă:

— Ați văzut și dumneavoastră, da? Pînă aici au ajuns jigodiile alea; au venit să ne insulte; ca și cum n-ar fi fost de ajuns cei de la manifestațiile din piață!

Sergio înghiți — cumva încurcat — și se gîndi la toate acele împrejurări în care el însuși — student fiind — mersese și înjurase forțele de ordine. Erau alte vremuri, desigur, dar — oricît s-ar fi străduit — nu reușea să obiecteze nimic.

— Se poate fuma aici? întrebă, deși în mod stupid.

— Ați și aprins țigara, ce mai? îi răspunse polițistul continuîndu-și rondul.

În acea clipă reapăru tînărul care se dusese să-l anunțe.

— Brigadierul vrea să știe dacă dumneavoastră sînteți un ziarist autorizat.

Strivi țigara și se ridică de pe bancă scuturîndu-și pantalonii.

— De fapt, nu — spuse — sînt ziarist, dar vin aici pe cont propriu. Mă numesc Sergio Spighi și lucrez la rubrica culturală a ziarului *Grido*.

— Așteptați... Sergio Spighi ați spus?

— Da!

Începea să-l sîcîie toată acea antecameră și apoi se făcea și tîrziu; îi trecu prin minte că dacă toate procedurile birocratice durau atît — chiar dacă era vorba de declararea unor delicte — atunci se explicau multe „incredibile" întîrzieri de ale justiției; mici frînturi de timp petrecute prin antecamere dar care, adunate, puteau însemna luni și ani.

— Luați loc domnule doctor Spighi — rosti, în sfîrșit, tînărul care reapăru din spatele ușii.

Nu-i pomenise nimeni — cam de multă vreme — titlul său academic.

Mulțumi cu jumătate de glas.

Fu introdus într-un birou nu mai puțin vechi și mai mucegăit decît antecamera.

— Sînt brigadierul Felici; fiul meu mi-a vorbit de dumneavoastră în cîteva rînduri; luați loc.

Subofițerul, un bărbat de vîrstă mijlocie, cu un aer indiferent, îi strînse mîna apoi se așeză din nou fără a mai adăuga ceva.

— Nu vă voi răpi mult timp — începu Sergio. Cum, probabil, știți deja, mă aflu aici pe cont propriu; deci nu voi lua nici un fel de notițe și nici nu voi înregistra nimic...

— Vreți să mă faceți să cred că nu aveți intenția de a publica un interviu?

— Nu am această intenție, oricît vi se va părea de absurd; eu nu mă ocup de cronica evenimentelor politice, nici de cea „neagră"; sînt, într-un fel, pe jumătate ziarist; scriu articole culturale.

Subofițerul păru liniștit.

— Mda... mi se pare că am văzut semnătura dumneavoastră în ziar, de cîteva ori. Ca să fiu sincer, articolele nu le-am citit... ați spus că vă numiți Spighi, nu-i așa?

Sergio scoase legitimația și i-o arătă.

— Bine, bine, nu era nevoie! Spuneți-mi ce pot face pentru dumneavoastră?

— Am aflat de la ziar că dumneavoastră ați fost persoana care a înștiințat presa în legătură cu cazul Aicardi.

— Să precizăm lucrurile; eu nu am înștiințat presa; eu am înștiințat doar ziarul *Grido* și am făcut-o într-un moment de slăbiciune... da, mă rog, am vrut să-i fac o favoare ziarului la care lucrează fiul meu, dar după aceea m-am căit. Pentru că, dezaprobarea Comandamentului nu s-a lăsat mult așteptată și vă asigur că un asemenea lucru nu se va mai repeta. De acum încolo ziarul *Grido* va trebui să aștepte știrile comunicate de agenție, la fel ca toate celelalte cotidiene.

— Fiți liniștit, nu mă aflu aici pentru a vă reproșa acea favoare pe care i-ați făcut-o ziarului; vreau să aflu un lucru; cum anume ați fost informați despre crimă?

— „Agentul 112" a primit știrea de la un telefon public și a transmis-o la Secția Districtuală de Poliție, la noi adică. Vă voi spune — adăugă brigadierul cu un zîmbet — că era pentru prima oară cînd primeam o cerere de intervenție atît de importantă. Acest cartier este, de regulă, liniștit. Iată motivul pentru care n-am rezistat tentației de a informa imediat ziarul *Grido*.

— Ați primit o fonogramă?

— Evident.

— Aș putea vedea textul?

— Bineînțeles că nu, prietene; am comis deja o greșeală și nu mai am chef să fiu din nou mustruluit de superiorii mei.

— Puteți să-mi spuneți, măcar, cine a sunat de la telefonul public?

— Dar acest lucru este scris în toate ziarele! Singurul martor ocular, evident, muncitorul care i-a văzut pe cei doi asasini care fugeau.

— Presa nu i-a publicat numele. Dumneavoastră știți cine este acest om?

Brigadierul clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar judecătorul de instrucție încă nu a autorizat dezvăluirea identității sale; totuși...

— Totuși...?

— De... — și Felici desfăcu, larg, brațele — dacă chiar doriți să vă jucați de-a Sherlock Holmes, bătеți-vă puțin capul de unul singur; știți unde s-a comis crima, nu? Scrie în ziare de altfel. Vreau să vă dau un mic ajutor. În zona aceea, locuită în cea mai mare parte de liber profesioniști, nu sînt multe persoane care ies din casă la orele 7,00 pentru a merge la serviciu. M-ați înțeles, nu?

Sergio înțelese că era momentul să plece, că tot n-ar mai fi aflat mare lucru; oricum, mica lui anchetă începea bine.

— Vă mulțumesc — spuse — dumneavoastră mi-ați fost de mare folos și vă asigur din parte-mi de cea mai mare discreție.

Se ridică și se îndreptă spre ușă.

— O clipă, domnule Spighi — spuse subofițerul, fără a-l saluta, după care, imediat, făcu un semn rapid sentinelei.

Sergio văzu cum îi blochează calea o matahală de jandarm, care, fără a-i da timp de a-și reveni din surpriză, începu să-l pipăie peste tot.

Se miră cum de nu observase mai înainte, dar încercă să se poarte ca și cum ar fi prevăzut acel lucru; după o scurtă și abilă căutare, militarul se întoarse către superiorul său salutînd și raportîndu-i:

— E în regulă, să trăiți, nici aparate de înregistrat și nici un fel de alt lucru suspect.

— Foarte bine. Vă rog să mă scuzați, domnule Spighi, dar prudența nu strică niciodată; și să vă amintiți un lucru: și anume că circumspecția este una din principalele arme în combaterea terorismului.

— Mi-l voi aminti, acest lucru, și vă mulțumesc încă o dată.

Santinela îi aruncă o ultimă privire neîncrezătoare, apoi trecu la locul său mulțumită că-l vedea plecat.

În timp ce ieși se întîlni cu o patrulă care intra în sediul Districtului escortînd doi bărbați încătușați. În urma acestora, un mic grup murmura ridicînd pumnii deasupra capetelor.

— Ar trebui să-i omorîți! E timpul să se termine cu aceste jafuri!

Lăsați-i pe mîinile noastre — striga altul — au masacrat o fetiță de treisprezece ani!

Cartier liniștit, pe dracu' ! — se gîndi Sergio croindu-și drum cu dificultate printre acele fețe încordate și pline de mînie.

O femeie în vîrstă, mustăcioasă, îl înfruntă, direct:

— Ați văzut și dumneavoastră ce s-a întîmplat? Nu vrem ca acest cartier al nostru să se transforme într-un cîmp de bătaie cum sînt acelea de la periferie! Mai întîi l-au omorît pe acel judecător iar acum, poftim, o tîlhărie; dacă nu ne punem tare pe ei...

— Desigur, doamnă — încercă să scape el — aveți dreptate, dar acum dați-mi voie să trec, vă rog, mă grăbesc.

Femeia îl privi, dezgustată, cum se îndepărtează.

— Trebuie să fie unul din ăia care spun că violența este vina societății — mormăi printre dinți — și o mai fi și — spuse cu voce tare — împotriva legilor contra terorismului!

— Nu vă faceți sînge rău, doamnă — comentă un altul — unele persoane înțeleg libertatea în mod cu totul greșit.

Via Fioretti era o stradă scurtă, cu sens unic, străjuită de clădiri în stil secolul XX destul de arătoase în ciuda aspectului lor decadent.

Pe Sergio îl străbătură fiori de frig și-și ridică gulerul paltonului. Recunoscu imediat locul în care fusese comis atentatul; examinase îndelung fotografiile publicate în ziare și citise și recitise de cel puțin douăzeci de ori toate articolele de cronică și de comentarii în legătură cu acel eveniment dar nu aflase nimic în afară de obișnuitele formule. Și relatarea martorului ocular, al cărui nume nu era dezvăluit, nu dădea nici un amănunt demn de atenție.

Era ora șapte fără zece; din locul în care se afla putea să vadă strada pe toată lungimea ei; nu era nici țipenie. Doar cîte o mașină trecea repede în acel sens unic, traficul fiind redus la acea oră matinală.

O femeie în vîrstă ieși pe una din porțile acelea mari abia deschise și se apucă să scuture ditamai mătura lovind-o de zid și făcînd să se ridice un nor de praf.

Sergio continuă să privească cu atenție; nu trebuia să-l lase să-i scape. După cîteva minute văzu cum se deschide o portiță, cam pe la jumătatea străzii. Își făcu apariția un bărbat înalt îmbrăcat într-un palton negru și ținînd în mînă o mică valiză; pînă să ajungă la mașină Sergio alergă spre el și-l opri cu un „Mă scuzați", poate prea pe neașteptat

tate. Bărbatul tresări speriat și făcu cîțiva pași înapoi. Sergio coborî vocea:

— Mă scuzați — reluă zîmbind — n-am vrut să vă sperii; am vrut să nu vă pierd, să nu-mi dispăreți de sub nas.

Bărbatul păru a se liniști.

— Ce doriți de la mine? — întrebă el.

— Sînt un ziarist — dar își dădu seama că pornise cu stîngul... așteptați, nu vreau să vă iau un interviu.

— Ascultați, am vorbit deja cu ziariștii și...

— Așadar dumneavoastră sînteți! Dumneavoastră sînteți martorul ocular al uciderii lui Aicardi?

Își mușcă o buză căindu-se de a se fi dat de gol.

— Da, dar v-am spus deja că am vorbit cu ziariștii și cu poliția; n-a fost ușor să se țină secretă identitatea mea, iar acum dumneavoastră încercați din nou; dacă chiar doriți să știți aflați că eu nu am văzut aproape nimic.

— În ziare scrie că dumneavoastră ați văzut două persoane fugind și că imediat după aceea ați observat trupul din automobil.

— Eu i-am văzut pe asasini de pe celălalt trotuar, dar abia după ce am traversat strada am observat cadavrul; pentru că mașina judecătorului era parcată pe partea opusă.

— Și de ce trebuia să traversați strada? Văd că acum mașina dumneavoastră este parcată pe partea aceasta.

Bărbatul suspină.

— Ascultați-mă, eu trebuie să mă duc la lucru; v-am spus ceea ce știu.

— Răspundeți-mi, vă rog; vă asigur că nimic din ceea ce îmi veți spune nu va fi publicat. După cum vedeți nu iau nici un fel de notițe.

— Bine, bine — continuă celălalt nerăbdător — în dimineața în care s-a comis crima mașina mea era parcată pe trotuarul opus, cu cîțiva metri în fața celei a lui Aicardi.

— Deci, dumneavoastră ați văzut două persoane care fugeau și apoi ați văzut trupul; nu ați încercat să-i dați vreun ajutor?

— Ajutor? Ce ajutor, din moment ce era mort de-a binelea; și apoi știți că nu trebuie să atingi nimic cînd e vorba de o crimă, mai ales cînd la mijloc se află un act de terorism.

— Dar dumneavoastră de unde știați că era vorba de un act de terorism politic și nu de o crimă pentru jaf, de exemplu?

— Nu mai căutați nod în papură; îl știam pe Aicardi din vedere; știam că era un magistrat; era una dintre puținele persoane care ieșeau la aceeași oră cu mine. Și apoi, pe timpurile acestea... scuzați-mă, dar dumneavoastră ce ați gîndi dacă ați vedea cum este ucis un magistrat în mijlocul străzii, v-ați gîndi că e vorba de o crimă pasională?

— De acord — răspunse Sergio — și acum un ultim lucru: dumneavoastră l-ați înștiințat pe *112*, nu-i așa?

— Da, de la o cabină telefonică de aici din apropiere, în Via Brindisi.

— Dar vă trebuiau fise. Le aveați?

— Nu, dar aveam ceva mărunțiș și am schimbat luînd fise de la distribuitorul automat care se află chiar lîngă telefon; și acum, vă rog, lăsați-mă să plec, altfel mă dau afară de data aceasta.

Fără a mai aștepta vreun răspuns, bărbatul se urcă în mașina sa și după cîteva încercări reuși să pornească motorul.

Sergio nu mai insistă; porni încet de-a lungul trotuarului străduindu-se să-și întipărească bine în minte cele mai mici amănunte de la locul de pîndă. La un moment dat se trezi la intersecția cu Via Brindisi, o străduță laterală, murdară, al cărei aspect contrasta cu cel al străzii principale.

La cîțiva metri în față se afla cabina telefonică; în mod ciudat scăpase de obișnuitele acte de vandalism poate datorită poziției sale mai izolate. Intră în cabină și făcu un control rapid; telefonul funcționa, iar distribuitorul automat era plin de fise. Era pe punctul de plecare cînd privirea îi căzu, așa din întîmplare, pe tăblița galbenă cu instrucțiuni montată sub discul telefonului.

Aproape fără a-și da seama citi cu atenție toate indicațiile în legătură cu convorbirile urbane și interurbane; instrucțiunile pentru folosirea telefoanelor de utilitate publică, pentru urgențe, erau tipărite cu caractere grase, aldine: *Pentru a chema pe 112* — scria pe tăbliță — *nu sînt necesare fise*...

Ieși în goană din cabină și se întoarse pe strada principală încercînd să-l oprească pe martor, dar chiar în acel moment omul acela terminase de încălzit motorul și demară rapid.

Sergio se opri resemnat cu mîinile în buzunare. Ce anume îi putea reproșa acelui individ? Îi spusese că folosise fise

pentru a suna la „112", dar acestea nu erau necesare; numai că pînă în acel moment — la drept vorbind — n-o știuse nici el și nu putea pretinde ca un individ presat de timp și de emoție să citească toate instrucțiunile pentru a descoperi că putea suna direct, fără fise.

Clătină din cap a neputință; era foarte probabil ca omul său să nu mintă; ba chiar relatarea sa nu avea nici un cusur, dar nu-i dezvăluia nici un amănunt care să nu fi fost deja de notorietate publică.

Se urcă la volanul mașinii sale și se hotărî să se întoarcă la ziar; avea să scrie un articol cultural, așa ca să nu-și iasă din mînă; o parte a creierului său se relaxa la acea perspectivă încurajatoare, lipsită de emoții. Cealaltă parte, în schimb, continua să se frămînte căutînd acel amănunt revelator nescunoscut încă.

Treaba cu fisele nu era prin ea însăși un indiciu chiar dacă, una peste alta, graba și emoția ar fi putut determina acționarea în sens contrar, adică omul să formeze direct numărul fără a se mai gîndi la fise.

Dar de ce să mintă în legătură cu un amănunt atît de stupid cînd era vorba de un asasinat? Toate ziarele vorbeau despre martor ca despre un muncitor, un cetățean exemplar și un tată de familie ireproșabil.

Probabilitățile ca el să fi fost un complice al teroriștilor și poate chiar „creierul" acțiunii criminale erau, în realitate, foarte reduse. Oricine îl cunoscuse pe Aicardi, fie numai și după nume, putea să-i observe mișcările dar nu s-ar fi expus ca martor ocular, mai ales că locuia în clădirea de vizavi.

Capul începea să-l doară, iar traficul devenea din ce în ce mai intens; ajuns în apropierea unui pasaj de pietoni pe care nu-l observase abia avu timp să frîneze la picioarele unei bătrînici care — înfuriată foc — începu să lovească cu bastonul în mașină. În timp ce asculta cu resemnare noianul de insulte aprinse o țigară, trase adînc fumul în piept și se gîndi că — la urma urmelor — nu era deloc greu pentru a face pe detectivul.

Capitolul al doilea

Telefonul suna cu insistență, dar abia după al zecelea semnal femeia se hotărî să ridice receptorul.

— Da?

— Totul a mers bine, dar cred că nu e încă suficient — spuse vocea de la celălalt capăt al firului.

— Las-o baltă; știi că avem foarte puțin timp pentru a vorbi. S-au bătut la mașină hîrtiile acelea cu revendicarea?

— Da. Peste cîteva ore vom anunța presa.

— Bine, dar fiți atenți; procedurile trebuie să fie respectate cu strictețe.

— OK, închid!

— Femeia puse receptorul în furcă și se apucă să răsfoiască un carnețel cu notițe plin cu un scris mărunt. Apoi întoarse capul pe neașteptate cu un aer mirat.

— Lorenzo! N-am auzit cînd ai intrat!

— Este vina mochetei, draga mea. Ei, cum au mers treburile?

— Totul e în ordine. Nici o piedică. Apropo, unde ai fost în tot acest timp? De o săptămînă tot încerc să dau de tine!

Bărbatul, îmbrăcat într-un elegant costum albastru, își netezi părul și se așeză într-un fotoliu modern căptușit cu fulgi.

— Sînt vești importante; am avut mult de lucru zilele acestea.

— Ei, ia-o încetișor — spuse femeia cu un aer preocupat— de abia am...

— Nu-ți fă probleme, situația se coace dar mai este nevoie și de alte impulsuri și am impresia că următoarea va fi una din cele definitive!

— Ce se mai pune la cale?

— De data aceasta va fi mai greu — spuse bărbatul — va trebui să acționăm în plin centru, la o oră de vîrf, în fața a sute de persoane.

Femeia se ridică brusc și carnețelul îi căzu la pămînt.

— Cee?! Ați înnebunit. E periculos, prea periculos...

— Deja s-a hotărît și nu se mai poate da înapoi; și eu sînt nedumerit, dar știi cum merg treburile astea

— O știu.

— În orice caz, totul a fost organizat pînă în cel mai mic amănunt. Apropo, ce-mi poți spune despre cei din familia lui Aicardi? Ne-ar putea da de furcă cineva?

— Nu cred. S-au resemnat cu toții...

Bărbatul zîmbi.

— Resemnați și... înspăimîntați! Și acel martor ocular, acel muncitor?

— Presa face un tapaj infernal în jurul acestui caz. N-a fost dezvăluit numele acelui om, dar sîntem siguri că n-a văzut nimic mai mult decît ceea ce a declarat. În orice caz îl vom supraveghea.

— Bine.

Bărbatul își turnă coniac într-un pahar și-l goli dintr-o înghițitură.

— Acum scuză-mă, dar trebuie neapărat să plec.

Îi dădu o sărutare pe obraz și se îndreptă repede și în tăcere spre ușă.

— Aceeași procedură, deci?

El dădu din cap în semn de aprobare.

— Aceeași procedură.

Se întoarse acasă mai obosit ca de obicei; era pentru prima oară că-și petrecuse o jumătate de dimineață cutreierînd prin oraș; își aruncă haina pe pat și-și descheie gulerul cămășii. Nu știa încă dacă avea să continue cercetările sale; avea impresia că nu găsea nimic de descoperit.

Aprinse a nu mai știa cîta țigară Marlboro și scoase din geantă fotocopia manifestului cuprinzînd revendicarea asasinării lui Aicardi; hîrtia aceea ajunsese la redacție pe la opt seara și textul urma să fie publicat a doua zi. În partea de sus se putea vedea obișnuitul simbol al pentagonului

roșu înconjurat de cuvintele: „Brigăzile populare de eliberare". Textul acela nu se deosebea, probabil, de celelalte de mai înainte redactate cu ocazia altor asasinate politice; neavînd altceva mai bun de făcut se hotărî să-l citească de la început pînă la sfîrșit.

„Astăzi, 27 noiembrie 1980, un comando de asalt al Brigăzilor populare de eliberare, a pus capăt mîrșavei existențe a lui Aicardi Giacomo, judecător la Tribunal și magistrat inchizitor în slujba puterii guvernante.

Execuția a fost deliberată și adusă la îndeplinire după un proces popular, ale cărui acte le aducem la cunoștința opiniei publice pentru a explica motivele practice și ideologice ale acestui act de justiție.

Din Acte rezultă că:

1) Giacomo Aicardi — înscris și militant dintotdeauna în cadrul Partidului Democrat Național — s-a făcut remarcat, ca personaj politic, printr-o întreagă serie de speculații și mașinații în dauna proletariatului, serie care a culminat cu falimentul Societății BISTRA ce a avut drept consecință rămînerea pe drumuri a sute de muncitori.

2) În calitatea sa de „magistrat", Aicardi s-a remarcat întotdeauna prin plăsmuirea unor false și injurioase instrucții împotriva tovarășilor muncitori vinovați doar de aceea de a fi luptat pentru drepturile lor sfinte, de a fi luptat împotriva unui Stat putred și corupt.

3) Unii dintre acești tovarăși, ca de exemplu Ernesto Rolandi și Bruno Tito, n-au mai ieșit vii din pușcării; primul, s-a „sinucis" aruncîndu-se pe fereastra vorbitorului, iar cel de al doilea a fost asasinat în infirmerie făcîndu-i-se o injecție cu heroină.

Poporul trebuie să țină minte nume și fapte. Aicardi nu a fost primul și nu va fi ultimul. Lupta continuă pînă la victoria finală ce va duce la extirparea din țară a cancerului care este actualul guvern. Trăiască Revoluția! Trăiască Brigăzile populare de Eliberare!!"

Îndoi foaia apoi — cuprins de mînie — o rupse în mii de bucățele și o aruncă la coș.

Cît va mai fi durat acel chin, acea picătură chinezească? Brigăzi populare de Eliberare, numite în mod familiar

Bipielle *, Unități de Asalt, Lupta Permanentă împotriva Statului, atîtea și atîtea sigle avînd, toate, chiar și cele de semn opus, același scop — acela de a vărsa sînge și de a răspîndi groaza.

Ziarele și mijloacele de comunicare, acordaseră întotdeauna cea mai mare importanță unor asemenea evenimente, subliniind faptul că criminalitatea comună fusese — în parte — înlocuită de cea politică. El nu crezuse niciodată în așa ceva; amîndouă fenomenele dospiseră în mod progresiv alimentîndu-se pe rînd și obținînd sprijin financiar și ideologic una de la alta. Nu avea să reușească niciînd el — de unul singur — să găsească soluția problemei. Zîmbi, gîndindu-se la stupidele lui ambiții de a-i dibui pe cei ce executau ordinele teroriștilor; poate că ar fi putut să se ocupe în continuare de acea problemă măcar în calitatea sa de intelectual, așa cum i-o sugerase Maestri; dar trebuia, oricum, să reconsidere totul cu strășnicie.

Soneria telefonului — care anunța o convorbire internațională — îi întrerupse șirul gîndurilor. Își dădu seama că — uneori — simțea lipsa Marinei, îl chinuia dorul de ea.

— Alo! Alo!

— Alo! Sergio, mă auzi?

— Marina, scumpo! Da, te aud bine.

— Eu nu prea te aud. Vorbește mai tare, te rog!

Își drese vocea.

— Acum mă auzi?

— Da, acum te aud.

— Unde ești?

— La Sidney; am sosit de cîteva ore. Aici e o căldură înfiorătoare; ce faci?

— Mulțumesc, bine. Cînd ne vedem?

— Peste cîteva zile, sper. Cum merge cu serviciul?

— Hm, aceleași lucruri, cum știi; vom mai vorbi cînd te vei întoarce. Să vin să te iau de la aeroport?

— Nu țin neapărat; nici nu știu exact ziua și ora în care voi sosi pentru că se aude că piloții vor să facă grevă; voi lua un taxi pînă acasă, am cheile!

— Bine, bine, comoara mea; pe curînd! Nu mă face să te aștept prea mult.

---

* Bipielle, de la sigla B.P.L. = Brigate Popolari di Liberazione = = Brigăzi Populare de Eliberare — N.T.

— Pa, motănașule! — încheie ea și-i trimise o sărutare prin microfon.

Puse receptorul în furcă și se simți ușurat; sigur că o va fi costat o grămadă de bani convorbirea aceea tocmai de la capătul lumii dar ea nu acceptase niciodată să i se dea vreun ban înapoi.

Se pregătea să intre în baie cînd telefonul sună din nou.

— Marina, nu cheltui...

— Domnul Spighi?

Deveni, dintr-o dată, serios; nu se aștepta la o voce de bărbat.

— Da, eu sînt — răspunse.

Dar, imediat, convorbirea se întrerupse.

— Alo! Alo!! — insistă el dar din aparat se auzi doar semnalul de ton.

Puse receptorul în furcă gînditor; nu, nu era vorba de cineva care greșise numărul — se gîndi el — și gîndul acela nu-i făcea deloc plăcere. Simți cum îi piere tot cheful, cum i se scurge, așa, prin picioare ca și cum ar fi fost un halat ușor care-i aluneca de pe spate căzînd la pămînt.

Marele automobil albastru cu geamurile de culoare închisă ieși încet pe poarta Ministerului Informațiilor escortat de vreo douăzeci de militari și precedat de cîțiva agenți în civil, care blocau circulația pe stradă.

Însemnele de recunoaștere ale Departamentului Siguranței nu avură imediat efectul scontat; mai multe automobile și pînă și o motoretă condusă de un băiețandru cu părul lung nu respectară semnalul de oprire, făcîndu-se că nu-l observă.

Abia după cîteva minute — după ce fură oprite autovehiculele care veneau din urmă — drumul fu liber; automobilul oficial vira imediat la dreapta și-și încetini mersul pentru a permite unei alte mașini — avînd la bord patru persoane care așteptau — s-o ia înainte pe traseu.

În sfîrșit, un al treilea automobil apăru în spatele celor două și micul convoi porni în viteză; porțile Ministerului se închiseră și traficul fu reluat.

După cîteva sute de metri, mașinile o cotiră la dreapta pe Via Garibaldi — o stradă cu patru benzi de circulație, cu trafic intens și cu multe semafoare — care străbătea orașul de la un capăt la altul. Trotuarele, gemeau de trecători dintre care unii — pentru a înainta mai repede — erau

nevoiți să meargă pe bordură. Pe măsură ce se deplasa spre centru, fluxul de persoane își încetinea ritmul și cînd ajungea în fața clădirilor care adăposteau numeroase și elegante magazine, se oprea aproape cu totul din cauza celor ce poposeau în fața vitrinelor sau la intrarea magazinelor neputîndu-se hotărî dacă să se hazardeze sau nu, în cumpărarea unui oarecare lucru de prisos și totuși dorit. Mecanismul de coordonare a semnalelor stradale permise celor trei mașini albastre să parcurgă strada — aproape pe toată lungimea ei — fără a se opri deloc la stop. Totuși, la intersecția cu Via Settembrini mașinile fură nevoite să-și încetinească mersul; semaforul indica drum liber dar strada era blocată de un cortegiu de persoane care înainta încet de-a lungul căii de circulație, scandînd sloganuri și bătînd ritmic în niște tobe improvizate din bidoane de tablă.

Numeroși manifestanți purtau o banderolă galbenă la brațul stîng și unii dintre ei agitau pancarte cu texte scrise cu litere roșii cuprinzînd critici la adresa Statului și Guvernului.

Cînd văzură mașinile oficiale, unii manifestanți începură să fluiere sau să aplaude în bătaie de joc; alții, însă — cu un aer amenințător — încercară să înconjoare mașinile, dar fură opriți, prompt, de colegii lor cu banderole galbene.

Șeful escortei, care se afla în prima mașină, se întoarse spre șofer:

— Ăștia ne vor face să pierdem o grămadă de timp, fir-ar să fie! Dar manifestația a fost autorizată?

— Cred că da — răspunse celălalt — sînt cei de la Industria Manufacturieră Naționalizată care protestează pentru că nu li s-a reînnoit contractul de muncă.

— Uf! — pufăi șeful escortei bătînd darabana pe tabloul de comandă — dar de ce nu intervine vreun agent de circulație pentru a ne croi drum?

Ca și cum ar fi auzit și voia să răspundă, un grup de polițiști care zăriseră mașinile se îndreptă spre cortegiu încercînd să-l oprească pentru un moment. Dar nu fu deloc o treabă ușoară; mulți protestară și unii încercară să opună rezistență; o pancartă uriașă care nu fu susținută bine căzu la pămînt și fu călcată în picioare de greviștii constrînși să facă loc mașinilor.

În cele din urmă cortegiul fu rupt în două și în timp ce coada acestuia continua să înainteze pe Via Settembrini, partea din față a celui de al doilea tronson era reținută

de un cordon de polițiști. Între cele două părți zburau chemări și înjurături. În sfîrșit, breșa — destul de mare — permise trecerea celor trei mașini.

— Acum mergi încet — îl admonestă pe șofer șeful escortei — atît ne-ar mai trebui să dăm peste vreunul din grevistii ăștia!

Automobilele se strecurară încet prin breșa aceea; pe partea dreaptă cortegiul se îndepărta, în timp ce pe cea stîngă mașinile trecură la nu mai mult de un metru de cordonul de polițiști și de manifestanții înfuriați care fuseseră opriți.

Șeful escortei citi o vastă gamă de sentimente pe fețele acelor persoane, dar nici unul plăcut; ba chiar unii ridicau pumnii amenințător.

Cele trei mașini ocupau acum în întregime intersecția și se pregăteau să meargă mai departe cînd cordonul de polițiști avu o clipă de ezitare și undui în mod periculos. Imediat după aceea se auziră cîteva pocnituri seci și un fum acru și gălbui se ridică din mijlocul părții din față a cortegiului.

— Accelerează! — îi spuse șeful escortei șoferului.

Peste puțin timp nu se mai putu vedea nimic din cauza fumului.

În timp ce cîțiva manifestanți se îndepărtau tușind și strănutînd se dezlănțui infernul: o întreagă serie de detunături violente, seci și rapide, sfîșie aerul suprapunîndu-se tuturor celorlalte zgomote.

Toate geamurile de la cele trei automobile explodară literalmente făcînd să zboare în toate părțile schije metalice și țăndări de sticlă. Pe neașteptate, prima mașină se opri și fu tamponată de celelalte două.

Șeful escortei avu prezența de spirit de a se arunca pe fereastră chiar cu o clipă înainte ca geamul să se facă țăndări; căzu pe asfalt și scoase pistolul, dar fumul acru și foarte dens îl pătrunse în gît și în ochi împiedicîndu-l să-i vadă pe agresori și forțîndu-l să se refugieze sub mașina care se oprise.

Fu un moment de panică generală; manifestanții și simplii trecători fugeau care încotro astupîndu-și nasul și gura; cîțiva se trîntiră la pămînt cu mîinile pe ceafă rămînînd nemișcați. Țăcănitul armelor automate ținu încă vreo zece secunde; clipele acelea părură secole; în sfîrșit, hărmălaia aceea se mai potoli și fumul se risipi în spirale

învîrtejite lăsînd să se vadă rămășițele din ce în ce mai mari ale unui spectacol absurd și crud. Intersecția era aproape pustie; mulți se ridicau de la pămînt cu senzații de vomă; cele trei mașini intraseră una în alta ca vagoanele unui tren deraiat și pe ferestrele — ca niște orbite goale — ieșea doar cîte o spirală de fum albăstrui.

Nu se auzi nimic și nimeni care să comenteze tot ceea ce se întîmplase; tăcerea, uimită, a martorilor fu destrămată, dintr-o dată, de urletul sirenelor; trei „pantere" ale Departamentului Siguranței și două ambulanțe țîșniră ca din neant și se opriră — cu scrîșnet de frîne — lîngă cele trei mașini albastre martirizate.

Agenții formară imediat un cordon de jur împrejurul locului atentatului pentru a permite medicilor, infirmierilor și specialiștilor de la Poliția Criminală să-și desfășoare activitatea. Trecură cîteva minute bune pînă cînd acea barieră să se dovedească eficientă; în primele momente lumea se ținu cu prudență de o parte și abia atunci cînd își dădu seama că situația era — chiar dacă cu întîrziere — sub controlul forțelor de ordine, abia atunci începu să înainteze, puțin cîte puțin, pentru a vedea ce se întîmplase.

Curiozitatea creștea depășind frica; țipetele de desperare fură, încetul cu încetul, înlocuite de comentarii făcute cu voci din ce în ce mai tari și mai sigure.

Împrejurul mașinii albastre era un du-te-vino continuu; trupul unui bărbat din garda de corp era pe jumătate căzut pe asfalt, cu brațele în lături; un bărbat în halat alb îi ausculță toracele cu un stetoscop apoi se ridică făcînd un semn de refuz celor doi infirmieri care se apropiaseră cu o brancardă. Aceștia se întoarseră și se îndreptară spre cea de a doua mașină.

— Ei! — strigă cineva din mulțime — de ce nu-l pun pe brancardă?

— Înseamnă că e mort — răspunse altcineva cu aerul unuia care știe multe — dacă sînt morți, trebuie să-l lași acolo unde se află și să aștepți să vină magistratul de serviciu să facă cele de cuviință.

Cineva bîjbîia pe sub prima mașină; după cîteva încercări nereușite, șeful escortei — încă buimăcit — reuși să se tirască afară și să le atragă atenția celor care veniseră în ajutor.

— Lăsați-mă să trec — strigă cineva din mulțime unui agent care-l oprea — sînt medic și acel om este încă viu; poate are nevoie de ajutor.

— Se află aici medicul de pe ambulanță — replică polițistul.

— Dar are de lucru pînă peste cap! Haideți, lăsați-mă să trec; de ce vă e frică? Uitați-vă aici! — și-i arătă o geantă plină cu ustensile de prim ajutor — sînt medic, vă spun.

Agentul mai ezită puțin, dar, cînd îl văzu pe șeful escortei clătinîndu-se în mijlocul străzii și strîngîndu-și cu mîna brațul însîngerat îi dădu drumul să treacă celui ce voia să-și ofere serviciile.

Știrea ajunse în Parlament în momentul în care ședința acestuia fusese deja amînată; mulțimea care se revărsa din locurile rezervate publicului și ziariștilor văzu apărînd în fugă un puștan cu părul roșu care — gîfîind — se agață de prima persoană ce-i ieși în cale.

— Generalul Fastelli — spuse el cu sufletul la gură — l-au ucis pe generalul Fastelli și i-au masacrat și escorta!

— Cînd? Unde?

Omul se aplecă și-l apucă pe puștan de umeri zgîlțîindu-l.

— Acum o oră, la întretăierea dintre Via Garibaldi și Via Settembrini!

— Ce s-a întîmplat? — întrebă cineva care venea din spate.

Știrea se răspîndi în mulțime ca un fitil de exploziv și în scurt timp explodă într-o serie de comentarii violente și exasperate.

— Avea dreptate deputatul Casadei! Trebuie să se reintroducă pedeapsa cu moartea!

— Nu vorbiți prostii — replică altul — aceasta ar face jocul teroriștilor. N-ați auzit ce au spus deputații Stîngii?

— Voi ăștia, socialiștii, sînteți pierzania noastră — strigă un bărbat înalt și voinic — mai întîi ați propovăduit lupta de clasă și acum refuzați să adoptați măsuri care să dreagă urmările politicii voastre irresponsabile!

Situația era pe cale de a se îngroșa și evenimentul acela de cronică fusese aproape uitat lăsînd loc unei confruntări de opinii politice diferite.

Aldo Manetti, șeful secției cronici de la ziarul *Grido* — care se afla în grupul ziariștilor — reuși să despartă două persoane care erau gata să se încaiere.

— Potoliți-vă, fir-ar să fie, nu cu aceste scene de isterie vom reuși să combatem terorismul; ați ascultat dezbaterile parlamentare...

— A trecut mai bine de o lună de cînd se discută despre aceste blagoslovite de legi speciale; de ce nu se aplică acestea?

— Iată un altul care vrea Statul forte! — comentă sarcastic o fată în *blue jeans*.

— Statul forte, fetițo, este folositor și în cazul tău — răspunse primul îndreptînd spre ea degetul arătător — pentru că îți permite să duci o viață fericită și liniștită. Capitalismul acela, atît de mult blestemat...

— Ajunge, domnilor!

Un subofițer de Poliție interveni cu hotărîre.

— Puteți să vă continuați pe la casele dumneavoastră comentariile; legea vă dă dreptul de a asista la dezbaterile parlamentare dar nu și pe acela de a bloca traficul. Circulați, vă rog!

Manetti reuși să scape din polemicile acelea îndîrjite și se îndreptă spre mașina sa.

De data aceasta au făcut-o de oaie — se gîndi el mușcîndu-și buza. *Generalul Fastelli, cel ce candida la postul de Comandant Șef al Forțelor Unificate ale Poliției! Și l-au omorît chiar în timpul dezbaterilor în legătură cu legile speciale. Cu ce scop vor fi făcut-o? Să împiedice sau să determine aprobarea acestor legi?*

Un claxonat îi întrerupse șirul gîndurilor: o mașină din spatele său nu putea ieși din parcare dacă n-o deplasa pe a lui. Plecă imediat și începu să redacteze în gînd articolul pe care trebuia să-l scrie pentru ziarul *Grido*.

Sergio aruncă pe biroul directorului o broșură voluminoasă conținînd textul noilor legi speciale.

— Percheziții corporale fără prealabilă autorizare; folosirea armelor de către Poliție; interogatorii cu asistența avocaților... Credeți că toate acestea sînt de ajuns pentru a le veni de hac teroriștilor?

Maestri suspină cu un aer obosit.

— Nu știu, Spighi; nu știu nici măcar eu ce să zic și — ceea ce e mai rău — e că nu știu ce să mai scriu în acest ziar al meu!

— Ce ați spune de o rubrică ideologico-culturală care să se ocupe de terorism? — întrebă Sergio zîmbind ironic.

— Poate că aveți dreptate dumneavoastră; chiar acum, cînd totul se duce de rîpă, acum zic, putem să facem ceva; și o vom face; ne vom continua treaba fără a ne lăsa inti-

midați; tocmai asta așteaptă lumea de la noi. Ziarul *Grido* trebuie să lanseze ceva, o notă de speranță; să-le sugereze cititorilor o revoltă — morală — împotriva acestor stări de lucruri.

— Și să fie — conchise Sergio — fiecare la postul său. Apropo, domnule director Maestri, rămîne valabilă treaba cu ieșirea mea din redacție în timpul orelor de serviciu?

— N-am nici o obiecțiune, Spighi; dar, repet, fiți atent. Aia nu glumesc deloc!

Biroul său era plin de hîrtii; în mod curios, la redacția ziarului se primeau — de la un timp — numeroase scrisori, din partea unor scriitori și intelectuali în genere — adresate, toate, lui — prin care i se cereau o părere în legătură cu violența. Dădu la o parte — cu un gest de dezgust — maldărul de scrisori și de sub acel maldăr apăru neprețuitul său album care — peste puțin timp — avea să se îmbogățească cu toate știrile și documentațiile fotografice privind cazul Fastelli.

Fusese, aceea, o muncă peste puteri, munca aceea de a decupa fotografii și articole de ziar în legătură cu crimele de drept comun și cele politice comise în ultimul timp; ori de cîte ori avusese ocazia își procurase fotografiile originale provenite de la agențiile de presă sau, direct, de la fotografi.

Răsfoind albumul revăzu o serie impresionantă de crime; revăzu figuri de polițiști, de ziariști și de persoane fără identitate care fuseseră omorîte și locurile în care se săvîrșiseră omorurile. Adunase și portretele-robot pe care le difuzase poliția — întru descoperirea făptașilor — și mai adunase și fotografiile criminalilor de cea mai joasă speță. Se străduia să facă rost și de fotografiile originale ale acestora din urmă; pentru că, în acel fel, trăsăturile feței apăreau mult mai clar decît în reproducerile din ziare.

I se imprimaseră foarte bine în minte chipurile victimelor și ale prezumtivilor asasini; privea în fiecare zi aceste chipuri, cu mare atenție, așa încît ele îi deveniseră familiare, atît de familiare încît să-l facă să-și amintească — în mod automat — numele lor, fără a fi nevoie de a le citi dedesubtul pozelor respective.

Închise albumul și se așeză — gînditor — în fotoliu; toată documentația pe care o strînsese pînă în acel moment era un fleac, hotărît lucru; nu avea nici cel mai mic indiciu care să nu fi fost, deja, cunoscut de anchetatori; cît despre

martori fusese nevoit să constate că era foarte greu să-i contacteze și să-i facă să vorbească chiar dacă evenimentele la care asistaseră se petrecuseră cu mult timp înainte. În acel caz reținerea era perfect justificată de învălmășeala amintirilor. Și nimeni nu mai era forțat să spună că îi era teamă.

— Ei, Spighi — îl apostrofă redactorul șef adjunct — e cam multă vreme de cînd nu te mai văd pe la ziar; am auzit vorbindu-se că te ocupi de cronica delictelor acum...

— Da, de unde, ce cronică a delictelor! E doar o idee fixă de a mea; mi-am ales drept *hobby* o anchetă asupra terorismului și a cauzelor sale.

— *Hobby* cam periculos — dădu sentința celălalt plesnind din buze; și intenționezi să scrii vreun articol despre asta?

— Nu, nu sînt eu croit pentru a mă ocupa de lucruri din astea în calitate de ziarist.

— Oricum, am aici fotografiile de la atentatul împotriva generalului Fastelli; aruncă-ți o privire peste ele și vezi dacă te interesează; apoi dă-i-le, te rog, redactorului șef. Trebuie să apară în ziarul de mîine.

Sergio văzu cum i se înșiră pe birou o serie de fotografii foarte clare.

— Au fost făcute de reporterul nostru?

— Din păcate nu. De data aceasta nu am fost informați în timp util; sînt fotografii venite de la agenție; de altfel, le-au trimis la toate cotidienele din oraș. Pe curînd și te rog aruncă-ți o privire peste ele, da?

Micuța încăpere — transformată în birou dintr-un vechi oficiu — era ticsită de scaune și îmbîcsită de fum. În fund sub ventilatoare, cîteva persoane — așezate în jurul unei mese — discutau cu însuflețire iar altele se îngrămădeau încercînd să ajungă la cel ce aranjase întîlnirea, așa ca să-i spună vreo cîteva vorbe.

Alte persoane — cu un aer plictisit — ședeau pe scaunele răspîndite prin cameră; un flăcăiandru — îmbrăcat cu o giacă de culoare maro — și ținînd la ureche un radio cu tranzistori bătea, ritmic, cu piciorul în pardoseală pocnind din degete.

Expresia feței lui, cu aerul acela de beatitudine, se schimbă dintr-o dată astfel încît, după cîteva secunde, încetă de a mai bate în ritmul muzicii; se aplecase într-o parte —

strîngînd din dinți — străduindu-se să audă în acea hărmălaie de nedescris știrile transmise de micuțul radio cu tranzistori.

— Liniște, vă rog — spuse el ridicînd mîna — faceți liniște.

Cîteva fețe se întoarseră, mirate, spre el.

— Liniște, vă rog: se transmite la radio o știre importantă. S-a comis încă un atentat! — strigă băiețandrul

Știrea păru a-i interesa — în cele din urmă — pe cei ce se aflau acolo; persoanele care se strînseseră în jurul biroului lăsară la o parte punctele lor de vedere și se grăbiră să ajungă în mijlocul încăperii.

Transmisia era bruiată rău; după mai multe încercări se auzi din nou vocea crainicului, o voce clară dar și oarecum tulburată.

— ...chiar în mijlocul cortegiului; o clipă, doar o clipă; și în acea clipă perdelele de fum făceau ca aerul să fie irespirabil; și în acea clipă teroriștii au ciuruit cu gloanțe cele trei mașini. În afară de General și de șoferul său au mai fost uciși trei oameni din escortă. Doar șeful escortei — care se afla în prima mașină — a reușit, a mai avut timp, să se arunce pe fereastră și să se adăpostească sub mașină. Se pare că a scăpat cu bine, e nevătămat și poate că în acest moment furnizează primele informații magistraților însărcinați cu ancheta. Ne aflăm pe locul atentatului... nimeni n-are voie să se apropie; a fost format un întreg cordon de polițiști împrejurul mașinilor transformate în niște adevărate coșciuge de oțel. Din păcate, tot ceea ce se mai poate face acum este doar ritualul de cuviință; cadavrele au fost acoperite cu cearșafuri albe. Din punctul meu de observație întrevăd o siluetă care stă sprijinită de fereastra mașinii din mijloc... trebuie să fie cadavrul generalului Fastelli. Ai impresia că a rămas, liniștit, la locul său ca și cum nu și-ar fi dat seama de tot ce se întîmplă. Un alt cadavru este pe jumătate întins pe asfalt; și acesta este acoperit cu un cearșaf plin de sînge; este trupul unui bărbat din escortă, care va fi încercat și el să iasă din mașină; ține, încă, strîns în mînă pistolul.

— Să vedem dacă putem da de adjunctul comandantului Departamentului Siguranței... am dori să-i luăm un interviu; mă tem, însă, că va fi imposibil să ajungem la el... e, cu siguranță, foarte ocupat, nu are timp să ne primească. Am adunat ceva mărturii, dar sînt, toate, foarte confuze;

locul în care a fost comis atentatul era îmbîcsit de fum; iar singurul gînd al celor prezenți atunci acolo a fost acela de a-și lua picioarele la spinare... Nu ne putem explica cum de au reușit teroriștii să tragă cu atîta precizie prin acea perdea de fum; probabil că purtau măști de gaze dar nu sîntem siguri de acest lucru. În mod cert, gazele lacrimogene au avut rolul de a face să crească panica și de a anihila orice reacție din partea escortei; dar nu a fost văzut nimeni care să arunce fumigenele; după toate probabilitățile, teroriștii se infiltrară printre manifestanți. Nu avem, pentru moment, informații mai precise... se pare că nimeni nu i-a văzut fugind, nimeni nu a observat ceva suspect mai înainte de a se dezlănțui acel infern. Ne vom auzi din nou la orele 14,30 cînd, sperăm, vă vom putea da alte amănunre mai precise.

— Singurul lucru sigur este acela că generalul Fastelli, bărbatul în care ne puseserăm toate speranțele că ar putea înfrînge terorismul, a căzut victima dușmanilor săi și a... datoriei.

Comentariile începură foarte repede să se încrucișeze; fețele — pînă atunci concentrate să prindă știrea — își schimbară aspectul luînd cele mai diferite înfățișări emotive cu putință. Cîțiva clătinară din cap murmurînd niște cuvinte de neînțeles; alții se înfuriară împotriva unui dușman ipotetic, ca și cum autorii atentatului s-ar fi aflat acolo și ar fi putut lua act de acuzațiile ce li se aduceau; în sfîrșit alții își dădeau și ei cu părerea, făceau cunoscută interpretarea lor — socio-politică — a acelui eveniment.

— Vă rog, domnilor, faceți puțină liniște — admonestă cel ce prezida adunarea bătînd cu mîna în masă — ne-am adunat aici pentru a discuta problemele noastre de aici, din acest cartier; dar știrea care abia ne-a parvenit...

Fu întrerupt de un bărbat gras care avea chef de polemică.

— Probleme de cartier, pe dracu! Discutăm aici despre spațiile verzi publice și despre vandalismele ce se petrec cu cabinele telefonice și între timp teroriștii continuă să ucidă; trebuie să facem ceva... să ne mobilizăm forțele.

— Mobilizarea nu ne sperie — replică un altul — dar muncitorii nu stau deloc cu mîinile în sîn; pun pariu că la această oră au plecat din fabrici și au ieșit în stradă să manifesteze!

Se ridică un alt tip agitînd un ziar — de stînga — făcut sul.

— Inițiativele individuale nu sînt bune la nimic; Sindicatele ar trebui să organizeze o grevă generală; sau — adăugă el adresîndu-se președintelui — dumneavoastră, domnule doctor Maroli, poate dumneavoastră ne-ați putea spune de ce de la un timp încoace sindicatul național refuză să ia atitudine în situații ca aceasta!

— Dragă prietene al meu — răspunse cel interpelat — cum poate că bine o știi, sindicatul se află în plină fază de restructurare; s-au comis multe greșeli în trecut astfel că...

— Da și continuați să comiteți încă greșeli cu duiumul! — strigă un altul. Sindicatele nu trebuie să servească doar scopurilor cooperativiste; ele trebuie să fie expresia voinței de democrație a poporului!

— Las-o baltă, Rossi — comentă un tip de lîngă el — — nu-ți mai umple gura cu atîtea vorbe; combaterea terorismului e o treabă a poliției și nu a sindicatului.

— Forțele polițienești nu sînt pregătite în mod corespunzător; reforma pe care partidul meu o cere de atîta și atîta vreme nu a fost încă aprobată...

— Trebuie să se reintroducă pedeapsa cu moartea! — strigă un băiețandru gălbejit din fundul sălii.

— Respingem aceste propuneri provocatoare — răspunse Maroli ridicîndu-se în picioare — trăim într-un regim democratic și — mai întîi și întîi — trebuie să apărăm dreptul la viață; pedeapsa cu moartea — dacă ar fi aplicată — ar risca să ne facă să cădem într-un cerc vicios de răzbunări și răsrăzbunări și acest lucru ar lăsa cale liberă dictaturii forțelor celor mai reacționare din țara noastră.

— Vorbe în vînt — replică băiețandrul, deloc intimidat de spusele sindicalistului; cu aceste pălăvrăgeli ne-ați adus în halul ăsta; eu sînt un muncitor și nu un burjui și vă spun că dacă mi-ar pica în labe un terorist i-aș suci gîtul fără nici o șovăială. Legile pe care Parlamentul se pregătește să le aprobe sînt foarte potrivite dar au o singură hibă — după părerea mea — și anume aceea că nu prevăd pedeapsa capitală.

— Refuz să mai ascult asemenea discursuri cu iz naționalist — strigă o fată pletoasă — este a nu știu cîta provocare; asemenea poziții pot da apă la moară teroriștilor; ne-ar trebui niște reforme, e adevărat; dar numai cu ajutorul reformelor sprijinite de masele muncitorești vom putea împiedica... lasă-mă să vorbesc, Luigi.

Și fata se întoarse spre un prieten al său care o invita — în mod timid — să tacă trăgînd-o de mîneca puloverului.

— ... am putea împiedica — spuneam — ca Statul să se folosească de teroriști, ca de o sperietoare, pentru a ne forța să nu spunem nimic în legătură cu starea în care se află proletariatul nostru și de a accepta condiții de viață neomenească guvernate de legi liberticide!

— Domnișoară, ne aflăm aici pentru a discuta în mod democratic — spuse Maroli încercînd să scandeze cuvintele în acel vacarm — dumneavoastră ați fost admisă la această adunare împreună cu toți ceilalți; oricine își poate spune părerea dar acest lucru nu trebuie să fie în contrast cu respectul față de Stat. Trebuie să ne prosternăm — cu toții — în memoria generalului Fastelli și a fiilor acestui popor care au murit împreună cu el...

— Ne-am mai închinat noi și cu ocazia răpirii și uciderii deputatului Adinolfi; atunci spuneam că era vorba de cea mai gravă crimă politică comisă în ultimii douăzeci de ani; bun și de atunci încoace ce s-a mai întreprins, cine a mai plecat urechea la cererile pornite de jos, de la cei mai curați dintre cei mai de jos...?

— Ceea ce tu numești partea cea mai curată a poporului — îi dădu replica cineva — nu înseamnă decît 1,4% din întreaga populație reprezentată în Parlament.

— Partidul vostru a înșelat așteptările clasei muncitoare — spuse fata, înfuriată — și acel procent de 1,4% este ca un ghimpe în fundul vostru; recunoașteți, ce mai...!

— Această pălăvrăgeală stă pe același plan cu flecărelile naționaliste; nu degeaba tinerii voștri reprezentanți din Parlament fac tot ce le stă în putință ca să întîrzie aprobarea legilor împotriva terorismului știindu-se sprijiniți de ramoliții ăia de tromboniști ai extremei drepte...

Discuția fu curmată de geanta fetei, care se abătu — cu o bufnitură surdă — pe chipul oratorului.

— Fără violență! — spuse unul strîmbîndu-se de rîs.

— Gata, gata — spuse Maroli — adunarea asta se transformă într-un bîlci; dacă nu sîntem în stare să discutăm în mod democratic atunci să ne străduim măcar să arătăm puțin respect față de victimele acestui nou atentat. Ședința se amînă pentru data de...

Data propusă se pierdu în scîrțîiturile provocate de mișcarea scaunelor și în tîrșîiala pașilor pe pardoseală; și grupul acela se împrăștie în mod spontan.

După cîteva clipe fură puse în funcțiune ventilatoarele și un curent de aer rece îndepărtă fumul. Pe puștanul cu tranzistorul îl cuprinseră fiori de frig dar își reluă ascultatul bătînd ritmul.

— Ei, ați terminat pentru astăzi, gata? — întrebă un bărbat în halat negru apărut, pe neașteptate, pe o ușă laterală; fără a aștepta vreun răspuns deschise larg singura fereastră a încăperii și se apucă să mătură pe jos. Băiețandrul pufni, plictisit, pocnind din degete și se așeză la rînd — cu tranzistorul la ureche — pentru a ieși din sală.

Instantaneele, foarte clare, se împrăștiară pe biroul redactorului șef; acele fotografii cuprinzînd imagini ale morții și acea rece parafă a agenției aplicată în partea de jos.

— N-o lua chiar așa, Sergio, zău, mă surpăr; dar ți-am spus că am nevoie de aceste fotografii imediat; trebuie să le publicăm în numărul de mîine al ziarului *Grido*.

— Acel amănunt e important, îți spun. Am cerut să-mi fie încredințate doar pentru cîteva ore, să le arăt unui fotograf care mi-e prieten.

— Este cu neputință — spuse Manetti cu un aer hotărît; de altfel i-ai prezentat deja punctul tău de vedere directorului Maestri care ți-a dat cu flit.

— Dar uită-te bine la ele — replică Sergio — cum de au putut comite o asemenea greșeală?

Manetti luă cîteva fotografii și le privi cu atenție, încă o dată; după care clătină din cap și i le dădu înapoi.

— Sergio — îi spuse încercînd să-și păstreze calmul — aceste fotografii nu dovedesc cîtuși de puțin ceea ce spui; au fost făcute din unghiuri diferite; nu înțeleg de ce te încăpățînezi în legătură cu un amănunt atît de stupid!

— Bine, bine — zise el resemnat — poate că m-am înșelat; dar, spune-mi, unde vor ajunge aceste fotografii după ce vor fi publicate?

— Vor ajunge în arhiva fotografică a ziarului, clasificate cum se cuvine purtînd data și numărul respectiv.

— OK — spuse Sergio și se îndepărtă.

— Sergio!

— Da?

— Ascultă, nu te-am văzut niciodată atît de nervos; termină cu povestea asta, las-o baltă; n-ai nici o șansă să reușești tu — de unul singur — acolo unde întreg Departamentul Poliției a dat chix. Maestri ăsta îți dă voie să faci

ce vrei; dar știi foarte bine ce fel de om este. Nu suportă ca oarecine să-i tulbure ritmul normal de lucru de la ziarul lui.

— Bine, bine; nu-i voi strica ritmul. Mă duc să beau o cafea; vii și tu?

— Scuză-mă, dar nu pot acum; uită-te și tu! Mașinile, liniile sînt supraîncălzite iar numărul de mîine al ziarului va fi dedicat — aproape în întregime — cazului Fastelli.

Coborî în stradă plin de draci; nimeni nu voise să-l asculte. Erau — cu toții — absorbiți de activitatea lor, ca niște roboți care nu erau în stare să primească o critică; dar de data aceasta nu se va lăsa el luat la vale, tîrît de acel angrenaj. Își dădu seama că îl chinuia rău gîndul cu fotografiile acelea dar oricît se străduí nu reuși să dea de acel amănunt care i se păruse — la început — atît de important. Trebuia să reexamineze fotografiile — cu ajutorul unui expert — și Leopoldo nu i-ar fi refuzat, fără nici o îndoială, ajutorul chiar dacă, cel puțin pentru moment, nu le putuse lua cu el. Speră ca imaginile publicate în ziarele din ziua următoare să-i dea posibilitatea de a clarifica acel amănunt și de a relua șirul raționamentelor sale.

Erau aproape orele trei după amiază și-și dădu seama că era cu stomacul gol; intră într-o cîrciumă dar nu-l băgă nimeni în seamă pentru că atît clienții cît și chelnerii erau strînși în jurul unui aparat de radio pentru a asculta ultimele știri. Mulți citeau cu nesaț rezumatele știrilor comunicate de agențiile de presă tipărite pe prima pagină a ziarelor apărute în ediție specială, în timp record. Putea citi — de la mai mult de zece metri distanță — titlurile, cu litere cubitale, care anunțau moartea lui Fastelli și masacrarea escortei sale; se părea că toate celelalte subiecte de conversație fuseseră suprimate neținîndu-se cont de interesul general. Așa că merita osteneală de a se deplasa pînă la ziarul *Grido* unde — măcar — ar fi putut afla vești proaspete din mărturia singurei persoane care scăpase cu viață.

Cît dură drumul se gîndi la norocul extraordinar pe care îl avusese acel om; din puținul pe care reușise să-l afle, acel subofițer de poliție scăpase ca prin urechile acului alegîndu-se doar cu cîteva zgîrieturi pe spate în încercarea sa de a se adăposti sub mașină. Ar fi putut, probabil, să devină un martor prețios și — în orice caz — se întîmpla pentru prima dată ca asasinii să nu-și ducă pînă la capăt treaba pe care și-o propuseseră.

Teleimprimatoarele funcționau la întreaga lor capacitate și țăcănitul lor îl sîcîia pe Sergio care era — cît de cît — obișnuit cu acel ritm de viață al ziarului, mai ales cînd era vorba de evenimente deosebite.

Începu să scrie un articol cu vag conținut politic căutînd cuvintele cele mai potrivite pentru a capta atenția cititorilor atrași — în mod prezumtiv — de știri mult mai grave și mai interesante. Încercă să se pună în situația omului obișnuit, a omului de pe stradă, dar nu reuși; după ce-și făcu de lucru cîtva timp pe clapele mașinii de scris o părăsi și se apropie în vîrful picioarelor de masa lui Manetti.

— E ceva nou în cazul Fastelli?

— Autoritățile s-au închis într-o tăcere de mormînt — bombăni șeful secției cronici aruncînd mucul de țigară: de altfel e un lucru explicabil; de la uciderea lui Adinolfi nu se mai înregistrase un caz atît de grav.

— E cu putință să nu se fi strecurat chiar nici o indiscreție?

— De data aceasta e greu; Fastelli a fost Șeful Serviciilor Secrete timp de mai mulți ani și asasinarea sa pune în fața tuturor oamenilor politici mari semne de întrebare...

— Ce se mai aude în legătură cu șeful escortei?

— Supraviețuitorul? Nu se știe nici măcar cum se numește! Este supravegheat 24 de ore din 24 și se pare că a fost transferat într-o cameră din Palatul de Justiție pentru a nu fi nevoit să parcurgă în fiecare zi drumul pînă la locuința lui. În acest fel magistrații îl pot interoga oricînd doresc.

— Deci, nu s-a putut apropia de el nici un ziarist!

— Glumești, desigur, nu? Omul acela este inabordabil și nu-și riscă nimeni pielea să ajungă pînă la el. Oricum, continuă Manetti făcînd cu ochiul — raționamente ar fi multe și tot așa și îndoieli. Un coleg de la *Gazzettino* a aflat...

— Sergio! ei, Sergio!

O voce feminină răsună din fundul sălii.

— Marina?! — spuse el zîmbind — tu, aici? Cum așa...?

— Avionul a plecat în ultimul moment și am vrut să-ți fac o surpriză. Credeam că te voi găsi acasă la această oră.

— Ai dreptate; știi, zilele acestea... am avut mult de lucru — spuse el înroșindu-se ușor — apoi îi aruncă o privire semnificativă lui Manetti și adăugă:

— Guido, o cunoști pe Marina Ratti? Logodnica mea.

— Încîntat de cunoștință — spuse întinzînd mîna — mi se pare că ne-am mai văzut.

— La revedere; scuzați-mă dacă sînt nearanjată, dar călătoria a fost mai obositoare de data aceasta. Sergio, dacă nu te superi, am putea merge acasă? Am mare nevoie de odihnă.

Manetti zîmbi, cu un aer complice.

— Da, ar fi mai bine să-l luați acasă — spuse — și el e foarte obosit astăzi și în afară de aceasta...

În afară de aceasta?

— De, se ocupă de niște treburi care nu sînt tocmai de competența lui și asta îl obosește și mai tare.

Marina îl luă pe Sergio la braț.

— Bine, vom vorbi despre asta acasă.

— O clipă — spuse el ezitînd — Guido ce spuneai de acel coleg de la *Gazzettino?*

— Doar simple raționamente, ți-o repet; se pare că șeful escortei a avut impresia că fumigenele au fost lansate pentru a potoli niște spirite încinse din mijlocul cortegiului; mai mult decît atît nu s-a reușit să se afle. Nu s-a confirmat nici amănuntul cu măștile de gaze. În această blestemată de afacere toți par a fi orbi și muți.

Marina îl strînse de braț cu hotărîre.

— Hai, acum, te rog; ți-am mai spus că sînt foarte obosită.

— Ce poveste mai e și asta? De cînd te ocupi de cronica politică?

Băgă în viteză a treia făcînd să scrîșnească ambreiajul.

— Ei, fir-ar să fie, mai devreme sau mai tîrziu tot o să trebuiască s-o duc la mecanic!... Cronică politică? Nu, doar că....

— Atunci? — insistă ea cu un aer grav.

— În sfîrșit, nu putem rămîne nepăsători față de tot ceea ce se petrece; m-am săturat să lucrez în mijlocul acelor hîrțoage!

— Ascultă, domnule Spighi, tu nu ai nici un fel de autoritate în acest domeniu; nu ești un expert în politică și nu te-ai ocupat niciodată de terorism așa că fă-ți meseria ta și gata. Pe vremurile astea în care trăim nu-ți poți permite să te plîngi de munca pe care o prestezi și cu atît mai puțin îți poți permite să-ți bagi nasul în treburi de astea periculoase.

Sergio continua să conducă nervos în traficul acela aruncînd din cînd în cînd cîte o privire rapidă spre fată; se simțea ca un șirengar prins furînd marmeladă dar nu avea, nici-

decum, intenția de a renunța la cercetările sale; trebuia doar să găsească cuvintele cele mai potrivite pentru a o convinge pe Marina și a o face să înțeleagă noua situație.

— Nu trebuie să fii îngrijorată — îi spuse — e vorba doar de o anchetă culturală.

— Dar, mi-ai putea spune care este aspectul cultural al amănuntelor unui atentat terorist? Ascultă-mă, nu vreau ca tu să te expui, e primejdios... eu... eu nu știu ce m-aș face dacă ți s-ar întîmpla ceva!

Sergio parcă mașina în fața porții casei sale, opri motorul și trase frîna de mînă cam mult prea tare. Simți că ea era pe punctul de a face o criză și încercă să prevină acea criză mîngîindu-i, cu duioșie, părul.

— Nu-ți fă probleme, n-am nici cea mai mică intenție de a mă lăsa omorît.

Marina suspină încet și-și deschise poșeta în căutarea unei batiste.

— Apropo — spuse — ridicîndu-și nasul din poșetă — mai înainte, trecînd pe aici am găsit această scrisoare pentru tine în cutia de scrisori.

Sergio se bucură că ceea ce putea fi mai rău trecuse; își băgă plicul în buzunarul hainei după ce aruncase o privire, pe furiș, peste acesta și o sărută pe fată pe git.

— Nu te mai smiorcăi, acum — spuse coborînd din mașină — vei vedea că nu mi se va întîmpla nimic tocmai pentru că — după toate probabilitățile — nu voi descoperi nimic și nimeni nu va avea de ce să se intereseze de activitatea mea.

În timp ce urcau scările, ținîndu-se de mînă, Sergio auzi sunînd telefonul în apartamentul său.

— Scuză-mă, dragă, o iau înainte — îi spuse el fetei — și o luă la fugă urcînd treptele două cîte două.

După ce deschise ușa își aruncă haina pe un fotoliu și se duse la telefon care continua să sune cu insistență.

— Alo? — spuse el gîfîind. Alo, cine e?

Drept răspuns auzi doar o respirație grea.

— Hei, cine e...? — strigă el exasperat; o văzu, imediat, pe Marina care ajunsese în pragul ușii livingului; în acea clipă convorbirea se întrerupse.

Sergio rămase cu receptorul suspendat în aer uitîndu-se — ca hipnotizat — la foaia de hîrtie albă pe care fata o flutura ostentativ.

— Nu e pentru prima oară că se întîmplă, nu-i așa? — întrebă ea și lacrimile îi curgeau pe fața obosită stricîndu-i machiajul.

— Ce vrei să spui?

— Sergio, nu mă minți, telefonul acela...

— Dar de ce te frămînți — spuse el ieșindu-i în întîmpinare — o fi fost cineva care a greșit numărul!

— Și hîrtia aceasta? — replică ea întinzîndu-i foaia de hîrtie — și ăsta a greșit adresa?

— Ce e cu ea?

— O știi foarte bine! Acel plic sosit pe adresa ta; uită-te, înăuntru se află doar o foaie albă!

Sergio constată cu o oarecare neplăcere că ea avea dreptate; citi pe plic numele său și adresa scrise cu stiloul și încercă să-și ia o înfățișare dezinvoltă.

— Trebuie să fie o glumă proastă! Sau, cine știe, poate că imbecilul ăla de administrator mă convoacă la ședința cu locatarii dar a uitat să pună înăuntru invitația!

Marina nu gustă gluma lui și îl privi cu un aer grav.

— Sergio, spune-mi adevărul; te-au mai amenințat vreodată?

Avu o clipă de ezitare; n-avea de ce să se lase cuprins de frică, în mod stupid. Lucrurile acelea nu aveau nici o semnificație, nu li se putea atribui vreo valoare, amenințări sau ceva similar.

— Nu — spuse el gîndind cu voce tare — nu e vorba de nici o amenințare. Ascultă, să nu-ți închipui, cumva, că aș fi vreun erou. Îți promit că la primul indiciu de primejdie las baltă totul și mă întorc la hîrțoagele mele culturale.

— Așadar e adevărat! E adevărat că tu te ocupi de terorism. Dar, cu ce drept Maestri te-a...

— Maestri n-are nici un amestec; dimpotrivă, el chiar a încercat să mă convingă, în fel și chip, să mă las păgubaș. A fost o inițiativă de a mea.

Marina își turnă puțin whisky și începu să se uite în pahar cu un aer mirat; părea, cu adevărat, foarte obosită.

— Ascultă-mă; acum te vei odihni, vei face un duș și lucrurile nu ți se vor mai părea atît de tragice; trebuie să-ți arăt ceva și apoi... Se întrerupse gîndindu-se că nu avea nici un rost să-i dezvăluie ceea ce descoperise.

— Apa e caldă — spuse apoi — și pe măsuța ta de toaletă toate sînt gata pregătite. Eu, între timp, pregătesc ceva de mîncare.

În timp ce mușca din sandvișul cu hamburger începu să răsfoiască, încet, albumul; avea acum o înfățișare proaspătă și liniștită; de sub halatul de baie i se vedeau picioarele, puse unul peste altul, dar el — ocupat cum era să-i explice totul — nu le observă.

— Uită-te aici: astea sînt instantaneele din cazul Adinolfi; le-am procurat de prin ziare și reviste vechi pentru a-mi constitui cea mai amplă documentație posibilă.

Printre fotografii se găseau și notițe scrise de mînă cu o calitate de călugăr certozin.

— Nu mi-a scăpat nimic — continuă el — nici măcar fotografiile făcute la funeraliile victimelor și interviurile obținute de pe la prieteni și rude.

Marina continua să răsfoiască albumul și din cînd în cînd se oprea să citească explicațiile.

— Cum le-ai procurat pe acestea? întrebă ea arătîndu-i niște fotografii originale.

— La ziar mi se întîmplă să-mi treacă multe lucruri prin mînă și cînd pun ochii pe instantaneele cu vreun terorist arestat sau pus în urmărire fac în așa fel încît să le sustrag fără să bat prea mult darabana. Sînt foarte clare și le-am privit de atîtea ori încît am senzația că descopăr în acești distinși domni niște vechi prieteni. Însă achiziția cea mai bună abia acum trebuie să sosească — continuă el entuziasmat — zilele următoare voi adăuga la colecția mea cîteva fotografii care vor dezvălui un amănunt important.

I se părea cu adevărat important acel amănunt, acum cînd vorbea cu Marina; pentru că toți ceilalți îl cam luaseră peste picior; Marinei îi putea spune — nu era nici un pericol — pentru că ea era, oricum, tot timpul plecată, cutreiera lumea.

Vorbi pe șleau, vreo zece minute, cu lux de amănunte, gesticulînd tot timpul. Chipul ei, la început foarte atent, își schimbă încet încet expresia trecînd de la stupoare la neîncredere și în cele din urmă la o atitudine ușor batjocoritoare.

— Și asta ce ar mai dovedi? — întrebă, în sfîrșit — neconcordanța pe care ai observat-o ar putea avea mii de explicații diferite și toate mult mai logice și mai verosimile decît a ta. Scuză-mă, dragule, dar...

El rămase vizibil dezamăgit de acel scepticism chiar dacă își dădea seama că ipoteza sa era greu de acceptat.

— Oricum — conchise ea închizînd albumul — iartă-mă dacă ți-o spun dar dacă astea sînt indiciile pe care le-ai des-

coperit în anchetele tale despre terorism, atunci mă simt mult mai liniștită în ceea ce privește pericolul ca tu să pățești ceva!

Ieși din bucătărie înfuriat și se duse să se trîntească pe divanul din salon.

Marina îl urmă, în picioarele goale, și se rezemă de ușorul ușii.

— Hai, nu te supăra, știi doar că te iubesc și nu-mi pasă de nimic altceva.

Veni în fața lui și lăsă să-i alunece la pămînt halatul de pe ea; știa că acest lucru îl excita întotdeauna.

— Vreau să facem dragoste — murmură el și-i duse repede mîinile la sîni începînd să-i strîngă sfîrcurile tari.

Fata își dădu capul pe spate și respirația îi deveni grea; își duse mîna dreaptă în scobitura coapselor și se scărpină ușor în pilozitatea-i bogată.

Sergio asistă mai întîi impasibil apoi din ce în ce mai mult atras de acel spectacol; mînia îi trecuse, dar îi rămăsese o ușoară ciudă pentru acea lipsă de considerație față de el și de cercetările sale. Dar avea s-o facă el să plătească, cu vîrf și îndesat; o apucă pe fată de șolduri și o trînti cu brutalitate pe divan.

Capitolul al treilea

— Tu, aici? — întrebă femeia cu un aer speriat. Știi, doar, că e primejdios să fii văzut prin aceste părți!

— Mi-am luat și eu măsurile mele de prevedere — răspunse noul venit privind în jurul său. E cineva în casă?

— Nu, din fericire ai picat la momentul oportun, dar te rog să-mi explici ce...

— Mai întîi dă-mi voie să mă așez să-mi trag sufletul — spuse bărbatul îndreptîndu-se cu siguranță spre living.

— Se vede că ești ca la tine acasă aici.

— Astăzi a fost o zi foarte grea; cred că am fost și filat o bucățică de drum dar nu sînt sigur. Oricum, fața și numele meu sînt curate.

— Dar vrei să-mi spui — replică ea — vrei să-mi spui acum, măcar, despre ce este vorba?

Se instalase pe un fotoliu de răchită, cu picioarele sprijinite pe măsuță; își băgă în gură o gumă de mestecat americană și privi pe fereastră la crengile platanilor care unduiau în adierea unui vînt ușor.

— S-a comis o greșeală — spuse el mestecînd guma și continuînd să privească afară.

Ea încremeni; nu putuse niciodată suferi modul lui de a se comporta și acum, în afară de senzația de inoportunare, omul acela începea să-i inspire și frică. Se așeză și-și aprinse o țigară, cu mișcări studiate.

— O... greșeală?

— E inutil să-mi ceri explicații — spuse bărbatul privind-o țintă în ochi — știi foarte bine despre ce este vorba. Vizita mea are un caracter să-i spunem informativ; trebuie doar să te înștiințez că greșeala nu a trecut neobservată.

— Și atunci?

Fața lată a bărbatului se destinse într-un zîmbet fermecător.

— S-au luat deja măsuri, bineînțeles; greșeli de acest gen se încadrează în rîndul celor prevăzute statistic în planul operației; totuși...

— Totuși? Nu reuși să-și stăpînească un ușor tremurat al vocii.

— De, ar fi mai bine să-i ocolești, nu crezi? În orice caz — adăugă el luîndu-și picioarele de pe măsuță — nu am altceva să-ți mai spun. Apropo, acesta este noul număr de telefon la care trebuie să mă suni în caz de necesitate.

Puse un bilet pe fotoliu și ieși din cameră cu pași repezi.

— Nu e interceptat? — întrebă femeia care se mai liniștise.

— Ssst, frumusețeo! — răspunse el ducîndu-și arătătorul la gură — nu sînt treburile tale și nici nu e momentul să fim curioși după acea mică... scăpare din vedere. Ne vom mai vedea!

Auzi ușa închizîndu-se și se așeză din nou frămîntînd în mînă țigara aproape terminată gîndindu-se la vizita aceea ciudată. Își dăduse și ea seama de greșeală dar nici nu-i trecea prin cap că ar fi putut avea vreo răspundere; totuși el îi atrăsese atenția chiar dacă nu formulase amenințări precise.

Cel mai înțelept lucru era acela de a considera cele ce i se spuseseră drept un avertisment de care să țină seama în alegerea viitorilor colaboratori; privi și ea crengile platanilor încercînd să se relaxeze dar senzația aceea neplăcută pe care i-o lăsase vizitatorul nu se lăsa dusă.

De multe zile nu se mai întîmplase nimic; ecoul asasinării lui Fastelli se stingea încetul cu încetul în presă, sufocat de declarațiile privind secretul instrucției și de tăcerea ermetică ce învăluia mărturia singurului supraviețuitor.

Sergio se gîndi că — la urma urmelor — omul acela nu fusese chiar atît de norocos; camarazii săi din escortă fuseseră înmormîntați cu onoruri militare, numele lor deveniseră sinonime cu curajul și cu devotamentul și biografiile lor erau publicate în revistele de mare tiraj.

El, în schimb, era ca un îngropat de viu; nu i se cunoștea nici măcar identitatea; nu se știa dacă avea sau nu și el o familie, acasă, care să-l aștepte. Scăpase din acel masacru

dar nu scăpase de curiozitatea insidioasă a magistraților anchetatori și poate nici de dojana, mută, a rudelor victimelor. El avea vina de a fi supraviețuit! La drept vorbind nu era un sentiment chiar atît de rar și în rîndul oamenilor simpli se impusese treptat, în pas cu progresiva devalorizare a vieții umane.

Nu-l invidia pe acel om — care ar fi primit, totuși, semne de recunoștință după ce ar fi scăpat din ghearele mecanismului acela investigator.

Sergio suspină; în realitate nu se invidia nici pe el însuși; lucrurile pe care știa să le facă nu-i plăceau iar cele pe care i-ar fi plăcut să le facă nu-i reușeau.

Viața sa dobîndise un caracter periculos, de repetitivitate: ziar și casă, vreun inutil reportaj de pe teren și din nou casă și ziar. Apoi, mai era și Marina — logodnica-prietenă — despre care știa foarte puțin și despre a cărei fidelitate nu putea să bage mîna în foc date fiind desele sale deplasări. Știa doar atît că, din cînd în cînd, ea apărea pe aeroport, mergea acasă la el și acolo făceau dragoste; tot timpul cît ea rămînea în oraș i-l dedica lui, de acest lucru era sigur și cînd Marina pleca din nou își făcea, reciproc, declarații solemne de dragoste. Cu toate acestea, cînd era singur se simțea liber și mai sigur pe sine însuși.

Dar nu trebuia să-și mai frămînte atîta mintea; probabil că se vor fi despărțit — mai devreme sau mai tîrziu — rămînînd, totuși, buni prieteni; dar pentru moment nu era dispus să se lase chinuit de probleme false.

Lucrul cel mai grav era acela că nu reușise să facă nici măcar un pas înainte în cercetările sale pe cont propriu; terorismul politic și motivațiile sale păreau a nu fi deloc la îndemîna lui; trebuia, totuși, să insiste, să meargă înainte în ciuda numeroaselor eșecuri.

Ultimul dintre acestea, în ordine cronologică, consta din dispariția indiciului pe care îl observase pe fotografiile din cazul Fastelli; se trudise, nu glumă, pentru a le obține de la Felici jurîndu-i arhivarului că i le va restitui în cel mai scurt timp.

Ar fi putut să-l roage pe Leopoldo să-i facă niște reproduceri, ca să le poată privi în tihnă dar treaba aceea ar fi luat ceva timp și Sandro nu era dispus să-l aștepte; și apoi ar fi fost o osteneală inutilă. Pentru că, oricît de mult se chinuise el să se uite și iar să se uite la acele instantanee, chiar și cu lupa, nu reușise să descopere nici cel mai mic lucru suspect.

Amănuntul acela care-l frapase la început și căruia nimeni nu-i dăduse nici o importanță părea că se volatilizase; și totuși fotografiile erau aceleași, nu altele. Să fi avut dreptate ceilalți? Poate că pe el îl împinsese prea departe entuziasmul; dar la fel de bine se putea ca între timp să se fi întîmplat ceva...

Ochii începură să-l doară din cauza efortului de acomodare; se rezemă de spătarul scaunului și-și masă ușor tîmplele pentru a activa circulația sîngelui.

Ridicînd capul văzu un flăcăiandru care se apropia de masa sa; gîndindu-se că ar putea fi un nou salariat strînse în grabă fotografiile și le aruncă într-un sertar. Felici i le încredințase pe cuvînt de onoare și nu i-ar fi plăcut, desigur, să-l fi surprins colegii examinînd acele fotografii de a căror lipsă din fototecă ar fi fost tras la răspundere arhivarul.

Între timp, necunoscutul ajuns aproape de el se opri și-l privi cu atenție; nu era un bărbat, era doar un flăcăiandru de cel mult douăzeci de ani și arăta cam rău. Părul, lung și soios — care fusese cîndva ondulat cu fierul — îi fîlfîia în toate părțile. Fața îi era palidă, suptă și era prost bărbierit. Dar ceea ce impresiona mai mult la el era gradul său de slăbiciune. Din mînecile prea scurte ale hainei sale ponosite ieșeau niște mîini cu încheieturi albicioase, foarte subțiri străbătute de vene albăstrui și acoperite de echimoze.

— Dumneavoastră sînteți domnul Sergio Spighi? — întrebă el cu o voce tremurătoare.

— Da.

Sergio își opri, cu greu, o imperceptibilă grimasă.

— Știu că inspir scîrbă; nu e nevoie să mă prefac că n-am observat acest lucru. Am aflat că dumneavoastră vă ocupați de terorism.

— Am făcut cîteva cercetări, ce e drept, dar...

— Ascultați — i-o reteză tînărul — eu mă aflu aici pentru un interviu pe chestia drogurilor, dar banii care mi-i vor da abia dacă-mi vor ajunge pentru o singură doză. Dacă sînteți dispus să mă ajutați vă pot vinde cîteva ponturi.

— Adică eu să vă dau bani pentru droguri? — întrebă Sergio speriat.

— Dar pentru ce naiba altceva? Pe scurt, dacă te interesează spune-mi-o imediat pentru că mă așteaptă redactorul-șef.

— Aș putea ști măcar despre ce este vorba?

Fața tînărului fu tăiată în două de un zîmbet chinuit.

— Ai auzit vreodată vorbindu-se de Fenice?*

— De... Fenice?!

— Ne vedem mai tîrziu — spuse el ridicînd o mînă osoasă și-i întoarse spatele îndreptîndu-se spre biroul lui Manetti.

Își încreți fruntea citind numele scrise la mașină pe foaia de hîrtie pe care i-o dăduse secretara.

— Sînteți sigură că acestea sînt persoanele care trebuie să fie contactate?

— Desigur, domnule doctor, ciorna mi-a fost trimisă direct de către Șeful Secției, ca de obicei; oricum, dacă doriți să verificați — adăugă fata schițînd un gest de nemulțumire — iată aceasta este ciorna.

Doctorul Nicoletti continuă să citească lista cu un aer neîncrezător apoi trecu dincolo și intră în cabinetul său particular. Avea un telefon cu clape de diferite culori; ridică receptorul și apăsă pe clapa roșie.

— Șeful Secției?

— Eu sînt; ce doriți, Nicoletti?

— Scuzați-mă, am primit lista și...

— E ceva în neregulă?

— Sînt nedumerit în ceea ce privește numele primei persoane; sînteți sigur că trebuie să fie contactată și această persoană?

— Eu nu mă ocup de asemenea treburi — sună în receptor vocea aceea nerăbdătoare. Dacă se află acolo și acel nume înseamnă că așa trebuie să fie.

— Dar e vorba de o persoană sus pusă — spuse Nicoletti — și apoi activitatea sa nu are nimic de a face cu operațiunile întreprinse de Departament.

— Nu sînt în măsură să vă explic anumite lucruri; știu și eu că persoana aceea n-are nimic de a face cu politica dar vă voi mai spune și altceva și anume că legăturile acestei persoane cu noi nu trebuie să fie dezvăluite. E clar?

Își mușcă buza și încercă să insiste.

— În acest fel va fi mult mai greu și vom avea nevoie de colaboratori diferiți de cei folosiți pînă acum. Nu știu dacă...

— Nu vă faceți griji; conformați-vă instrucțiunilor pe care le aveți; s-a procedat în așa fel încît această legătură să apară cu totul lipsită de subînțelesuri politice. Vă rog să

---

* Fenice = Pasărea Fenix.

nu mă mai sunați decît în caz de necesitate; am multe cazuri de rezolvat în această dimineață.

Puse receptorul în furcă și rămase, pentru cîteva clipe, cu privirea fixă și cu mîinile pe birou. La început totul i se păruse simplu; îl asiguraseră că lucrurile se vor desfășura în așa fel încît nimeni să nu aibă de suferit; iar acum, poftim, se găsea băgat în această nouă tărășenie și nu era deloc sigur că va putea ieși din ea pentru a-și putea salva postul și reputația.

Partea din față a mașinii se dezintegrase lovindu-se de zid și trupul acela zăcea aplecat peste volan și cu capul rezemat de parbriz. Băiețelul se uită, curios, la fisurile din geam care porneau în raze de la punctul de impact și erau intersectate de alte linii, curbe și frînte, care formau un fel de aureolă de jur împrejurul capului acelui om.

— Mamă, mamă! — strigă micuțul. Vino să-l vezi pe domnul acesta; a adormit și mașina lui s-a stricat toată!

O femeie tînără își făcu apariția de după colț împingînd un cărucior.

— Mario, vino încoace; ți-am mai spus, de atîtea ori, să nu mai pleci de lîngă mine... Oh, Doamne! — exclamă ea privind acel spectacol. Simți că-i vine să leșine, dar își făcu curaj și lăsînd căruciorul se apropie de mașină încercînd să-și amintească puținele noțiuni de prim ajutor pe care le căpătase cîndva.

Atinse umerii bărbatului și văzînd că el nu se mișca încercă să-l tragă înapoi pentru a-l așeza pe scaun; dar își dădu seama, cu groază, că trunchiul intrase pur și simplu în volan și că în fața pedalelor strîmbate de acel impact se afla o băltoacă de sînge închegat.

— Se întîmplă tot felul de lucruri! — comentă un polițist de la Circulație în timp ce cîțiva tehnicieni scoteau cadavrul lui Carlo Galli prin brеșa făcută cu ajutorul flăcării oxiacetilenice.

— A fost recunoscut imediat; bietul de el! Un actor atît de talentat, aflat în culmea carierei...

— De, zeii sînt invidioși — comentă celălalt filozofic — și abia așteaptă ca unul să vrea să trăiască mult și bine ca să-i curme firul vieții.

— Am văzut aproape toate filmele sale; într-un anumit fel a fost norocos; a murit de tînăr și publicul își va aminti mereu de el așa cum era în ultimul său rol.

Un pensionar se apropie curios și ținu să adauge și el comentariul său la cel al polițiștilor.

— Da, chiar așa, ultimul său rol; din filmul *Ultima cursă*. Parcă i-a fost menit. Apropo, cum s-a întîmplat?

— Cine mai știe? Se pare că se întorcea acasă după un chef cu prietenii și — după cum spune un tehnician — avea și frînele defecte.

Pensionarul clătină din cap.

— Și cînd te gîndești că avea atîția bani... își făcuse vreo două-trei vile dar nu se învrednicise să cheme un mecanic să-i verifice mașina. Urîte timpuri, dom'le! — rosti el sentința îndepărtîndu-se.

— Printre atîtea crime, acte de terorism sau simple accidente de circulație, cazurile de moarte bună, în patul tău, par a fi acum o raritate.

Ieși din sală regretînd că nu putea vedea filmul pînă la sfîrșit. *Ultima cursă*, film proiectat în avanpremieră, la puține zile după moartea lui Carlo Galli, avusese un succes răsunător atrăgînd nu numai pe nenumăratii *fans* ai interpretului principal, dar și foarte mulți alți spectatori curioși să vadă un film cu un titlu atît de prevestitor.

Aruncă o ultimă privire asupra afișelor cu spectacolele și se urcă în mașină; nu putea lipsi de la întîlnire; avea să vadă altă dată filmul, de la început pînă la sfîrșit, fără a citi nici un fel de cronici pentru a nu-și strica plăcerea de a vedea finalul, mai ales finalul.

Își dădu seama că era tîrziu, mai tîrziu decît își închipuise; acel control era, cu siguranță, inutil dar îi dăduseră ordin să-l facă și el știa cît erau ei de meticuloși în astfel de probleme.

Ajunse la destinație aproape la timp; urcă în fugă spre punctul de observație care se găsea în vîrful unei mici coline și scoase binoclul.

Voluminoasa mașină BMW a lui Carlo Galli fusese deja ridicată de la sol de macara și se îndrepta — bălăbănindu-se prin aer — către presa mecanică. Ajunsă deasupra acesteia din urmă cleștii se desfăcură și carcasa căzu cu precizie în punctul prevăzut; imediat după aceea, cu un zgomot pe care de la acea distanță putea doar să și-l imagineze uriașele fălci

intrară în acțiune. În mod inexorabil, epava aceea era comprimată și cioburile de sticlă zburau în toate direcțiile; apoi strînsoarea slăbi și uriașele fălci se retraseră lăsînd să se vadă un spațiu incredibil de mare în jurul acelui cub ce părea o sculptură modernă.

În sfîrșit, fu rîndul unui electromagnet să intervină și acesta — aproape cu gingășie — ridică acea masă de oțel și o depuse pe o grămadă de epave cărora li se aplicase același tratament.

Bărbatul lăsă în jos binoclul și zîmbi satisfăcut; operațiunea se terminase cu succes și putea să raporteze că totul decursese conform dispozițiilor.

Îi răsunau încă în urechi protestele Marinei și — dacă se gîndea bine — nu putea să spună că ea nu avusese dreptate. Conveniseră să petreacă seara împreună dar curiozitatea fusese mai puternică și după o discuție care degenerase în ceartă ea plecase trîndind ușa și spunînd că nu știa dacă și cînd avea s-o mai revadă.

Nădăjduia s-o facă să devină rezonabilă, dar între timp trebuia, neapărat, să constate — el personal — veridicitatea aelei povești de necrezut pe care i-o spusese tînărul drogat.

Strada aceea periferică era pustie, cum era și de așteptat, la orele zece seara; conduse prudent numărînd în gînd intersecțiile și încercînd să-și amintească principalele puncte de reper; locul acela nu trebuia să fie departe.

Micuțele case de periferie care se înșirau de-a lungul străzii erau din ce în ce mai rare apoi dispărură cu totul; după cîțiva kilometri farurile iluminară linia de demarcație care semnala terminarea porțiunii asfaltate. Calea aceea de comunicație continua cu un soi de drum de țară, plin de hîrtoape și de pietroaie.

Aruncă o privire pe schița aceea sumară făcută de tînăr și constată că mai avea de parcurs cîteva sute de metri pînă la podul de cale ferată; pînă să ajungă acolo, însă, trebuia să treacă printr-o intersecție care nu avea nici un fel de semnalizare, nici un fel de indicatoare, apoi s-o ia la stînga pe un drum și mai îngust și mai prost. Încetini încercînd să vadă cît mai bine prin întuneric; mașina înainta săltînd prin tunelul acela de lumini creat de farurile cu față mare gonind din calea sa cîteva animale mici speriate de monstrul metalic.

Nu se vedea nici țipenie de jur împrejur; doar cîteva tufișuri care zgîriau din cînd în cînd caroseria dispărînd apoi în noapte.

Locurile acelea nu păreau deloc sigure; desigur nu erau bănci sau bijuterii care să fie jefuite și nici măcar mulți oameni dușmăniți care să trebuiască a fi uciși dar lumea interlopă — plevușca cel puțin — putea foarte bine găsi pe acolo adăpost pentru a urzi în tihnă planuri — departe de ochi indiscreți — și acei tipi nu ar fi fost deloc bucuroși de faptul că el își băga nasul acolo.

Continua să înainteze dar blestemata de intersecție nu se mai ivea; înjura printre dinți gîndindu-se dacă nu cumva tipul acela își bătuse joc de el; se dăduse pe mîna unui toxicoman cu mintea îmbîcsită de heroină și dacă nu ar fi avut ideea aceea fixă de a face pe detectivul poate că nu ar fi dat crezare celor spuse de tip.

Se simți, dintr-o dată, puțin cam imbecil și nu se putu abține de la a se înjura cu voce tare: „Credul cretin de două parale!" Dacă ar fi stat puțin să judece și-ar fi dat seama că drogații sînt în stare să facă orice pentru a-și procura hrana lor. Plătise două sute de mii de lire pentru ceva care probabil că nu avea nici cap nici coadă; de altfel, nenorocitul acela ar fi fost în stare să-i ofere orice altceva — chiar și partea posterioară — numai să facă rost de bani.

Acel nemernic se dovedise a fi mai puțin prost decît părea; aflase că el se interesa de terorism și lovise drept la țintă convins fiind că acel scîrța-scîrța pe hîrtie, plin de el, avea să înghită imediat hapul cu Fenice.

Blestemă din nou și opri mașina; se băgase într-o treabă stupidă și periculoasă și nu le-ar fi putut reproșa nimic celor ce ar fi rîs de el la întoarcerea sa în oraș, dacă bineînțeles avea să se mai întoarcă dacă n-avea cumva să cadă în ghearele cine știe cărui răpitor nocturn.

Hotărî că avea să se dea drept bolnav pentru un timp și că avea să-i ceară iertare Marinei pentru toată acea enormă prostie pe care o făcuse.

Se pregătea să bage în viteză, în marșarier, cînd auzi fluieratul trenului; își aruncă, în mod automat, privirea pe schița aceea mototolită și văzu pe ea podul de cale ferată și la mică distanță de acesta — dacă era să se ia după indicațiile drogatului — vechea casă dărăpănată.

Fu din nou cuprins de îndoială și de teamă ca nu cumva să fi fost vorba de o cursă în care să fie atras pentru a i se

extorca alți bani și poate că avea să se aleagă și cu o ciomăgeală bună.

Pipăi pistolul din sertarul de la bord dar acest lucru nu-i dădu deloc acel sentiment de siguranță așa cum scrie în romanele polițiste. Dacă ar fi fost cumva atacat din arma sa n-ar fi pornit nici un glonț; nu apăsase pe trăgaci în viața sa și doar ideea de a vedea sînge al lui sau al altuia — făcea să i se întoarcă stomacul pe dos.

Își făcu curaj; nu putea să admită că făcuse tot acel drum degeaba; și dacă cumva avea să fie atacat, ei bine, colegii săi vor fi avînd de ce să rîdă, nu glumă, pe sub, masca înțelegerii și a solidarității.

Își aprinse o țigară și băgă în viteza întîi; după cîteva zeci de metri farurile iluminară un drumeag lateral la capătul căruia se întrevedeau cîteva lumini de la instalația de semnalizare a căii ferate.

Trecu dincolo de podul de cale ferată cu balustrada de metal ruginit și după cîteva minute îi apăru casa; după cît putu întrezări era vorba de o dărăpănătură cu un aspect foarte puțin atrăgător.

Acum trebuia să ascundă mașina; dacă acea poveste era adevărată, semnele unei prezențe străine ar fi putut compromite totul; se dădu jos și merse puțin trecînd dincolo de dărăpănătură; în cele din urmă văzu, pe stînga, o tufă mare de mure și-și spuse că dimensiunile acesteia erau destul de mari ca să ascundă mașina vederii oricărei persoane care ar fi venit din direcția podului de cale ferată.

Farurile sfîșiară întunericul; mașina părăsi drumul principal; pe neașteptate îi apărură în față două figuri albicioase întinse pe jos și pentru a le evita fu nevoit să frîneze brusc. Mașina săltă cu zgomot pe terenul accidentat și cele două figuri se ridicară gesticulînd.

Ceva îi lovi cu violență parbrizul și imediat fu împroșcat cu o droaie de cuvinte injurioase: „Chiorule, căcănarule, nenorocitule!!" — strigă o femeie cu sînii fleșcăiți ieșiți afară și cu ochii holbați.

Îi veni să rîdă văzînd un fund gol, palid, îndepărtîndu-se în mare grabă în noapte tîrînd în urma sa prin praf veșmintele; bătrîna prostituată, după ce își vărsă focul, își ridică, gîfîind, pantoful cu care aruncase în parbriz și trăgîndu-și în grabă pe ea hainele se îndepărtă clătinîndu-se în aceeași direcție cu clientul său.

Aşteptă încă vreo cîteva minute pentru a se încredinţa că nu mai era nimeni prin preajmă apoi manevră în aşa fel încît să se apropie cît mai mult cu putinţă de tufiş şi în cele din urmă reuşi să tragă maşina într-o groapă mare — care părea făcută pe măsură — în spatele pîlcului de arbuşti.

Se întoarse pe jos spre casa aceea dărăpănată luminîndu-şi drumul cu lanterna şi după ce se învîrti în jurul bătrînelor ziduri crăpate văzu o nişă care putea constitui un post de observaţie tocmai potrivit; se apropie cu prudenţă şi la un moment dat simţi ceva scîrţiind sub picioare.

Se opri şi îndreptînd spre pămînt fasciculul de lumină văzu vreo douăzeci de siringi din plastic, folosite, avînd încă urme de sînge; acele erau, toate, fără vîrf şi strîmbate; ocoli acel loc — dezgustat — şi ajunse, în sfîrşit, la nişă; intră şi se aşeză cum putu mai bine într-un locşor în care nu se găseau gunoaie.

Îmbrăcase un pulover gros pe sub haină gîndindu-se că va fi frig şi că va avea mult de aşteptat; dar timpul trecu mai repede decît se aşteptase; de abia aprinsese cea de a doua ţigară cînd auzi bîzîitul unui motor care devenea din ce în ce mai apropiat.

După cîteva secunde îşi lungi gîtul şi văzu lumina farurilor unui autovehicul mare, probabil un furgon, care se oprise deja în dreptul casei dărăpănate; din cabină coborî un bărbat ţinînd în mînă o lanternă; după ce aruncă o privire în chip de control se duse în partea din spate a autovehiculului şi deschise uşa.

Sergio se dădu înapoi atît cît îi trebuia ca să tragă cu ochiul fără a fi văzut şi rămase nemişcat în ascunzătoarea sa.

Fata continua să se joace cu teleobiectivul şi Leopoldo se uită la ea îngrijorat gîndindu-se că ar putea să-l scape din mînă dintr-o clipă într-alta.

— Ascultă ce-ţi spun eu, nu-ţi mai fă probleme; ştiu că v-aţi certat, aşa ceva li se întîmplă tuturor îndrăgostiţilor.

— Dar de ieri seară nu am nici o veste de la el! Acasă nu e iar la ziar nu a venit astăzi!

Leopoldo îi luă cu delicateţe teleobiectivul din mînă şi-l puse pe masă; apoi îi luă mîinile într-ale sale şi-şi dădu seama că îi tremurau uşor.

— Stai jos acum şi încearcă să te linişteşti; n-ai închis ochii toată noaptea şi în ocupaţia pe care o ai nu-ţi poţi permite acest lucru, o ştii foarte bine.

— Ai dreptate — spuse Marina — scuză-mă. Ai putea să-mi faci o cafea, te rog?

— Sigur; tocmai am terminat de developat fotografiile și sînt liber pentru cîteva minute. Sper să găsesc în bucătărie tot ceea ce-mi trebuie.

Marina îl urmări cu privirea în timp ce el ieșea din cameră; avea un sentiment de milă pentru Leo, un bărbat de patruzeci de ani abia dar îmbătrînit prematur; dar în acea clipă nu reușea să-și dezlipească gîndul de la Sergio și de la ipotezele acelea pesimiste pe care și le formulase în legătură cu dispariția lui.

Începu să se plimbe prin camera aceea plină de instrumente optice; nu avea prea mult timp și dacă vroia să fie scutită de la serviciu, de la zborul următor, trebuia să anunțe compania în timp util ca să se poată lua măsuri pentru înlocuirea ei.

Se uită la ceas și se strîmbă; nu se simțea în stare să plece fără a avea vești de la Sergio dar nici nu se îndura să renunțe la îndemnizația de zbor; ambiguitatea sentimentelor sale o făcu să se simtă în culpă.

De cîtva timp Sergio se schimbase, mai ales de atunci de cînd îi încolțise în minte gîndul acela cretin de a face cercetări în legătură cu terorismul și de a-i descoperi pe cei vinovați. Dacă i s-ar fi întîmplat ceva s-ar fi învățat minte să nu se mai joace cu focul, cu lucruri care-l depășesc; dar în acel caz cum ar fi reacționat ea, oare?

Ideea de a-l părăsi era intolerabilă dar poate că o relație bazată pe niște întîlniri scurte, din cînd în cînd, implica o predispoziție sentimentală diferită; nu putea sta pe ghimpi de fiecare dată cînd se ivea o altă problemă și nu putea purta cu ea prin lumea largă grijile, temerile. Avea nevoie de liniște și avea nevoie — mai ales — de o ființă care să știe să-i dea un cît de vag sentiment de obișnuință familială în acele puține ore pe care le petrecea pe pămînt.

Sergio reușise pînă atunci să-i dea acel sentiment și ea îl iubea pentru aceasta dar nu avea dreptul să profite prea mult; nu era deloc drept s-o părăsească, așa, fără un cuvînt de explicație și mai ales după ce o făcuse să intuiască riscurile legate de noua lui îndeletnicire.

Apăru Leopoldo ținînd într-o mînă o ceașcă cu cafea și în cealaltă zaharnița.

— Scuză-mă că nu le-am adus pe tavă dar, știi, de cînd m-am despărțit de Cristina casa e un pic în dezordine.

— N-are importanță, e bine și așa.

— Zahăr?

— Mulțumesc, nu, prefer s-o beau amară; în acest fel mă va menține trează.

Se apucă să șteargă lentilele unui obiectiv, cam fără convingere, apoi lăsă totul baltă și îi spuse fetei:

— Parcă ziceai — dacă nu mă înșel — că Sergio se ocupă acum de terorism.

— Ei, nu oficial — răspunse ea punînd ceașca jos — și-a băgat în cap să descopere nu știu ce naiba. Mi-a arătat un album plin cu fotografii și mi-a vorbit și de nu știu ce amănunt straniu observat la fotografiile din cazul Fastelli.

— Am văzut și eu acele fotografii; sînt publicate în toate ziarele din această dimineață dar, după modesta mea experiență, mi se pare că nu au nimic deosebit. Adică nu sînt altfel decît obișnuitele imagini ale morții și distrugerii cu care ne-am obișnuit.

— Dar l-am cam luat peste picior, înțelegi? Și nu aș vrea deloc ca el, de ciudă, să se fi băgat în cine știe ce bucluc.

— Hai să facem așa — spuse Leopoldo apropiindu-se de fată — tu pleacă, totuși, liniștită; eu încerc să dau de el și dacă-mi lași un număr de telefon îți dau de veste imediat.

— Un număr de telefon la Montreal? — întrebă ea zîmbind — las-o baltă; te voi suna eu diseară sau mîine seară.

Leo luă paltonul și i-l puse pe umeri.

— OK! — du-te, acum, să nu pierzi avionul!

Îl sărută pe un obraz.

— Ești un adevărat prieten; fii atent să nu pățești ceva, tu care faci politică.

— Politică? Nu e nici un motiv de îngrijorare; activitatea mea politică nu a înfricoșat pe nimeni. Îți amintești că la vîrsta de cincisprezece ani eram înscris într-o organizație naționalistă de tineret? Dar nu a durat cine știe ce; apoi, la douăzeci de ani făceam deja parte din cea de a Patra Internațională și luptam pentru triumful proletariatului...

— Și acum? — întrebă ea îndreptîndu-se spre ușă.

— Acum mi-e scîrbă și de una și de cealaltă; ideologiile nu sînt altceva decît niște cadavre urît mirositoare și ceea

ce e mai rău e că tocmai cei ce le cultivă nu-și dau seama de acest lucru. Oricum, voi fi prudent; îți promit.

— Mulțumesc și pe curînd!

Privi cum dispare pe scări în jos silueta sprintenă a Marinei și-i adresă fulgerător un gînd erotic; apoi închise încet ușa și se întoarse în camera obscură

Deschise ochii dintr-o dată dar cînd încercă să se miște o durere cumplită îl fulgeră prin șira spinării. Nu reușea să înțeleagă cum de dormise atît de rău și nici să-și explice acele oribile coșmaruri. Bîjbîi în dreapta sa pentru a da de ceasul deșteptător dar întîlni doar o creangă uscată și ascuțită care îl făcu să se întoarcă, brusc, la realitate.

Din negura memoriei se iviră podul de cale ferată, prostituata, casa dărăpănată; tîmplele îi zvîcneau dureros și abia după multe eforturi reuși să se așeze în fund. Ceva cald i se scurgea pe frunte și cînd se atinse și văzu sîngele totul îi reveni în minte, dintr-o dată, ca năvălirea unui torent

Locul era pustiu și în lumina aceea a zorilor văzu un teren nivelat artificial care se întindea dincolo de casa dărăpănată. Se ridică anevoie ștergîndu-și cu batista sîngele care continua să curgă din rană. Capul îl durea cumplit și cu ochiul stîng vedea totul ca prin ceață; făcu cîțiva pași și simți cum îi fuge un picior și căzu, greu, la pămînt; simți o durere ascuțită și pătrunzătoare care punea stăpînire pe toată ființa lui făcîndu-l să scrîșnească din dinți.

Își dădu seama că alunecase peste lanterna sa și tot în acea clipă îl văzu; trupul lui, într-o rînă, era scuturat de convulsii dese.

După giaca aceea ponosită recunoscu în trupul acela pe drogatul care-l trimisese pe el acolo. Nu reușea să-și amintească numele lui, dar nu avea nici o importanță; tînărul respira cu greutate și era vînăt. Fața sa slabă părea și mai înfricoșătoare și ochii săi exprimau o implorare mută și desperată de a fi ajutat.

Sergio îl acoperi cum putu mai bine cu haina sa și apoi se îndreptă clătinîndu-se — nesigur pe picioare — spre locul în care i se părea că lăsase mașina rugîndu-se în sinea sa s-o găsească intactă.

Rugămintea i se împlini; mașina se afla tot acolo, în spatele tufelor de mure; dar cînd încercă s-o pornească motorul tuși și protestă o bună bucată de vreme pînă să se hotărască să pună în mișcare mașina. Sergio străbătu bucățica

aceea de drum pînă la casa în paragină ținînd motorul în accelerație; opri lîngă tînăr și reuși să-i ridice trupul complet inert și să-l așeze pe scaunele din spate.

Acel flăcăiandru era un martor prețios; dar, oricum, nu-l putea lăsa să moară așa ca un cîine chiar dacă, probabil, numai moartea îl va fi putut scăpa de acel viciu nenorocit.

Conduse nebunește spre centrul orașului claxonînd continuu și arborînd la oglinda retrovizoare batista sa plină de sînge în semn de urgență. Spre marea sa mirare văzu cum i se făcea loc, cum polițiștii își agitau brațele să oprească circulația pentru ca el să poată trece.

În acest fel ajunse rapid la Secția de Urgență a Spitalului Central; dar în timp ce oprea mașina și se pregătea să se dea jos fu depășit de o voluminoasă berlină neagră cu număr de Corp Diplomatic pavoazată cu steaguri ca un întreg stadion care înainta țanțoș.

Nu avu timp să se gîndească prea mult cum că poate faptul că avusese cale liberă se datora acelui misterios ambasador și nu lui care transporta un bolnav grav; înjurătura i se opri la jumătate în gît blocată de o voce cu o puternică inflexiune dialectală:

— S-a întîmplat ceva?

— Da — răspunse Sergio — în mașina mea se află un flăcăiandru care se simte foarte rău.

— Nici dumneavoastră nu arătați prea bine — spuse brancardierul cu un aer de cunoscător — plaga aceea pe care o aveți la cap trebuie să fie cusută.

— Bine, bine dar pînă atunci să ne ocupăm de el; ajutați-mă, vă rog!

Bărbatul în halat alb îl apucă pe tînăr de picioare iar Sergio de subsuori; îl așezară pe brancardă și-l duseră în salonașul de prim ajutor.

Un doctor tînăr cu un aer simpatic și vioi veni imediat lîngă bolnav și-i ridică pleoapele.

— Între timp — îi spuse el lui Sergio — comunicați-i datele dumneavoastră brigadierului de serviciu, vă rog.

— Datele mele, unui polițist? Dar de ce?

— Așa se obișnuiește în cazuri de leziuni traumatice; autoritatea judiciară trebuie să fie informată.

— Ia loc, tinere!

Un polițist în vîrstă apărut ca din pămînt îi arătă un scăunaș și se așeză și el în fața lui Sergio cu un ditamai registru deschis în mînă.

— Mă numesc Sergio Spighi și...

Își încreți fruntea încercînd să-și aline durerea de la rana care începea să se facă simțită.

— Profesia?

— Ziarist.

Polițistul îi trecu datele în registru scriind cu mare încetineală.

— Adresa?

— Dar, mă rog — izbucni Sergio — ce e cu toate aceste formalități? Eu... eu aș avea de relatat niște lucruri mult mai importante...

— Și va trebui să le relatați cu cît mai multe amănunte — interveni doctorul scoțîndu-și stetoscopul — pentru că acest tînăr a murit!

— A murit?! Dar cum se poate? Am făcut imposibilul ca să-l aduc pînă aici și acum cîteva minute mai respira!

— Se prea poate dar colapsul cardiovascular era ireversibil.

Medicul făcu un semn unui infirmier.

— Franco, completează fișa, te rog; apropo, domnule Spighi, dumneavoastră știți cum se numea?

Se simțea amețit și durerea de la rană era din ce în ce mai mare.

— Mi se pare... mi se pare că-l chema Lorenzo, dar numele de familie nu i l-am știut niciodată.

— Bine, bine scrie atunci Lorenzo și mai departe puncte puncte; vîrsta aproximativ douăzeci și cinci de ani, toxicoman, decedat în data de azi în urma unui colaps cardiovascular provocat de o superdoză de heroină. Cadavrul rămîne la dispoziția magistratului. Domnule brigadier vă rog să luați dumneavoastră măsurile necesare.

— Fiți liniștit, domnule doctor, din acest moment problema este de competența noastră; iar dumneavoastră — adăugă el îndreptîndu-se spre Sergio — va trebui să ne mai spuneți cîte ceva în legătură cu acest caz.

Treaba se complica; nu ar fi vrut nicidecum să se trezească într-un birou de poliție nici măcar ca martor dar lucrul acela părea inevitabil.

I se examină rana și fu cusut și pansat; i se făcu și injecția antitetanică — după nu puține insistențe — și-i veni dintr-o dată ideea că dacă s-ar fi internat ar fi putut — cel puțin pentru moment — să evite sîcîielile interogatoriului.

Pe de altă parte — se gîndea el — tot trebuia să-l suporte, mai devreme sau mai tîrziu, așa că era mai bine să-l înfrunte atunci, pe loc, cînd putea avea scuza anumitor „scăpări din vedere".

Consimți — sub semnătură — să nu fie internat și-l urmă cu mașina sa pe brigadier care fu înlocuit de alt polițist ce avea să asigure serviciul de gardă în cadrul Secției de Urgență.

Tînărul ofițer se întinse pe scaunul rotitor apoi reveni la poziția normală.

— Atunci s-o luăm de la cap. Pînă acum un singur lucru este limpede, acela că dumneavoastră vă numiți Sergio Spighi și că — își aruncă o privire pe procesul-verbal — sînteți ziarist și că lucrați la ziarul *Grido*, nu-i așa?

— Da... da, v-o spun pentru a treia oară.

— Dar nu mi-ați spus încă ce făceați dumneavoastră, în toiul nopții, pe acel drum de țară, lîngă o casă părăsită, loc în care afirmați că ați dat peste acel tînăr muribund de al cărui nume nu vă amintiți.

— V-am spus că treceam pe acolo din întîmplare, în primele ore ale dimineții și...

— Și cum de v-ați procopsit cu rana aceea? — întrebă polițistul arătînd vag cu mîna spre bandaj.

— Probabil că m-a lovit în cap vreo piatră din acea dărăpănătură în timp ce încercam să-l ajut pe el; noroc că n-am leșinat.

— Să recapitulăm — reluă ofițerul examinînd fotocopia fișei medicale — deci dumneavoastră treceați — din întîmplare — pe acolo și tot din întîmplare ați dat de o persoană muribundă pe care tot din întîmplare o cunoșteați. Nu vi se par că sînt cam multe aceste coincidențe?

Îl agasa faptul că ofițerul acela accentua mereu cuvintele „din întîmplare", dar se hotărî să se țină tare, să reziste. Nu, nu era cazul să vorbească, să spună tot ce știa, nu erau nici locul și nici momentul potrivite.

— Am spus deja că obișnuiesc deseori să fac plimbări nocturne cu mașina pentru că sufăr de insomnie; cu cîteva zile mai înainte acel tînăr, Lorenzo, a venit la redacție pentru un interviu și am schimbat atunci cîteva vorbe cu el. Cu acea ocazie l-am cunoscut.

— Ați schimbat numai cîteva vorbe? Sînteți sigur că nu i-ați dat... știu și eu... o întîlnire sau...

— Da de unde, fir-ar să fie! de ce să-i fi dat o întîlnire?

Cineva bătu la ușă și intră fără să aștepte răspuns.

— Domnule locotenent acestea sînt datele pe care mi le-ați cerut.

— Mulțumesc, Alberici; vă rog să mă scuzați o clipă, domnule Spighi.

Citi preț de zece minute acea fasciculă voluminoasă apoi se întoarse din nou spre ziarist.

— Tînărul a fost identificat cu ajutorul amprentelor digitate; este vorba de un toxicoman care fusese prins cu mici găinării; se numea Lorenzo Tindari și era originar din Sicilia.

— Da și?

— Se pare că își procura drogurile recurgînd la expedientele cele mai năstrușnice ca furturi, escrocherii etcetera. Dar nu a comis niciodată acte de violență. De cîteva luni nu se mai înregistraseră plîngeri împotriva lui.

— Și ce înseamnă aceasta?

— S-ar putea ca el să fi continuat să fure fără a fi prins dar mai există și o altă posibilitate.

Sergio tăcu încercînd să pară plictisit.

— Și anume posibilitatea ca el să-și fi procurat banii necesari în mod legal — continuă ofițerul închizînd fasciculă — cu ajutorul vreunui schimb sau a unui... șantaj.

— Un șantaj?!

— Un lucru e sigur; și anume acela că în ultimul timp găsise o vacă de muls, pe cineva, aceeași persoană care i-a furnizat ultima doză, cea fatală, sau mijloace pentru a și-o procura.

Durerea din rană se accentuă pe neașteptate ca și cum l-ar fi lovit cineva cu un ciocan; era pentru prima dată cînd se gîndea la o eventualitate de acel gen, dar nu putea admite ideea de a fi el răspunzător de moartea lui Lorenzo.

— Și acum să-mi spuneți — continuă polițistul îndreptînd spre el arătătorul drept — ce mijloace poate avea la îndemînă — lăsînd deoparte cerșetoria — ce mijloace poate avea un nenorocit, fără a se băga în bucluc, ca să facă rost de bani?

— Poate că va fi găsit ceva de lucru — spuse Sergio.

— Dar de ce n-am admite că ar fi putut vinde anumite informații unui ziarist?...

Avea impresia că se transformase, cumva, în sticlă; rămase nemișcat.

— Nu vă supărați, domnule Spighi, îmi puteți arăta brațele?

Sergio se supuse, încrezător. Dacă acelea erau suspiciunile lor nu avea de ce să se teamă.

— E în regulă. Dumnevoastră nu sînteți un toxicoman și sînteți — în mod sigur — un ziarist; și acum vreți să știți cum s-au petrecut lucrurile, după părerea mea? Ei bine. Lorenzo Tindari vine la redacție convocat fiind acolo pentru un interviu în problema drogurilor; dumneavoastră mirosiți ceva foarte bun pentru ziar; îl agățați pe tînăr și în schimbul unei sume de bani — a cărei destinație ulterioară nu se poate să n-o fi cunoscut — îl siliți pe nenorocitul acela să vă arate locul în care se întîlnesc în mod obișnuit cei din lumea interlopă; mai mult, vă lăsați condus acolo, direct de către el adulmecînd informațiile, de primă mînă, pe care să le puteți oferi publicului cititor.

Se opri pentru a-și trage răsuflarea apoi continuă roșu la față de atîta excitație:

— Dar, odată ajunși în acel loc vi se pare că ceva nu e în regulă; doza, plătită cu banii proveniți de la dumneavoastră trece din mîinile furnizorului în cele ale lui Lorenzo, sub privirile lacome ale celorlalți drogați de față. Izbucnește scandalul în care și dumneavoastră sînteți implicat; dar Lorenzo — după ce reușește să-și salveze prăfulețul său — se dă deoparte, diluează sumar substanța și-o injectează și... moare!

Sergio rămase năuc în fața acelei — fie ea și parțială — reconstituiri — veridice — dar nu se pierdu cu firea; la urma urmelor el știa că lucrurile nu se petrecuseră tocmai așa; după toate probabilitățile Lorenzo fusese ucis ca urmare a informațiilor pe care i le furnizase; îi vor fi injectat — în mod deliberat — o superdoză.

— Pe trupul lui Tindari — continuă ofițerul — s-au găsit — în afara înțepăturilor de la ace — leziuni multiple provocate de lovituri ceea ce confirmă ipoteza încăierării dintre drogați care a avut loc înaintea morții sale.

Nu — se gîndi Sergio — *aceasta confirmă ipoteza mea — și aceea anume că Lorenzo a fost ținut cu forța de mai multe persoane ca să i se injecteze doza mortală.*

— Îmi pare rău, domnule Spighi — spuse în încheiere polițistul — dar trebuie să vă reții; mă tem că asupra dumneavoastră planează o acuzație de omor din culpă!

Nu mai știa cît timp se scursese; după calculele sale trebuia să fie trecut de după-amiază; celula era strîmtă și lumina pătrundea în ea doar printr-o ferestruică aflată lîngă tavan.

Viitorul lui imediat nu era — cu siguranță — roz; acționase ca un începător, se făcuse — în mod indirect — răspunzător de moartea lui Lorenzo și plătise — cu un picior în fund și cu o acuzație de omor din culpă — niște informații foarte importante pe care, poate nu va mai fi avut niciodată posibilitatea să le facă cunoscute.

Singura parte pozitivă a acelei tărășenii era aceea că văzuse confirmîndu-se ipoteza sa; dar, Poliția avea nevoie de dovezi concrete și nu era deloc sigur că dacă ar fi spus tot ceea ce știa nu ar fi nimerit în buclucuri și mai mari.

Rumega în minte ceea ce descoperise cînd auzi deschizîndu-se mecanismul ușii și apoi vocea temnicerului — plictisită — care-l deranjă din ale sale du-te-vino.

— Spighi, vino afară! Ai vizite!

Ezită pentru o clipă apoi îl urmă pe paznic încurajat fiind de atitudinea acestuia, dătătoare de calm și de siguranță.

Intrînd în acea încăpere îl văzu mai întîi pe locotenentul care-l interogase.

— Sergio, s-ar putea ști cum s-a întîmplat totul?

Vocea aceea îl făcu să se întoarcă spre cealaltă parte a încăperii și fața i se lumină, dintr-o dată, la vederea persoanei care vorbise.

— Dumneavoastră sînteți, domnule doctor Maestri?

— Aveți noroc, amice — spuse ofițerul — directorul ziarului la care lucrați a venit special aici pentru a da declarații în favoarea dumneavoastră.

— Dar cum de ați știut...?

— Absența dumneavoastră îndelungată nu a trecut neobservată, Sergio. Prietenul acela al dumneavoastră, Leopoldo, s-a străduit toată ziua să vă găsească, dar n-a reușit decît după al treilea telefon dat la Salvare și la Urgența principalelor spitale. Mi-a dat imediat de știre că ați fost reținut la Poliție, drept pentru care, iată, mă aflu aici! — încheie el întinzînd lateral brațele într-un gest cam teatral.

— Ar mai fi de clarificat cîteva amănunte, domnule Spighi — spuse polițistul — și, oricum, înainte de a pleca trebuie să semnați procesul verbal.

Simți că trebuia să spună și el ceva; dar nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce ar fi putut declara directorul său pentru a-l scoate basma curată.

Maestri pricepu cam care era situația și după ce-l invrednici cu o privire rece ca gheața îi spuse ofițerului:

— Domnule locotenent înțeleg sarcinile dumneavoastră, dar, știți, acest băiat a trecut prin destule; așa cum vă spuneam, în această afacere nu este nimic necurat. Spighi l-a însoțit pe acel Tindari într-un loc frecventat de toxicomani — din însărcinarea mea, să fie clar — în scopul de a ajuta o anchetă asupra drogurilor — heroinei — desfășurată, nemijlocit, printre cei interesați.

— Dar de ce nu mi-ați spus-o imediat?

Maestri îl privi din nou și privirea aceea parcă voia să-l străfulgere.

— Știți, delicatețea acestui subiect implica o cortină, o rezervă, pe care eu însumi le-am recomandat. În afară de aceasta, tînărul era la prima însărcinare de acest gen și s-a temut să nu fie implicat — știa că sînt consecințe penale — în acea încăierare; de aceea a declarat că se afla acolo din pură întîmplare, dar eu pot să garantez pentru el.

— Bine, bine dar la mijloc se află un cadavru și problema rămîne ca problemă; poate că domnul Spighi ne va putea ajuta să dăm de urma celui care i-a vîndut lui Tindari doza mortală.

— Tot ceea ce pot să mărturisesc este că — fiind de față eu — nu a fost dată nici o sumă de către Sergio acelui tînăr; bineînțeles că editorul ziarului i-a dat lui Tindari ceva bani — în mod legal — pentru colaborarea lui, dar nimeni nu știe ce a făcut el cu acei bani.

— Eu primisem o însărcinare oficială și n-aș fi avut nici un interes să plătesc — pentru a doua oară — același serviciu, adăugă Sergio.

Ofițerul îl privi pieziș.

— Ei, vă revine memoria?

Maestri sări din nou în ajutorul lui.

— Să nu neglijăm urmările traumatismului cranian; mi se pare logic faptul că de abia acum colaboratorul meu începe să-și amintească bine amănuntele acelei întîmplări.

— Bine, bine, să terminăm pentru moment — spuse locotenentul — dumneavoastră, domnule Spighi, trebuie să semnați această declarație, dar să ne lăsați adresa unde vă

putem găsi, s-ar putea să avem nevoie de dumneavoastră ca să depuneți mărturie.

Sergio semnă — cu o grafie incertă — în josul paginii dactilografiate și dădu înapoi stiloul.

— Și dumneavoastră trebuie să semnați declarația pe care ați dat-o, domnule doctor.

Maestri ezită — cam mult — și în sfîrșit, cu un gest cam prea brusc, își puse semnătura.

— Să mergem, Sergio. Vă duc pînă la ziar, dacă doriți

— Bine, bine.

Se uită la polițist cu un aer pocăit și după ce murmură niște scuze ieși din acel birou străduindu-se să se țină după Maestri, care înainta cu pași iuți și era, oarecum, supărat.

Cînd ajunseră în fața mașinii îl apucă de un brat și-i vorbi cu un aer tainic:

— Domnule director, intervenția dumneavoastră a fost providențială și pentru aceasta vă mulțumesc; dar acum trebuie să vă vorbesc între patru ochi; de abia așteptam să ies afară din acel afurisit de birou...

Maestri suspină, cu ochii închiși.

— Nu mă faceți să mă căiesc de gestul meu; am făcut mai mult decît era de datoria mea și dumneavoastră, în schimb, nici nu catadicsiți să vă arătați pe la ziar...

— Aveți dreptate — răspunse Sergio, încurcat — dar, știți, urmăream o pistă importantă și acum dețin niște informații de-a dreptul fulminante.

— Despre ce este vorba? Vreo altă ipoteză de a dumneavoastră privind terorismul?

— Nu este vorba doar de o ipoteză. De data aceasta sînt sigur...

— Acum trebuie să plec — spuse Maestri urcîndu-se în mașină. Chiar nu vreți să vă duc?

— Ascultați-mă, vă rog; Lorenzo Tindari a fost asasinat!

— Da, desigur. De heroină. Nu este primul și nu va fi nici ultimul.

— Nu, nu; a fost ucis, vă spun; i-au injectat, în mod intenționat, o doză excesivă!

— Ce povești mai sînt și astea? În fiecare zi mor, pe capete, tineri — din cauza dozelor excesive — sau din cauza heroinei — „aranjate" — sau din cine mai știe ce alte plăceri; iar dumneavoastră...

Sergio clătină din cap cu un gest de desperată neputință.

— Nu e deloc același lucru; Tindari a murit pentru că a descoperit ceva compromițător.

— Dar de unde știți?

— Știu pentru că am descoperit acest lucru eu însumi! Închise portiera și porni motorul.

— Spighi, dumneavoastră mă cunoașteți și știți că sînt un om deschis și ductil. Nu v-am împiedicat să vă amestecați în treaba aceasta dar acum exagerați! Mai întîi, acea stupidă poveste a amănuntului — cu totul nelalocul lui — din fotografiile din cazul Fastelli; iar acum o altă descoperire senzațională privind o banală moarte provocată de droguri! Vă rog să terminați cu joaca. Terorismul este o chestie serioasă!

— Așadar nu vreți să mă ascultați?

Maestri băgă în viteza întîi fără a-i arunca vreo privire.

— Nu am timp acum — spuse el — să-mi faceți un raport scris și vom vedea dacă vom putea scoate ceva din acest lucru; în fond, nu ne putem permite să scăpăm nimic.

— Bine. Îl veți avea, acest raport, cît mai curînd posibil.

— Ar fi mai bine să mîncați ceva și să vă plimbați nițel înainte de a vă întoarce acasă; înfățișarea dumneavoastră nu este deloc strălucitoare.

Mașina se îndepărtă de trotuar și Sergio rămase pe loc privind-o pînă cînd imaginea ei dispăru după o curbă. Plimbare, pe dracu'! Trebuia să se ducă repede acasă și să aștearnă totul pe hîrtie mai înainte ca amănuntele să-i piară din minte.

Capitolul al patrulea

— De data aceasta greșeala a fost mai gravă și am putut s-o dregem doar parțial.

Intrase în casă fără a-și scoate pălăria și o fixa cu o privire rece.

— Cum se poate? Totul a fost, doar, organizat în același mod!

— Se spune că inconvenientul era de prevăzut dar, oricum, acum e prea tîrziu pentru a mai discuta despre aceasta.

Două persoane — cu fața mascată de cîte un fes — apărură în spatele bărbatului care vorbise.

Din bucătărie se auzi o voce:

— Mamă, cine e la ușă?

Femeia profită de acea clipă pentru a fugi spre living.

— Imbecili afurisiți! — mormăi șeful celor trei bandiți — de ce nu mi-ați spus că nu era singură în casă?

— Trebuie să-l lichidăm și pe puștan?

— Nu. Vedeți ce faceți cu ea; treaba să nu trezească nici o bănuială.

Un băiețel de vreo doisprezece ani se ivi în acel moment în vestibul dar pînă să-și revină din surpriză fu înșfăcat și ținut zdravăn de o mînă înmănușată în timp ce o alta îi acoperea gura.

— De ăsta mă ocup eu! — strigă bărbatul în timp ce complicii lui se repezeau în camera cealaltă cu pistoalele în mînă; nu o văzură imediat pentru că ea se ascunsese după o perdea și încerca să iasă pe ușa-fereastră pentru a ajunge — prin balcon — în apartamentul vecin.

Răsturnară mobilele; deschiseră sertarele și aruncară pe jos conținutul acestora; apoi, unul dintre ei văzu cum se mișcă, ușor, perdeaua.

— E acolo! — strigă el și imediat începu să tragă cu pistolul prevăzut cu amortizor.

Primul glonț o nimeri în umărul stîng. Încercă să facă un salt, desperat, dar fu din nou lovită în spinare și plămînii i se umplură de sînge; se prăbuși la pămînt trăgînd după ea perdeaua care o acoperi ca și cum ar fi fost un lințoliu.

— OK! — spuse bărbatul care-l ținea încă strîns pe băiețel — acum scotociți peste tot și luați toți banii și toate bijuteriile pe care reușiți să le găsiți.

Îl lovi în cap pe băiețelul — care se zbătea cu furie — și acesta căzu — moale ca o cîrpă — la pămînt.

— Trebuie să pară o crimă pentru jaf! — încheie el izbind cu piciorul în sertarul de jos al unui birou.

Trecuseră mai multe zile de la ultima întîlnire cu Maestri, dar încă nu era satisfăcut de acel raport al său. Îl citea și-l recitea încercînd să dibuie amănuntele semnificative și străduindu-se să nu mai adauge nici măcar o singură virgulă în plus față de ceea ce știa.

Rana de la cap era aproape vindecată, dar mai avea o ușoară cefalee și urechile continuau să-i vîjîie. Trebuia să nu uite să-i telefoneze lui Leo ca să-i mulțumească pentru providențiala sa solicitudine; i se părea ciudat faptul că îl preocupase, dintr-o dată, dispariția lui după atîta vreme de cînd nu se mai văzuseră. Poate că-și băgase — nițel, acolo — codița și Marina; gîndul acela îl făcu să zîmbească spunîndu-și că ea il sunase pe Leopoldo pentru a afla vești despre el; după cearta aceea nu-i dăduse, deloc, satisfacția morală de a-i telefona, direct, acasă; poate că nu-i trecuse, încă supărarea.

Strivi chiștocul și se întoarse la lucrarea sa; era aproape terminată, dar nu se putea hotărî să i-o dea lui Maestri pentru că nu știa ce destinație avea să ia. Nu era pentru prima oară cînd un ziar publica dezvăluiri explozive plecînd de la simpla documentare realizată de un cronicar și care nu avea alte dovezi în afara bunei sale credințe; de data aceasta, însă, era ceva deosebit. Maestri conducea un ziar citit de mii de persoane, într-o perioadă crucială pentru țară și ar fi trebuit să facă apel la autoritatea sa și la tot curajul său de ziarist independent.

Se ridică în picioare căscînd și luă ziarul *Grido* din ziua precedentă .pe care nu apucase să-l citească.

Știrile erau aceleași: un interviu cu Primul Ministru — în ton, cumva, autoritar — care dădea drept iminentă aprobarea legilor antiteroriste; în pagina a treia aruncă o privire, scurtă, asupra unui articol al unui critic cinematografic dedicat lui Carlo Galli, actorul decedat cu cîteva zile mai înainte într-un accident de circulație. Cronica delictelor era — ca întotdeauna — cea mai bogată; printre lucrurile cele mai înfricoșătoare ieșea în evidență relatarea despre o doamnă care fusese surprinsă în casă de niște jefuitori și ucisă în timp ce ea încerca să reacționeze; articolul era ilustrat cu poza fiului victimei — în vîrstă de treisprezece ani — scăpat ca prin minune de furia criminalilor.

Aruncă ziarul, scîrbit de violența tonului știrilor și de imagini; lucrurile pe care le descoperise el erau importante — fără îndoială — dar păleau în fața acelei atitudini de total dispreț față de viața omenească.

Își luă pălăria și paltonul și ieși din casă; simțea nevoia de aer curat și trebuia să-și alunge din minte bănuiala aceea, insinuantă, care i se furișase în minte că „ei" aveau dreptate.

Mergînd — așa, fără țintă — ajunse, din întîmplare, în stația autobuzului al cărui cap de linie se afla în Via Verdi, unde locuia Leopoldo; hotărî să meargă să-l caute gîndindu-se că tot nu avea altceva mai bun de făcut în ziua aceea.

Urcă treptele acelea roase ale scării și ajunse la etajul al treilea unde sună la ușa prietenului.

— Ușa e deschisă! — strigă o voce de dinăuntru — intră — oricine ai fi — și ia loc; nu pot veni chiar acum, mă aflu în camera obscură.

Împinse ușa și privi de jur împrejur; locuința — pe jumătate transformată în atelier fotografic — avea înfățișarea obișnuită, cea pe care și-o amintea atît de bine. Era aceeași casă în care Leo se născuse, crescuse și locuise — mai întîi cu mama sa, apoi cu Cristina — și în cele din urmă singur; aceeași dezordine peste tot, aceleași defecte care o determinaseră, în timp, pe soție să-l părăsească definitiv.

Apăru, de undeva dintr-un colț ștergîndu-și mîinile cu o cîrpă soioasă.

— Sergio! Asta zic și eu că e surpriză. Ce faci prin părțile astea?

— Salut, Leo. E cam mult de cînd nu ne-am văzut, ai?

— Nu mai sta așa ca un popîndău; fă-ți loc pe un fotoliu și așază-te dacă nu ți-e cumva frică să nu-ți murdărești costumul.

— Mulțumesc. Ești același dintotdeauna!

— Mereu la fel și mereu altfel! — fredonă el aruncînd cîrpa într-un colț. Ce preferi să bei? Apă minerală cu gheață sau apă chioară de la robinet?

— Mi-e indiferent. Ascultă, trebuie să-ți mulțumesc pentru că m-ai scos din belele.

— Eu prefer apa de la robinet, cu gheață — spuse rîzînd — așteaptă-mă că mă întorc numaidecît.

Sergio clătină din cap bucuros că-și regăsise prietenul dintotdeauna; omul care te primește în casă, după luni și luni de zile, așa ca și cum te-ar fi văzut doar cu o seară înainte. Leo era incorigibil și poate că de aceea nu făcuse mare brînză în viață; își păstrase — cu strictețe — puținele sale merite și mai multele sale defecte refuzînd compromisuri care ar fi putut să-l facă un om echilibrat și „aranjat"

— Iată-mă! Apropo, am văzut-o pe Marina, nu demult; bună bucățică!

Sergio tuși, încurcat; se dezobișnuise de limbajul slobod al celui mai bun prieten al său.

— Dar, ia ascultă-mă niței, după tot ceea ce s-a întîmplat nici măcar nu mă întrebi cum de am ajuns la Urgență și de acolo la pușcărie?

— A, da, scuză-mă, ai dreptate — spuse el cufundîndu-se într-un fotoliu — dar sînt lucruri care se întîmplă atît de des astăzi, se încadrează în cenușiul cotidian. Văd că ești — totuși — întreg și — mai ales — liber. Asta contează, nu-i așa?

Se îndoia că ar fi putut avea cu el o discuție serioasă; totuși își dădu osteneala s-o aibă.

— Aceste pacosti sînt consecința unei idei fixe pe care nu izbuteam să mi-o scot din cap.

— Adică?

— Să dai naibii preocupările culturale și să încerci să faci ceva pentru a contribui la descoperirea...

— Ce descoperire? — îl încurajă Leo cu un aer viclean în timp ce-și sorbea apa sa.

— Te rog potolește-te, nu mă mai lua peste picior! Vorbesc de terorismul politic și de cei ce sînt implicați în el!

Leo își desfăcu brațele în semn de înțelegere.

— Sînt de acord să dai naibii preocupările culturale; cît despre rest ce să-ți mai spun? Preferi un sfat practic sau o interpretare psihologică a acestei aspirații civice a ta?

— Poate pe amîndouă.

— Bine. Sfatul practic este acesta: nu fă pe nebunu'. Acea lovitură în cap ar putea fi primul avertisment și dacă nu te potolești peste puțin timp îți vei pierde și picioarele. Acești domni nu agrează nici un fel de amestec.

Ardea de dorința de a-i povesti lui Leopoldo ceea ce descoperise; ar fi fost singurul lucru care l-ar fi putut lăsa mască; dar se abținu. Era foarte important să fi fost înștiințat unul căruia, în fond, nu-i păsa de nimeni și de nimic și care putea fi și periculos.

— Cît despre dorința ta de a-i descoperi pe teroriști și de a deveni salvatorul patriei — continuă Leo — este probabil că faza anală a dezvoltării tale să fi depășit nițel limitele normalului.

Se apropie de el cu un aer cercetător.

— Spune-mi adevărul: cînd erai un țînc și mămica ta te punea să faci caca la oliță tu te simțeai frustrat pentru că te împiedicau să-ți ții fecalele, nu-i așa?

— Termină odată cu glumele; terorismul este o problemă serioasă! Își dădu seama — cam tîrziu — că repetase — cuvînt cu cuvînt — a frază apodictică pronunțată de Maestri.

— O problemă serioasă? — întrebă Leo umflîndu-și obrajii.

— Bineînțeles! Au murit, doar, zeci de persoane!

— E adevărat. Sindicaliști, magistrați și — mai ales — oameni politici; adică aceeași și aceeași oameni cărora le-am dorit, ani și ani de zile, să dispară de pe scena politică și pe care acum îi plîngem cu lacrimi fierbinți!

— Cu lacrimi de crocodil vrei să spui, nu?

— Nu! Cu lacrimi de adevărată durere, lacrimi vărsate în prezența celor ce i-au înlocuit pe aceeași scenă politică decrepită și care — spre deosebire de cei de dinainte — nu se pricep să-și joace rolul de oameni de stat serioși și de „atenți cu problemele țării" — cum spune acel măscărici de prim ministru.

Sergio se abținu, cu greu, să nu izbucnească în rîs.

— Tot din extrema stîngă faci parte? — întrebă.

— Cristina spunea mereu că eram cît se poate de prost, ce mai, dar acum m-am schimbat; mi-am rupt în bucățele

toate acele legitimații multicolore și acum fac Partid de unul singur.

Se ridică în picioare pe fotoliu și adăugă luînd o poziție de orator:

— Votați-l pe Leopoldo Spontini și veți avea certitudinea că nimeni nu va mai da de furcă pentru tot restul vieții voastre!

Ar mai fi continuat să stea de vorbă cu Leopoldo chiar toată noaptea dar începea să se simtă obosit.

— Mă duc acasă, Leo; trebuie să termin o lucrare.

— Te sfătuiesc să mai ai răbdare — îi răspunse dîndu-se jos de pe fotoliu — pentru că peste jumătate de oră va suna Marina pentru a cere vești proaspete despre mult-preaiubitul ei prieten. Cred că a cheltuit o întreagă avere cu telefoanele din aceste ultime zile.

Îl privi pieziș.

— Hm! Să sperăm că merită osteneala.

Terminase, în sfîrșit, raportul; formularea era clară, curgea lin precum uleiul și indiciile pe care le descoperise deveneau prețioase în lumina evenimentelor al căror spectator fusese.

Acum se simțea liniștit; vorbise la telefon cu Marina — cu cîteva zile mai înainte — de la Leo; se împăcaseră și avea certitudinea că ea nu ar mai fi avut curajul să rîdă de convingerile lui.

— Bună ziua, Spighi!

Vocea lui Maestri îl făcu să tresară

— Trebuie să vă cer scuze pentru că m-am purtat urît cu dumneavoastră.

— Să-mi cereți scuze? — întrebă Sergio mirat.

— Da. În ziua aceea, la secția de poliție, am fost mojic; dar, ca să fiu sincer, aveam remușcări pentru că semnasem o declarație falsă deși nu-mi pare rău că am depus mărturie în favoarea dumneavoastră.

— Eu trebuie să-mi cer scuze și să vă fiu recunoscător pentru intervenția dumneavoastră

Maestri ridică o mînă.

— Am făcut-o și pentru reputația ziarului

Sergio zîmbi.

— M-am gîndit și eu la reputația ziarului *Grido* deși pînă acum m-am ales doar cu un cucui în cap.

— Apropo, cum merge rana?

— Mai bine, vă mulțumesc. Ieri mi-au scos copcile
— Bine — spuse Maestri — sper că acum vă veți dedica ceva mai mult rubricii dumneavoastră culturale.

Dădu să plece dar Sergio îl reținu.

— Scuzați-mă, domnule doctor!

— Ce mai e?

— Dacă vă amintiți bine, în afara faptului că mi-ați mustruluit niței, mi-ați cerut și o relatare în scris în legătură cu cele petrecute. Am făcut-o, este aici și cuprinde toate amănuntele.

Maestri suspină dezamăgit; nutrise speranța ca Sergio să înceteze de a se mai ocupa de terorism, după lecția pe care o primise. Luă foile acelea bătute la mașină și le numără în fugă.

— Nu vă faceți griji, nu este prea lungă relatarea și este interesantă, o să vedeți.

— Mulțumesc. O voi citi și vom vedea ce vom putea scoate din ea.

Sergio îl privi cum se îndreaptă spre biroul său și se gîndi că acele pagini cuprindeau cele mai strălucitoare rezultate din toți acei zece ani de cînd lucra el în gazetărie.

Fusese o seară rea; se certaseră și el nu reușise să facă dragoste; era pentru prima dată că se întîmpla acel lucru, dar tot pentru prima oară îi treceau prin cap gînduri complet diferite de cele legate de sex.

Referatul se afla la Maestri de trei zile și probabil că el voia să-l examineze atent înainte de a-l convoca.

Își continua activitatea; rubrica sa nu mai apărea în fiecare număr dar puținele articole pe care le scria aveau o neobișnuită încărcătură agresivă și trezeau ceva ecouri polemice în restul publicațiilor.

Se gîndi că, poate, datorită acelui fapt nu fusese încă dat afară cu toate că programul pe care și-l făcea era din ce în ce mai elastic iar ideile pe care le avea erau considerate de către toți drept fixații patologice, pur și simplu.

Cercetările se terminaseră — oricum — și rezultatul lor practic depindea acum de punctul de vedere al lui Maestri.

— Ei, Spighi! Te cheamă șeful! — îi spuse tînărul curier făcîndu-i cu ochiul.

Sări în picioare ca un arc și din patru pași fu la ușa biroului directorului. De data aceasta fu nevoit să bată la ușă și să aștepte mult.

— Bună ziua, Spighi — spuse directorul rămînînd așezat în fotoliul turnant și răsfoind paginile referatului său. Am citit cele scrise de dumneavoastră și trebuie să vă spun că sînt extrem de interesante...

— Atunci înseamnă că v-am convins? Veți declanșa o campanie în ziar?

...Sînt extrem de interesante, spuneam, așa ca într-un roman polițist în fascicule.

— Cum adică? Nu sînt deloc lucruri inventate, este adevărul gol-goluț!

— Dar, din păcate — continuă Maestri ca și cum n-ar fi fost întrerupt — dată fiind situația actuală nu mi se pare tocmai potrivit să facem fantapolitică dintr-un subiect atît de delicat chiar dacă printre cititorii noștri se află — desigur — și mulți amatori de acest gen de literatură.

Nu-i dăduse crezare! Nu crezuse nici o iotă din ceea ce el văzuse și relatase! Simți cum îl cuprinde mînia, ca o mareе.

— Să nu mă tratați ca pe un mincinos nebun! Ce vă închipuiți? Credeți că mi-am pierdut tot acest timp riscînd să fiu concediat numai pentru a veni cu niște baliverne pe care le-aș fi putut — foarte bine — născoci stînd la masa mea fără a-mi sparge căpățîna într-o dărăpănătură de la dracu-n praznic?

— Mai încet, vă rog; e adevărat că în zilele acestea s-au întîmplat multe lucruri care v-au întors pe dos. Ați fost indus în eroare de chiar buna dumneavoastră credință — vă rog să mă credeți — iar lovitura în cap și traumatismul psihic cu pușcăria au făcut restul.

— Nu m-am ramolit — mormăi Sergio — dacă asta vreți să spuneți; tot ceea ce am relatat în scris am văzut cu ochii mei și se potrivește și cu celelalte indicii descoperite mai înainte. Sînt gata să mărturisesc toate acestea în fața oricărei comisii de anchetă.

— Lucrurile pe care dumneavoastră le relatați — spuse Maestri — sînt foarte ciudate iar concluziile pe care le trageți sînt de-a dreptul absurde; gîndiți-vă, pentru Dumnezeu! Teza dumneavoastră este de nesusținut!

— Oricît ar părea de absurd eu sînt dispus să jur pentru totul.

Tăcu și răsfoi din nou paginile referatului; apoi adăugă, cu voce încetă:

— Dacă dumneavoastră aţi avea dreptate, Spighi, noi am putea obţine nu numai un succes ziaristic nemaipomenit dar şi rezolvarea definitivă a problemei terorismului...; o rezolvare în măsură să tulbure viaţa politică şi socială a ţării noastre timp de mai multe generaţii.

— Chiar aşa este! Şi noi ar trebui să ne facem datoria!

— Din păcate nu avem nici cea mai mică dovadă — continuă Maestri — şi nici nu este vorba de obişnuitul scandal de mici proporţii sau de speculaţiile politice pentru care să merite osteneală să riscăm o acuzare; este o afacere foarte foarte importantă şi noi am fi primii dintre cei zdrobiţi.

Se aşeză, cu un aer dezamăgit.

— Deci aveţi intenţia să aruncaţi lucrarea mea la coş?

— Eu sînt un ziarist, Spighi, şi practic această meserie de peste treizeci de ani. Ascultaţi-mă cu atenţie: în ziarul *Grido* nu va fi publicat nici măcar un singur rînd din această poveste dacă dumneavoastră nu-mi veţi aduce o dovadă. Am încredere în buna dumneavoastră credinţă, dar, fiţi atent, această dovadă va trebui să fie de necontestat şi absolut inatacabilă din partea nici a celui mai expert avocat al Statului.

Sergio rămase aşezat, cu braţele atîrnîndu-i de-a lungul şolduriler.

— Dacă dumneavoastră sînteţi în stare să-mi aduceţi această dovadă — spuse Maestri scoţînd un suspin — ei bine, atunci vom declanşa campania în presă şi să moară Samson şi toţi filistenii dacă nu va fi aşa!

Se ridică în picioare ca un automat şi ieşi repede din birou fără a mai răspunde la salut. O dovadă! O singură afurisită de dovadă! Şi el nu avea decît nişte indicii — care se risipiseră precum ceaţa în soare — şi nu erau documentabile. Era de prisos să mai examineze albumul său; o făcuse de sute de ori şi aceleaşi fotografii care la început îi sugeraseră ipoteze foarte îndrăzneţe păreau mute, ca şi cum o perdea de tăcere sau de obişnuinţă vizuală s-ar fi aşternut peste ele încetul cu încetul.

Hotărî să se întoarcă acasă şi să se îmbete, aşa cum făcea în anii de liceu atunci cînd voia să uite ceva; trecînd prin faţa oglinzii i se păru că îmbătrînise cu zece ani; se strîmbă şi merse mai departe aruncîndu-şi, nepăsător, paltonul pe umeri.

În traficul acela al serii conduse ca un începător; reflexele îi erau foarte lente și de mai multe ori frînă aiurea. Cînd ajunse la ultima intersecție înainte de casă mașina pufăia și protesta împotriva tratamentului la care fusese supusă.

Se înscrise pe stînga pentru a vira cînd văzu — dintr-o dată — o învălmășeală pe trotuar. Aproape imediat se auziră trei detunături seci care-l treziră complet din acea amorțeală; cîteva persoane care se găseau prin preajmă o luară la fugă lăsînd să se vadă un bărbat care se clătina, în mijlocul trotuarului, cu capul într-o parte.

Sergio privi în jurul său cu inima cît un purice; în cîteva secunde ritmul cardiac i se dublase și adrenalina pătrunzîndu-i în cantitate mare în creier îl făcu să intuiască ceva neașteptat și desperat.

Bărbatul căzu în genunchi la cîțiva metri de el și cînd îl privi din nou văzu că se prăbușise la pămînt. Sergio se văzu pe sine însuși — ca într-un film cu încetinitorul — cum lasă mașina în mijlocul intersecției, trece razant pe lîngă o motocicletă și se îndreaptă spre omul acela care horcăia deja.

Ajunse lîngă el și apucîndu-l de un umăr îl întoarse brusc.

— Termină cu accastă comedie murdară! — urlă el din toată puterea plămînilor — termină odată, afurisitule, n-ai nici pe dracu', tu...

Omul acela — luat în batjocură — îi aruncă o privire obosită și-și dădu apoi ochii peste cap; în prima clipă nu-și dăduse seama; dar mai apoi se gîndi că fața aceea îi era cunoscută; omul acela era Felici, tatăl arhivarului lor, cel care îl ajutase la începutul cercetărilor sale.

Subofițerul păru să nu bage în seamă ciudata comportare a lui Sergio; îl apucă, zdravăn, de încheietura mîinii și-i spuse dintr-o răsuflare:

— Ascul... Ascultați-mă... e foarte important...

Fața i se schimonosi de durere și deveni vînătă.

— Pa... Pasărea Fenix...

Imediat după aceea din gură îi ieși un șuvoi de sînge și capul i se înclină într-o parte în timp ce trupul îi tremura tot scuturat de ultimele zvîcnituri.

Sergio rămase ca de piatră; omul acela murise; mintea sa începea s-o ia razna. Rămase nemișcat lîngă cadavru, cu haina pătată de sînge și cu ochii privind în gol; auzi o voce isterică de femeie, care venea de la mare distanță.

— L-am văzut! L-am văzut eu cum îl zgîlțiia pe acel biet om; ca și cum ar fi fost un sac de cartofi!

— O fi nebun — replică un bărbat.

Cîmpul său vizual fu invadat de un mare număr de persoane, unele în uniforme altele în halat alb. Înaintea sa apăru o față uriașă.

— Ce naiba îți trecu prin minte, idiot afurisit! Acel om ar fi putut fi salvat dacă nu te-ai fi purtat cu el în acel hal!

Sergio auzea cuvintele dar nu era în stare să le priceapă sensul; era ca și cum acele cuvinte se loveau — și ricoșau — de o barieră invizibilă mai înainte de a ajunge la centrii de percepție din creierul său. Apoi simți cum este ridicat de multe multe mîini și așezat pe o brancardă de care fu legat cu fești solide; îi era indiferent tot ceea ce se întîmpla; dacă ar fi putut ar fi rîs la ideea aceea că-l țineau legat pentru a-l împiedica să fugă; să fugă, el, care nu era în stare să miște nici măcar un deget.

— Profesorul Marra îl va vedea după amiază; dar după un prim sumar examen mi se pare că este vorba de un sindrom catatonic.

— Acestea sînt actele pe care i le-am găsit în buzunar, domnule doctor — spuse infirmiera punînd pe masă un buletin de identitate și două cărți de credit. Mai aveți nevoie de mine?

— Puteți pleca, domnișoară — răspunse doctorul Fini — dar să aveți grijă de noul pacient; are nevoie de supraveghere permanentă pînă cînd vom stabili tratamentul adecvat.

Medicul de gardă luă buletinul de identitate și-l citi cu atenție.

— Ei, ce scrie acolo, Malfatti? — întrebă Fini.

— Se numește Sergio Spighi și este ziarist; ciudată, totuși, această stare catatonică atît de gravă la vîrsta lui, de treizeci și cinci de ani.

— Nu știm încă nimic despre acest bolnav; probabil că a mai avut stări similare, dar pînă nu vom dispune de date mai precise nu ne putem permite să punem un diagnostic definitiv.

— N-ai reușit să scoți nimic de la el? — întrebă Malfatti punînd actul de identitate pe birou.

— Nici un cuvîntel, din păcate. Zace în pat complet imobil și doar din cînd în cînd clipește din ochi.

— Semne de catalepsie?

— N-am încercat pînă acum să-i mișc membrele; fața are o expresie indiferentă, însă există mereu riscul unor impulsuri motorii violente în fază acută; mai ales dacă stimulul mecanic este interpretat în cheie persecutoare.

— Uf! E un caz, ăsta, și trebuia să pice tocmai azi cînd sînt eu de gardă!

Malfatti se îndreptă spre ușa cabinetului medical apoi se răzgîndi, se întoarse și se adresă din nou colegului său:

— Apropo, ai dispus să i se facă analizele?

— Mîine dimineață îi vom face analiza sîngelui; apoi vom mai vedea.

— Bine. Eu mă duc să mănînc ceva; ne vedem peste jumătate de oră.

Fini rămase singur în cabinet și începu să reflecteze. În toată cariera sa văzuse sute de cazuri asemănătoare dar de fiecare dată i se părea că avea de a face cu primul său caz. Acel tînăr ziarist — care suferea de o gravă psihoză — îi inspira milă dar nu putea să nu se gîndească la pericolele obiective pe care comportarea sa le dezvăluise; din relatările — scurte — ale polițiștilor care-l aduseseră la clinică se părea că situația lui era critică; risca să fie acuzat de omor dacă se va fi dovedit faptul că zgîlțîind-o pe acea victimă a teroriștilor îi provocase hemoragia fatală. Bineînțeles că ar fi putut beneficia de circumstanțe atenuante — cele ale maladiei sale mintale — dar, în orice caz, viitorul acelui tînăr era departe de a fi fost roz; mai ales că avea și antecedente penale.

Cineva bătu la ușă.

Intră o soră-călugăriță însoțită de doi agenți înarmați.

— Dumneavoastră sînteți doctorul Fini, Directorul Spitalului Pervinca? — întrebă cel mai în vîrstă dintre cei doi.

— Da; cu ce vă pot fi de folos?

— Aceasta este dispoziția — semnată de magistrat — prin care se hotărăște ca pacientul internat la dumneavoastră acum cîteva ore să fie păzit. E vorba de domnul Sergio Spighi.

Trupul său devenise nespus de ușor; tot nu-și putea mișca mușchii dar acel lucru nu-l îngrijora. Plutea, parcă, pe un ocean al uitării, într-un noian de lumini învăluite și de voci argintii.

Zăcea, culcat pe spate și-i trecu prin cap banalul gînd că se afla pe un pat; dar simțurile sale tactile se atrofiaseră; îl învăluia o ceață — moale și, cumva, încurajatoare — ca un pîntec matern care-l apăra de primejdiile din afară.

Trăia într-un prezent veșnic conștient fiind că bunăstarea ar fi ținut pînă atunci cînd va fi încercat să se elibereze de acea incredibilă vrajă; pentru că atunci ceața aceea, pîntecele matern, se va fi risipit dintr-o dată lăsîndu-i trupul gol pradă batjocurii celorlalți.

Nu voia nicidecum ca acel lucru să se întîmple; nici nu-l interesa să afle în ce chip anume întoarcerea aceea la pîntecul matern îl va fi apărat de furia celorlalți... Ceilalți erau prezenți de jur împrejurul lui; putea respira prezența lor dar dacă rămînea nemișcat ar fi scăpat din vederea lor ar fi scăpat de răzbunarea lor...

N-avea decît să aștepte, să aibă răbdare, multă răbdare; putea să-și miște ochii și să spioneze prin ceața aceea mișcările și acțiunile lor; și la primul semn de primejdie era gata să se descolăcească precum un șarpe. Pînă în acel moment se purtaseră bine cu el dar nu însemna că putea avea încredere în ei; mai devreme sau mai tîrziu vor fi aflat motivele pentru care el se ascundea și acel lucru putea însemna sfîrșitul.

În spatele său se deschise o ușă dar acel lucru nu-i inspiră un pericol iminent.

— A rămas mereu în aceeași poziție de cînd a fost internat?

— Nu, domnule profesor; la început zăcea culcat pe spate, cu ochii întredeschiși apoi, în ultimele ore, s-a întors încet pe o parte și a rămas așa.

— Nu se întîmplă des să vezi o stare catatonică atît de gravă — obiectă Marra — și pe deasupra cu poziția aceasta tipic fetală. Au fost probleme cu asistența?

— Pînă acum nu!

Fini se uită la fișa de la picioarele patului.

— Totuși, de mai mult de douăzeci și patru de ore bolnavul nu mănîncă și nu urinează.

— Oricum, nu mai este nevoie de alte informații; am vorbit acum cîteva ore cu directorul ziarului *Grido*...

— V-a furnizat vreo dată anamnestică utilă?

— A făcut ceva mai mult; mi-a încredințat un referat scris de bolnavul nostru care este, practic, istoria clinică a

psihozei sale; aruncați-vă și dumneavoastră o privire pe el. Cred că ar merita să-l puneți alături de fișa clinică.

Fini luă foile acelea și se uită rapid pe ele.

— Despre ce este vorba, domnule profesor?

— Veniți în biroul meu să discutăm.

Marra închise ușa în urma sa și se așeză într-un fotoliu; în biroul acela, mobilat cu eleganță plutea un ușor miros de parfum.

— Avem de a face cu un sindrom paranoic; de cîtva timp Spighi își făurise o intrigă mentală fantastică, demnă de un roman polițist, în legătură cu terorismul și pe baza unor date — de necombătut, după părerea lui — dar zămislite de forța sa de interpretare patologică...

— Mă scuzați că vă întrerup — spuse Fini — dar putem să excludem orice consecință a traumatismului cranian pe care bolnavul l-a suferit cu cîteva zile mai înainte?

— Este în afara oricărei discuții. Debutul simptomatologiei psihotice s-a produs cu mult timp înainte și există semne de sechele neurologice.

— Dar un examen neurologic complet este de neconceput în actualele condiții.

— Așa este — spuse Marra — dar nu se înregistrează o hipertensiune endocraniană, fundul de ochi este curat și bolnavul este conștient. Putem doar să admitem că traumatismul a determinat precipitarea unei situații instabile declanșînd tulburări de comportament controlate pînă în acel moment de puterea critică în ciuda imaginației delirante.

— Ce diagnostic ați pune?

Marra se ridică și-și aprinse un trabuc.

— Doriți și dumneavoastră unul?

— Nu, vă mulțumesc!

— Nu am obiceiul de a eticheta bolnavii — continuă profesorul pufăind din trabuc — dar din moment ce tot trebuie să pui un diagnostic eu m-aș pronunța pentru o stare catatonică la un subiect afectat de un sindrom paranoic.

— Adineauri vorbeați de elemente de delir.

— Da, desigur — spuse Marra cu trabucul suspendat în aer — așa cum vă spuneam avem de a face cu o construcție ideatică fantastică dar surprinzător de logică în conexiuni. În sinteză, bolnavul nostru considera că descoperise faptul că...

În acea clipă intră — fără a se anunța — o tînără infirmieră și se adresă directorului:

— Domnule doctor avem noutăți: bolnavul de la nr. 5 are febră și azotemia a crescut pînă la 0,70 în cîteva ore.

— Tensiunea?

— Normală. Se înregistrează o ușoară tahicardie.

Cei doi specialiști se priviră apoi Marra întrebă:

— I-ați făcut electrocardiograma?

— Da, domnule profesor și e normală și aceea.

— Bine, bine atunci putem să ne apucăm de treabă. Fini, să nu pierdem timpul!

— Dar nu avem încă radiografia toracelui!

— Nu contează. Electrocardiograma e de ajuns. Bolnavul este nemîncat, nu?

— Da. N-a fost chip să-l facem să mănînce în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Bine, domnișoară — conchise Marra — chemați-l imediat pe anestezist și pregătiți tot ceea ce trebuie pentru șocurile electrice

Ceața aceea devenise caldă și roșcată, dar nu-și pierduse funcția sa protectoare; doar că respirația îi era mai grea și avea o senzație de umezeală în tot trupul; dar nu era neplăcută acea senzație pentru că îl răcorea și constituia un fel de barieră care-l apăra de lumea exterioară.

Nu simți mîinile care-l readuseră în poziția culcat pe spate întinzîndu-i cu grijă brațele și picioarele. Tot nu percepea nici un semn de primejdie chiar dacă ar fi preferat să stea ca mai înainte. Fără a-și da seama de motiv găsi că era mai ușor să se lase transportat decît să opună rezistență.

Din stînga se ivi o vagă figură albă care se aplecă pînă aproape de brațul său; fu cuprins, dintr-o dată, de panică intuind că ei încercau să forțeze acea barieră. Ceața devenea mai închisă la culoare iar el simțea o nevoie desperată de a reacționa; încercă să se miște dar mușchii îi erau paralizați și răspundeau la comenzi doar prin mici, inutile, contracții. Simțea că nu poate respira; apoi ceața deveni neagră complet și în cele din urmă nu mai fu nimic.

— E în regulă — spuse anestezistul. Dă-i drumul.

Fini porni aparatul. Fața aceea se contracta într-o strîmbătură în timp ce restul trupului se întindea într-o scurtă zvîcnitură. Apoi contractarea începu să slăbească ritmic

și toți mușchii fură străbătuți de convulsii din ce în ce mai mici care încetară cu totul după cîteva secunde.

Anestezistul îi aplică pe fața de acum destinsă masca de cauciuc și strînse balonul observînd cum se umflă toracele la pătrunderea oxigenului; curînd reapărură contracții necoordonate ale diafragmei și încetul cu încetul se restabili respirația, mai întîi scurtă și cu pauze de apnee apoi din ce în ce mai ritmică și regulată.

— Bine — spuse Fini — acum să completăm cu o fiolă de Seșenase și amicul nostru va face nani ca un bebeluș pînă mîine.

— Cînd îi facem următorul? — întrebă anestezistul desfăcînd legătura dintre mască și tubul de oxigen.

— Eu aș zice să-i facem cîte unul pe zi timp de cinci zile consecutiv apoi la cîteva zile timp de două săptămini. În orice caz vom vedea, în funcție de comportamentul clinic.

Fini se adresă infirmierei:

— Domnișoară peste o oră îi luați tensiunea iar timp de cîteva zile controlați diureza la fiecare douăzeci și patru de ore.

— Bine, domnule doctor. Pot să intre cei doi polițiști din pază?

Reflectă un moment.

— Ar fi mai bine să mutăm bolnavul într-o rezervă — spuse apoi. Are nevoie de multă liniște. Paza poate rămîne afară. Voi vorbi cu cu băieții.

Se trezi proaspăt, odihnit; nu mai dormise niciodată în viața sa atît de bine și poate că din cauza acelui somn adînc își simțea toate oasele amorțite. I-ar fi prins bine, desigur, puțină mișcare; se întinse îndelung și-și scoase picioarele afară din pat; avu pentru o clipă o senzație de amețeală apoi își reveni și începu să privească de jur împrejur, curios.

Se afla într-un loc ciudat în care nu se găseau obiectele acelea ce-i erau familiare; nici măcar pijamaua nu era a sa. Simțea că totul trebuia să aibă o logică dar nu era în stare să-și dea seama care anume; se întîmplase ceva cu o zi mai înainte — sau poate cu o lună mai înainte — care determinase o cotitură importantă în viața lui. Dar ce anume? Oricît se străduia să se concentreze nu reușea să-și amintească nimic.

Încăperea aceea era mică dar bine mobilată și foarte curată; pe oberliht pătrundea un aer rece, plăcut. Ridică transperantul și văzu o panoramă neobișnuită: niște dealuri care coborau lin spre un rîu și case mici de țară răspîndite peste tot iar în jurul lor cîte o pată verde de vegetație — chiparoși — și animale la păscut.

Încercă să deschidă fereastra dar, spre marea lui surprindere, nu găsi nici un ivăr și — uitîndu-se mai bine — își dădu seama că geamul era foarte gros și avea reflexe azurii. Pe masa de lîngă perete se aflau un vas cu flori și un blocnotes; pe partea opusă se găseau două fotolii din piele lucitoare care dădeau acelui colț aspectul unui salonaș primitor.

Totul era foarte confortabil dar și puțin cam rece în același timp, cum era și micuța baie care se afla în spatele unei uși de lîngă pat.

Îmbrăcă un halat și ieși din cameră spunîndu-și că era momentul să afle cîte ceva despre locul în care se găsea.

Omul de pază îl văzu și se apropie imediat de el.

— Bună ziua. Văd că astăzi vă simțiți mult mai bine.

Sergio răspunse la salut și dădu s-o ia de-a lungul coridorului dar polițistul îi tăie calea cu un gest discret al mîinii.

— Îmi pare rău, însă nu aveți voie să vă îndepărtați de camera dumneavoastră — spuse el politicos dar hotărît — aceasta este ordinul magistratului.

Se aștepta la ceva de acel gen dar se prefăcu mirat.

— Vreți să spuneți că sînt sechestrat?

— Exact.

Se întoarse, apoi, mai înainte de a intra în cameră, îl întrebă pe agent:

— Aceasta este o casă de sănătate, nu-i așa?

— Da.

— Pot să știu cum se numește?

— Pervinca.

Închise încet ușa și aruncă o privire în jur căutînd cu desperare o țigară.

Era inutil să mai întrebe dacă se afla într-un spital de boli mintale: la ferestre nu erau, ce e drept, gratii dar geamul, incasabil, mobilele fixate zdravăn în pardoseală și liniștea aceea reprezentau un răspuns elocvent.

Își dădu seama că nu avea nici un chef să fumeze; nu simțea nici o nevoie fiziologică în mod deosebit și oglinda

fixată în perete — și aceea incasabilă — reflecta imaginea unei fețe senine și proaspăt bărbierite.

Se cufundă într-un fotoliu încercînd să se obișnuiască cu tot ceea ce-l înconjura; dacă îl internaseră acolo aveau să-i spună, mai devreme sau mai tîrziu, motivele pentru care o făcuseră, și, din moment ce tot nu avea voie să iasă din cameră, n-avea altceva mai bun de făcut decît să aștepte cu răbdare vreun tip în halat alb dispus să stea de vorbă cu el.

Închise ochii și încercă să reconstituie mental întîmplările din ultimele zile; avea senzația clară că viața sa fusese întreruptă de ceva foarte grav; apoi își reluase cursul — în mod neregulat — cu perioade de conștiență și perioade de amnezie totală.

Avea în fața sa fragmentele împrăștiate ale unui *puzzle* pe care ar fi trebuit să le recompună într-un întreg, încetul cu încetul, pentru a recupera pentru memoria sa timpul pierdut.

O infirmieră dădu buzna în cameră după ce bătuse foarte încet în ușă.

— O, scuzați-mă — credeam că mai dormiți încă; astăzi aveți o mină foarte bună și cred că tratamentul cu injecții va fi curînd înlocuit cu cel pe cale bucală.

— Trebuie să-mi faceți ceva? — întrebă Sergio bănuitor

— Obișnuita injecție! Nu vă amintiți?

— Mă tem că nu. Spuneți-mi aș putea să vorbesc cu un medic?

— Sigur că da — răspunse femeia muind în spirt o bucățică de vată — imediat ce doctorul Fini va afla că vă simțiți mai bine va dori să vă vadă din nou. Vreți să vă dați jos pantalonii?

Se conformă dezgolindu-și fesa dreaptă.

— Și spuneți că acest domn doctor Fini m-a mai văzut?

— Da — spuse infirmiera scoțind acul din seringă — dar ultima dumneavoastră întîlnire n-a fost tocmai plăcută!

— În ce sens? Au!

Scoase acul după ce-i făcuse injecția

— Nu am voie să vorbesc despre aceste lucruri cu bolnavii. Vă va spune însuși doctorul ce s-a întîmplat. Și va trebui să vă exprimați și dumneavoastră versiunea proprie.

— A mea... Versiunea mea?

— Desigur. Pentru că de la fișa dumneavoastră lipsește și acum lucrul cel mai important și anume relatarea făcută de bolnav.

Termină masajul și aruncă ghemotocul de vată.

Nu era, desigur, prima injecție pe care i-o făceau pentru că toată fesa lui era bătătorită și-l durea.

— Puteți să vă trageți pantalonii; doctorul Fini va veni aici peste o jumătate de oră.

Ieși din cameră fără a mai adăuga ceva sperînd să nu fi vorbit — și așa — prea mult.

Acum își amintea aproape tot; pînă și fața răvășită a muribundului care-l mînjise cu sîngele său dar îi venea greu să creadă că ar fi putut fi el răspunzător de o faptă atît de îngrozitoare. Era ca și cum ar fi văzut în sinea sa, din nou, un film la a cărei acțiune participase dar nu putea să accepte ideea de a fi jucat el rolul principal.

Îi vorbi — pentru prima dată — polițistului care-l escorta în plimbările sale pe aleile parcului.

— Dumneavoastră nu știți de ce anume sînt acuzat?

— Știu doar atît că se află în curs de desfășurare o anchetă în legătură cu moartea brigadierului Felici; se crede că dumneavoastră aveți o parte de vină în această afacere; mai mult nu știu — răspunse, sec, agentul.

Continuă să se plimbe, în tăcere, apoi adăugă ca pentru sine:

— De cînd am obținut permisiunea de a ieși m-am tot gîndit la tot ceea ce s-a întîmplat; în camera aceea nu puteam, pur și simplu, să mă gîndesc... Ceea ce voi fi făcut este, într-adevăr, de neînțeles, știu, dar vă asigur că nu am avut nici cea mai mică intenție de a-i face vreun rău colegului dumneavoastră. Mă aflam în căutarea unei... Se opri, brusc, văzînd cum îi taie calea un individ înalt și uscat care se uita la el cu ochii holbați.

— Tu ești Iisus — spuse el arătîndu-l cu degetul — te-am recunoscut!

Rămase blocat iar polițistul care-l escorta făcu un pas înapoi ducînd mîna — cu un gest automat — la tocul pistolului.

Irișii nebunului erau de o incredibilă culoare albastră.

— Știam eu că te vei întoarce. Aveam eu semnele mele!

Sergio încercă să pară calm dar nu se putu abține — în sinea sa — de a-i înjura pe infirmieri pentru lipsa lor de vigilență.

— Despre ce semne vorbești? — întrebă el cu prudență

Omul acela se apropie și mai mult de ei, își ridică privirea spre cer și-și desfăcu brațele într-un gest larg.

— În ultimele zile norii s-au deplasat numai dinspre Orient spre Occident și toți au înțeles că urmează să aibă loc un miracol!

Îl fixă din nou, cu pupilele dilatate.

— Pînă și televiziunea a vorbit de tine; dar n-au înțeles toți mesajul. Tu ești acela care le știe pe toate! — adăugă pe un ton sentențios. Acela care ne va ierta toate păcatele noastre și-i va pedepsi pe nelegiuiți...

Sergio privi de jur împrejur sperînd să vadă apărînd de undeva vreun supraveghetor; polițistul avea un aer impasibil.

— Tu ai putere de viață și de moarte, tu poți hotărî asupra mizerabilelor noastre existențe — continuă individul — și eu mă prosternez înaintea ta implorînd mila ta!

Hotărî că era momentul să se îndepărteze de acolo — ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat — dar în timp ce încerca să plece nebunul îl prinse de picioare urlînd:

— Mă vei cruța, nu-i așa? Mă vei ierta! Nu vei semna condamnarea mea la moarte! Spune că n-o vei face!

Apucat pe neașteptate se clătină și era cît p-aci să cadă la pămînt cînd, în sfîrșit, agentul se hotărî să intervină.

— Dar tu cine mai ești? — mîrîi printre dinți nebunul — cum de îndrăznești să te bagi în discuția mea cu Mîntuitorul?

Situația era pe cale de a se îngroșa cînd, în sfîrșit, de după un cot al aleii apărură doi infirmieri.

— Iată-l? spuse unul din ei — nu pricep cum de a putut ieși din salon.

— Lasă, ne vom gîndi după aceea — răspunse cel de al doilea — acum important este să punem mîna pe el; doctorul Fini este înfuriat la culme.

Nebunul — după ce încercase să opună rezistență — fu imobilizat și luat pe sus cu brațele legate la spate.

— Drace! — spuse Sergio scuturîndu-și pantalonii — nu mi s-a mai întîmplat niciodată așa ceva; tipul acela cred că este irecuperabil!

— Desigur! — observă polițistul, cu răceală — pentru că numai un nebun poate să spună că dumneavoastră aveți drept de viață și de moarte asupra oamenilor!

I se păru că vede o strălucire de ură în ochii agentului, dar imediat atenția îi fu distrasă de vocea unuia din cei doi infirmieri.

— Apropo, domnule doctor Spighi — îi strigă acela din capătul aleii — era să uit; aveți o vizită!

Fini se așeză în fotoliu punînd picioarele unul peste altul.

— Mă bucur foarte mult că dumneavoastră vă simțiți mai bine; și acum, cînd sînteți în măsură să gîndiți, sper să-mi puteți spune totul. Mai întîi de toate, complimentele mele: fata care vă așteaptă în salonul de primiri este una dintre cele mai drăguțe pe care mi-a fost dat să le văd vreodată!

— Vă mulțumesc — spuse Sergio — și, apropo, cred că este cazul să vă cer scuze pentru modul în care m-am comportat în ultimele zile.

Fini zîmbi.

— Văd că începeți să vă amintiți. E bine, dar nu trebuie să vă cereți scuze. Ar trebui ca eu să-mi cer scuze pentru neplăcuta întîlnire pe care ați avut-o adineauri; vă asigur că am luat toate măsurile necesare. Acum mergeți să vă salutați prietena; ne vom revedea peste puțin timp.

O văzu imediat ce intră în salon; era, într-adevăr, irezistibilă în uniforma ei de *hostess* croită anume ca să-i scoată în evidență linia trupului. Ea era pe punctul de a se ruja dar în acel moment lăsă în jos oglinda și privirile li se întîlniră.

— Marina!

Ea rămase pentru o clipă nemișcată; apoi fața i se lumină de un zîmbet magnific și se îndreptă în fugă spre Sergio.

— Iubitule! Te simți bine acum, nu-i așa? Nici nu-ți poți închipui cît am suferit!

Se îmbrățișară îndelung și lui căldura acelui trup îi transmise o senzație de nemăsurată alinare, ca și cum ar fi nimerit — după un naufragiu — pe o insulă a fericirii.

— Lasă-mă să te privesc — spuse ea mîngîindu-l pe cap și pe obraji, cu ochii umezi — ești din nou tu însuți. Nu mai speram să te revăd așa cum te știam!

Sergio se simți stînjenit.

— Înseamnă că m-am aflat în condiții demne de milă, nu-i așa? Dar cum de mi s-a întîmplat una ca asta?

— Lasă, nu te mai gîndi acum. I se poate întîmpla oricui, măcar o dată în viață!

O apucă de umeri și o împinse ușor.

— Dacă mi s-ar fi dat crezare nu aș fi ajuns aici. Nici tu nu m-ai crezut...

— Ascultă, Sergio — spuse ea serioasă — ce a fost a fost dar nu poți justifica cu nimic ceea ce-i-ai făcut bietului de om în plină stradă și, pe deasupra, sub ochii tuturor!

— Eram exasperat; îmi închipuiam că am la îndemînă dovada definitivă și cînd colo...

— Da și în loc de aceasta ți s-a demonstrat ceva contrar, însă tu nu voiai să accepți acest lucru; ipoteza pentru care te-ai zbătut și ai riscat atît de mult s-a dovedit a fi complet greșită și asta a făcut ca tu să-ți pierzi echilibrul mintal.

— Mi se pare a fi o excelentă interpretare a tot ceea ce s-a întîmplat!

Se îndreptară amîndoi spre ușă cînd auziră vocea directorului.

— Scuzați-mă dacă v-am întrerupt — spuse Fini, zîmbind — dar s-a ivit ceva neprevăzut de mine pentru seara aceasta și mai înainte de a pleca aș dori să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Spighi. Și, în afară de aceasta — adăugă el adresîndu-se fetei — ar fi bine ca bolnavul nostru să nu fie obosit de niște vizite lungi, măcar pentru încă vreo cîteva zile de acum încolo.

— Aveți dreptate, domnule doctor — spuse Marina — vă voi urma sfatul; dar vă rog și eu să încercați să-l convingeți pe acest încăpățînat să nu se mai bage în bucluculi! Și-i dădu — în grabă — o sărutare lui Sergio. Cît despre tine — spuse ea — fă-mi și mie o favoare: mai ascultă și părerea altora, de acord?

— De acord — suspină el — ne vedem mîine?

— Sper că da. La revedere, domnule doctor Fini!

— La revedere, domnișoară Ratti.

Doctorul închise ușa și scoase din buzunarul halatului un blocnotes.

— Sper să nu vă supărați dacă-mi notez cîte ceva, hm?

— Notați-vă tot ce doriți — răspunse Sergio așezîndu-se pe un fotoliu, cu mîinile încrucișate pe ceafă.

— Nu vom sta prea mult timp dar eu trebuie să completez fișa cu niște date; și apoi, la drept vorbind, aș vrea să aud de la dumneavoastră, direct, ceea ce pînă acum n-am auzit decît de la alții.

— E adevărat că zilele trecute eram inabordabil?

Fini se scărpină în cap.

— Nu este pentru prima dată cînd încerc să stau de vorbă cu dumneavoastră, dar pînă acum vorbirea dumneavoastră era puțin, cum să spun...

— Ciudată?

— Nu. Era clar că aveam de a face cu niște teorii susținute dintr-o convingere profundă; dar implicarea dumneavoastră emotivă era prea puternică și vă împiedica să acceptați fie și cea mai mică obiecție; dacă eu încercam, cumva, să vă contrazic dumneavoastră vă agitați atît încît mă forțați să termin discuția.

— De cît timp mă aflu aici? — întrebă Sergio.

— De mai bine de o lună și vă mărturisesc faptul că la începutul tratamentului nu speram într-o recuperare atît de satisfăcătoare.

Sergio simți un ușor tremurat la mîna dreaptă; își frecă degetele și-și îndoi de cîteva ori încheietura mîinii pînă cînd senzația aceea neplăcută dispăru.

— Mi-ați făcut șocuri electrice?

Fini ezită mai înainte de a-i răspunde.

— Da. Era necesar.

— Credeam că era nevoie și de consimțămîntul celui interesat.

— E nevoie, atunci cînd ți-l poate da; primele șocuri au fost făcute în regim de urgență dar nici pentru celelalte care au urmat dumneavoastră nu erați în măsură să vă exprimați — în mod conștient — voința.

— Și atunci?

— De, speram să nu mai fie nevoie să vorbim despre acest lucru; dar cred că este dreptul dumneavoastră să-l aflați: ei bine, în absența unor rude apropiate, domnișoara Ratti și-a dat — sub semnătură — consimțămîntul dumneaei ca noi să continuăm tratamentul cu șocuri electrice.

Capitolul al cincilea

— Dați drumul la ventilator, vă rog, e o căldură insuportabilă.

Tînăra indigenă se uită spre ochelarii aceia cu sticle negre dar nu reuși să distingă culoarea ochilor, apoi se apropie de ventilator și-l porni.

— Mai aveți nevoie de ceva?

— Pentru moment, nu, mulțumesc, puteți pleca

Încrucișă brațele așteptînd ca fata să plece.

Bărbatul care ședea în fața sa părea încordat și stînjenit deși nu se întîlneau pentru prima dată.

— Vă rog să mă scuzați că port ochelari negri dar sufăr de o conjunctivită cronică și clima din țara aceasta nu contribuie, nicidecum, la ameliorarea acestei boli.

Se gîndea dacă cumva bărbatul acela putea să sufere și el de ceva și dacă nu cumva era mai nervos decît lăsa să se întrevadă din atitudinea sa studiată și gîndul acela îl făcu să se relaxeze; îl trăda și un tic al feței care din cînd în cînd făcea să i se strîmbe colțul drept al gurii.

— Înțeleg foarte bine. Clima aceasta pare să fi fost creată special pentru a le da de furcă celor care nu sînt obișnuiți cu ea.

— Am citit raportul lunar — spuse coborînd privirea pe birou — și se pare că totul se desfășoară conform previziunilor deși au mai fost și unele obstacole. Aveți noutăți, domnule colonel Garcia?

— Din nefericire nu; dar și aceste obstacole au fost prevăzute și pe de altă parte — adăugă Garcia cu un zîmbet — modalitățile cu care le-am depășit fac parte din planul general. Situația din țara dumneavoastră este de așa natură încît nu se pot naște nici cele mai mici bănuieli.

Ticurile deveniră mai dese și bărbatul încercă să le oprească încleștînd fălcile.

— Mi-a părut rău pentru Carlo Galli; am fost, dintotdeauna, admiratorul său. Chiar a fost necesar să-l contactăm și pe el?

— Obișnuința de a comunica în cod l-a făcut să-și prindă urechile, domnule profesor — spuse Garcia — dar noi putem vorbi aici fără nici o grijă. Galli fusese la început unul de-ai noștri; apoi nu știu exact ce s-a întîmplat; va fi făcut o criză de conștiință sau ceva de acest gen; cert este că se hotărîse să divulge totul în dreapta și-n stînga așa că a trebuit să-l lichidăm.

— Dar ce anume știa?

— Era la curent cu folosirea materialului cinematografic... nu cred să fi avut dovezi sigure dar era un personaj foarte cunoscut nu numai în lumea artistică. O singură dezvăluire a sa — nesăbuită — ar fi amenințat serios planurile noastre.

— Dar lumea ce spune? — insistă profesorul. Cum reacționează opinia publică?

Garcia dădu din umeri.

— În cazul lui Galli am simulat un accident dat fiind că era vorba de o persoană necompromisă — oficial — de politică; cît despre celelalte cazuri n-a fost deloc greu să aruncăm totul în haznaua aceea a crimelor politice sau a celor de drept comun.

— Dar... presa?

— Presa din țara dumneavoastră vrea cu orice preț să dovedească prezumtive înțelegeri — cîrdășii, adică — dintre terorism și lumea interlopă; dacă ar ști ei... Garcia se simțea din nou în largul său drept pentru care izbucni într-un rîs zgomotos.

Profesorul îl fulgeră cu o privire care părea să găurească sticlele ochelarilor săi negri.

— Eu, unul, nu găsesc nimic de rîs în această treabă colonele. Lucrurile nu se desfășoară așa cum ar fi trebuit; noi nu sîntem măcelari. Stabilirăm de la bun început ca totul să se petreacă fără vărsare de sînge și că doar în cazuri de forță majoră...

— Domnule profesor — spuse — lăsați la o parte scrupulele. E greu să cauți să înțelegi o situație — în mod obiectiv — de la mii de kilometri distanță. Nici nu aveți idee

cîte complicații s-au ivit! A fost nevoie să intervenim pentru a drege, cît de cît.

— Dar rezultate sînt, de bine de rău — replică bărbatul plecînd, resemnat, privirea — Parlamentul a aprobat legile împotriva terorismului — cu marea majoritate — dar acest lucru nu înseamnă decît un prim pas.

Garcia se uită la ceasul de la mînă.

— Acum trebuie să plec. Presupun că sînteți informat în legătură cu următoarea acțiune!

— Da. Este vorba de un sindicalist, dacă nu mă înșel.

— Totul este pregătit. Peste o săptămînă vom apăsa din nou pe accelerator.

Încăperea aceea confortabilă și odihnitoare îi îngăduia să-și pună în ordine ideile; se simțea puțin slăbit dar senzațiile acelea de frică și de neîncredere dispăruseră și odată cu ele și teama de a nu reuși să aibă și el cîteva obiecții.

— Cînd ați avut primele bănuieli? — întrebă Fini.

Sergio închise, pentru o clipă, ochii.

— La început nu aveam bănuieli deosebite; voiam doar să ies din acea rutină zilnică de la ziar pentru a mă ocupa de vreo problemă mai serioasă.

— Dar directorul dumneavoastră nu era de acord. Credeți că avea vreun motiv în ceea ce vă privea?

Sergio zîmbi.

— Nu sufeream de mania persecuției dacă la asta vă referiți. Maestri a ținut, dintotdeauna, la o distribuire clară a sarcinilor din cadrul ziarului și voia doar ca eu să mă ocup în continuare de cultură și de sociologie.

— Ceea ce nu v-a mai fost de ajuns, la un moment dat!

— Hm! Sergio își încrucișă mîinile pe după cap. Articolele mele nu mai interesau pe nimeni nici măcar pe mine; am hotărît să mă ocup de cronica delictelor, chiar pe cont propriu dacă Maestri mi-ar fi pus bețe în roate.

Fini continua să-și ia notițe și din timp în timp își ridica privirea pentru a căuta — în expresia ochilor și în cuvintele lui Sergio — confirmarea bănuielilor sale diagnostice. Ziaristul era atît de preocupat și atît de convins de ceea ce relata încît nu băga de seamă detașarea profesională a psihiatrului.

— Am început prin a interoga pe un martor care-i văzuse fugind pe asasinii judecătorului Aicardi; acel martor îmi fusese indicat de brigadierul Felici.

— De Felici? — întrebă, uimit, Fini — cel care a fost ucis de curînd de către teroriști și pe care dumneavoastră...

— Da, chiar de el — suspină Sergio — omul pe care eu l-am maltratat cînd el era pe moarte. Dar nu aceasta este problema. Nu e vorba de teroriști aici. Felici a fost asasinat pentru că el cunoscînd adevărul m-a ajutat și pe mine să-l aflu.

— Dar care ar fi, mă rog, acest adevăr care vă chinuie atît?

Sergio îl privi în ochi pe interlocutorul său, ca și cum acel lucru l-ar fi putut ajuta să înțeleagă.

— Toate cazurile mai răsunătoare de răpiri sau de omoruri de magistrați, oameni politici și militari — înregistrate în ultimii ani — nu sînt altceva decît niște impostură, ficțiuni, înscenări teatrale avînd drept scop să terorizeze populația și să justifice în acest fel adoptarea legilor represive, precum și concentrarea treptată a puterii în mîinile cîtorva persoane.

Fini nu lăsă să se vadă mirarea celui care află pe neașteptate o veste „tare"; atenția sa era concentrată, toată, în a prinde capacitatea ideatică delirantă a bolnavului și istorisirile sale fantastice.

— Toată această operațiune — continuă Sergio — poartă numele, codificat, de „Fenix".

— „Fenix?!"

— Exact. Cum e numele acelei păsări mitologice care a renăscut din propria-i cenușă? Ei bine, așa zisele victime ale așa zisului terorism renasc și ele după eliminarea lor și continuă să manevreze pentru menținerea situației de instabilitate care, mai devreme sau mai tîrziu, va face ca țara întreagă să le fie oferită pe tavă.

— Acestea sînt concluziile — obiectă Fini — dar dovezile? Unde sînt dovezile?

— Cum vă spuneam, martorul din cazul Aicardi a fost foarte reținut și unele din amănuntele pe care el mi le dezvăluia nu prea mă convingeau. Mă gîndii că — la urma urmelor — era efectul șocului și mă hotărîi să nu-l forțez.

Sergio făcu o pauză pentru a-și aprinde o țigară din care trase adînc.

— Numai atunci cînd văzui fotografiile din cazul Fastelli mă asaltară îndoielile; la o privire superficială nu-ți dezvăluiau altceva decît obișnuitele imagini ale morții, sînge pe

asfalt și mașini ciuruite de gloanțe; și totuși mă izbi un amănunt...

— Un amănunt?

— Da. Și anume acela că în două fotografii făcute aceluiași trup, adică acelui cadavru care atîrna pe jumătate afară din mașină — cu brațele întinse pe asfalt — ei bine, brațul drept apărea în două poziții diferite; adică într-una din poze mult mai îndoit decît era în cealaltă.

— Vor fi fost luate din unghiuri diferite.

Sergio clătină din cap.

— Am calculat și acest lucru; omul acela era considerat mort și — ca dovadă — vă spun că deja îl acoperiseră cu un cearșaf; și totuși el se mișcă.

— Poate că va fi fost numai rănit și-și vor fi dat seama de acest lucru mai tîrziu.

— Toate ziarele au scris despre o moarte instantanee a tuturor celor din escortă, mai puțin a unuia care se refugiase sub o mașină.

Sergio se înfierbînta din ce în ce mai mult.

— Acel individ se pierdu, însă, înghițit fiind de trafic. L-au găsit, apoi și l-au sechestrat într-o cameră din Palatul de Justiție pretextînd că era singurul supraviețuitor al dramei și că trebuiau să aibă grijă de el, el care ar fi putut furniza toate datele în legătură cu acel caz; dar de atunci nu s-a mai știut nimic despre el.

— Mi se pare normal, domnule Spighi; este vorba de un martor prețios și, apoi, instrucția din cazul Fastelli este în plină desfășurare. Cît despre omul acela care părea deja mort — continuă Fini ridicînd un braț, ca pentru a opri orice încercare de a-l contrazice — schimbarea poziției brațului nu înseamnă mai nimic. Poate știți că — uneori — în clipa în care intervine moartea agonia poate provoca contracții ale mușchilor și poate face așa încît cadavrul să ia o poziție diferită de cea în care se afla în clipa aceea, a morții.

— Dumneavoastră aveți o explicație pentru toate, nu-i așa, domnule doctor Fini? Dar să-mi spuneți un lucru. Aceasta face parte din constatarea terapeutică normală a stărilor delirante ale unui bolnav sau voiți să vă convingeți pe dumneavoastră înșivă?

— Încerc doar să stabilesc adevărul; dar adevărul se desprinde numai din fapte de necontroversat. Vă rog să

continuați; veți fi avut, cu siguranță, și alte indicii care să vă întărească opinia!

— Dovada definitivă — continuă Sergio accentuînd în mod polemic termenul — am dobîndit-o datorită acelui nenorocit de drogat care mi-a indicat locul în care se făceau repetițiile generale ale acelor asasinate simulate. Cunoștea și el numele „Fènix".

— Ce ați văzut — mai exact — în apropierea acelei case dărăpănate?

— V-am mai spus-o. O repetiție generală — în mare stil — a unui act terorist care urma să aibă loc; se montaseră reflectoarele; apoi se apropie o mașină și — în timp ce un regizor invizibil dădea indicații — doi figuranți se apropiară de mașină îi sparseră geamul din față și începură să tragă nebunește asupra locului în care se afla șoferul. La puțin timp după aceea o figură cu fața plină de sînge deschise portiera și se lungi pe jos, pe pămînt. În acel moment regizorul strigă cum că totul era în regulă dar că trebuia, totuși, ca scena să fie repetată pentru că acțiunea trebuia să se desfășoare mai repede. Cel ce interpreta rolul victimei se ridică, pufăind, scuturîndu-și de pe spate cioburile de sticlă; își aminti că regizorul îi spusese acele cuvinte, foarte precise:

— OK, Claudio, dar trebuie să reluăm scena; ține cont de faptul că scena trebuie să pară absolut autentică.

Fini interveni fără a înceta, totuși, de a-și lua notițe:

— Nu se putea să fi fost vorba — cu adevărat — de o echipă de a cinematografiei care să fi turnat vreun film polițist?

— Hm, cum? Fără camere de luat vederi și într-un loc atît de pustiu și în toiul nopții cînd sînt atîtea studiouri construite special pentru asemenea filmări? Și apoi, bine, bine, nu-i nimic rău să asiști la turnarea unui film; dar nu înțeleg de ce m-au lăsat acolo, leșinat, de ce m-au părăsit, acolo, ca pe un cîine?

— Ni s-a spus că dumneavoastră ați fost implicat într-o încăierare...

— Nu este adevărat! — sări ca ars Sergio. Eu... eu... ce e drept i-am dat ceva bani acelui băiețandru în schimbul furnizării elementelor care să mă conducă pînă în acel loc, dar nu știam că acel loc era și punctul de întîlnire al toxicomanilor. Cînd l-am întîlnit — acolo, agonizînd, la cîțiva

metri distanță de mine — am înțeles că încercaseră să-l lichideze și pe el pentru că îmi dăduse acea informație.

— Bine, lichidat; dar de către cine? — obiectă Fini. Autopsia a stabilit, clar, că Tindari a decedat în urma unui colaps cauzat de o superdoză de heroină. Sînt lucruri care se întîmplă în fiecare zi! Nu vi se pare că forțați cam prea mult aceste lucruri pentru a le adapta opiniei dumneavoastră preconcepute?

Continuă să vorbească fără a-i păsa de întreruperi:

— Felici și Tindari au murit din aceeași cauză: amîndoi cunoșteau treaba cu „Fenix" și amîndoi au încercat să mă ajute — chiar dacă din motive diferite — să fac lumină în acea afacere. Nu pricepeți, domnule doctor Fini, că moartea acestor două persoane trece aproape neobservată de către publicul larg? Vreau să spun moartea polițistului — ucis de către teroriști — și moartea toxicomanului — ucis de heroină. Și ce acoperiri mai bune s-ar putea găsi pentru niște crime care au mobiluri total diferite de acelea care să apară tuturora drept evidente? Amintiți-vă că trupul lui Tindari era plin de zgîrieturi și de contuzii; în ciuda versiunii oficiale eu sînt convins de faptul că acel nenorocit a fost imobilizat de mai multe persoane și în acel timp asasinul îi injecta doza mortală.

— Bine. Deci dumneavoastră sînteți convins că era vorba de o repetiție generală a unui asasinat simulat.

— Exact.

— Dar dacă așa ar fi stat lucrurile — continuă psihiatrul — ei bine, acest spectacol ar fi trebuit să aibă loc apoi pe o stradă sau într-o piață din oraș unde să fi fost în măsură să intervină cei în drept pentru a-i ține la distanță pe curioși și a împiedica în acest fel, pe oricine, să-și dea seama de acea înșelătorie!

— Bineînțeles.

— Și totuși au trecut cîteva luni bune de atunci și nu s-a înregistrat nici un atentat — adevărat sau fals — avînd caracteristicile pe care dumneavoastră le-ați semnalat.

Sergio zîmbi — cu un aer oarecum îngîmfat — clătinînd din cap.

— Nu mă așteptam la atîta ingenuitate din partea dumneavoastră, domnule doctor! Este clar faptul că atunci cînd l-au dibuit pe intrus întreaga operațiune a fost, probabil, amînată și restructurată pe alte baze. Pe fața sa trecu o umbră de oboseală. Acum înțelegeți reacția mea atunci

cînd l-am văzut prăbușindu-se pe acel om în plină stradă; îmi ieșisem din fire din cauza groazei pe care acești macabri saltimbanci o răspîndesc în populație; mă gîndeam că era vorba — pentru a nu știu cîta oară — de acea înscenare și de aceea am înfruntat acea falsă victimă. Abia atunci cînd l-am recunoscut pe Felici am priceput că l-au omorît de-a binelea și am priceput și motivul pentru care o făcuseră. Ultimul său cuvînt a fost „Felix". După cîtă minte am nu pot să pricep aceste contradicții: omoruri — adevărate sau simulate — morți — adevărați sau morți care învie — asasini care trag cu gloanțe adevărate sau care trag cu inofensive gloanțe de cauciuc...!

Cuvintele se stinseră încet; Fini închise blocnotesul pe care-l umpluse cu însemnări.

— Ajunge pentru astăzi; dumneavoastră aveți nevoie de multă odihnă; promiteți-mi că nu veți cere să fiți externat pînă cînd nu ne vom pronunța noi în acest sens.

— Fiți liniștit, domnule doctor; și apoi, uitați că sînt sechestrat?

Sună telefonul și Fini ridică receptorul; după o scurtă convorbire puse receptorul în furcă.

— Nu mai sînteți. Am aflat că ați fost scos din culpă; cînd v-ați repezit atunci asupra lui Felici intervenția dumneavoastră nu a influențat cîtuși de puțin cursul rapid și mortal al hemoragiei; acest lucru a fost dovedit de autopsie. Escorta dumneavoastră vă va părăsi chiar astăzi și dumneavoastră vă veți alege doar cu o admonestare.

Fini tăcu și continuă să-l privească pe ziarist care nu părea deloc încîntat de știrea primită.

— Mai e și altceva, domnule doctor?

— Aș dori să vă reamintesc ceea ce v-am rugat mai înainte; dumneavoastră sînteți un cetățean liber și eu nu am nici un drept să vă mai reții aici; dar, spre binele dumneavoastră, aș dori să mai rămîneți la noi pentru cîtva timp.

— De acord — răspunse Sergio — acum sînt prea obosit pentru a mă mai gîndi la ceva.

— Și un ultim lucru — spuse Fini bătîndu-se cu pixul peste buză — acel amănunt din fotografie care v-a frapat atît ar putea fi văzut dacă instantaneele au fost depuse la arhivă; aș dori și eu să-mi arunc o privire pe ele...

— Vă mulțumesc pentru încredere, domnule doctor, dar v-ați osteni degeaba; acea mică dar semnificativă imperfecțiune nu mai există; nu a fost deloc greu să fie subtilizată din arhivă fotografia revelatoare.

Bîzîitul instalației de aer condiționat îl împiedica să adoarmă; dar îl supăra și poziția — culcat pe spate — ce-i era impusă de acul înfipt în vena brațului. Simțea nevoia de a se zvîrcoli în pat — ca o vulpe în vizuină — pentru a-și găsi poziția cea mai prielnică pentru a adormi.

Nu-l mai interesau ziarele pentru că știa — din proprie experiență — ce erau ele în stare să publice din dorința de a-și mări tirajul. Se gîndea că odată ce va fi ieșit de acolo își va fi dat demisia și va fi cerut autorizația de polițist particular.

Se uită la acel mare balon transparent și văzu că soluția gălbuie aproape că se terminase. Era pe cale de a chema infirmierul cînd — spre marea sa surprindere — auzi cum se mișcă clanța; în timp ce se gîndea, mulțumit, că cei ce-l îngrijeau erau punctuali, o matahală albă — avînd un nimb albastru datorat luminilor de veghe de pe coridor — se ivi în cadrul ușii.

— Tocmai voiam să vă chem — spuse Sergio — am terminat flebocliza.

Figura aceea albă înaintă încet spre trepiedul cu balonul; în penumbra aceea Sergio încercă — dar în zadar — să deslușească trăsăturile, cunoscute, ale infirmierului.

— Credeam că astăzi e de serviciu Lotti — spuse el — e, cumva, bolnav?

Bărbatul acela nu-i răspunse; scoase cu grijă acul din venă oprind sîngele cu puțină vată apoi scoase tubul de plastic din dopul care astupa balonul și apucă zdravăn capetele acelui tub. Acel procedeu i se păru neobișnuit pentru că, de obicei, balonul era luat cu tot cu racordul din plastic și aruncate, împreună, la gunoi.

Infirmierul își înfășură la repezeală în jurul încheieturilor mîinilor tubul de plastic și mai înainte ca Sergio să poată spune ceva făcu un salt și-i înfășură tubul în jurul gîtului strîngînd fără a șovăi cîtuși de puțin.

Bîjbîi cu desperare căutînd ceva cu care să se apere cît de cît; bărbatul acela era foarte puternic și tubul subțire din plastic pătrundea tot mai mult în piele blocîndu-i încet încet vîna jugulară și carotidele.

Își dădu seama, cu groază, că efectul sedativelor îl împiedica, nu-i dădea forța necesară pentru a se elibera din strînsoare și în timp ce era pe punctul de a-și pierde cunoștința mîna sa dreaptă dădu, din întîmplare, peste trepiedul de metal de care atîrna încă balonul golit.

Spre norocul său șurubul care lega cele două piese căzuse așa încît partea de sus cedă ușor forței mîinii care căuta cu desperare ceva pentru a se apăra. Cu ultimele puteri lovi orbește în locul în care trebuia să se afle capul; urmă un urlet sugrumat și imediat sîngele reîncepu să pulseze în venele gîtului.

Agresorul se clătina strîngîndu-și fața între mîini; balonul căzu la pămînt cu un zgomot asurzitor sfărîmîndu-se în mii de bucăți.

Sergio inspiră adînc masîndu-și gîtul care-l durea cumplit apoi aprinse lumina cea mare și-l văzu pe acel bărbat cum se ghemuia într-un colț gemînd încet. Cînd lăsă mîinile în jos Sergio îl recunoscu imediat mai înainte de a-i vedea rana aceea urîtă provocată de cîrligele trepiedului.

— Felici...! Tu ești?! Dar ce, ai înnebunit?

— Te întreb și eu pe tine același lucru, odraslă de tîrfă! — mîrîi printre dinți celălalt — l-ai omorît pe tatăl meu purtîndu-te cu el așa cum te porți cu un animal, atunci cînd era deja ciuruit de gloanțe!

— Ascultă, expertiza a stabilit că...

— Mă... pe expertiza aia!

Sergio își dădu prea tîrziu seama că stătea pe un preș lung al cărui capăt se afla în apropierea lui Felici. Simți, dintr-o dată, cum picioarele îi alunecă înainte și căzînd în direcția opusă se lovi cu capul de noptieră.

Tînărul arhivar se năpusti imediat asupra lui și începu să-l strîngă de gît; părea că nu-i mai păsa de rana de pe față și de sîngele care picura pe victima sa.

Sergio se simțea pierdut; era țintuit de pardoseală și nu avea la îndemînă nimic care să-i servească drept armă de apărare. Mintea începu să i se încețoșeze și de undeva se ivi o amintire ciudată adusă, poate, de lipsa de oxigen: mijlocul de apărare — în caz de agresiune — recomandat de revistele feminine.

Cuprins de frenezie îl prinse pe tip de poalele halatului și ajunse apoi pînă la testicule; avea o stare de ciudată euforie dar nu reușea să priceapă dacă aceasta se datora asfixiei sau faptului de a fi lovit dușmanul în punctul său

slab. Dar nu era deloc timp de stat pe gînduri; strînse și răsuci cu desperarea ultimelor puteri pînă cînd înfățișarea agresorului se schimbă din una furioasă în alta de uluire și, în sfîrșit, într-o mască a durerii; tipul urla.

Doctorul Fini — însoțit de o infirmieră — năvăli gîfîind în salon.

— Ce dracu' se petrece aici? Am auzit un tărăboi infernal!

Sergio se sculă înjurînd, pentru că — proptindu-se de pămînt — se tăiase la o mînă cu un ciob din balonul de sticlă.

— Drace! De ce nu le fac din plastic?

— Domnișoară, vedeți ce trebuie făcut — spuse Fini. Aș putea ști ce s-a întîmplat, Spighi? Cine e acest om?

— Cred că are și el nevoie de îngrijiri; este Felici, arhivarul de la ziarul *Grido*, fiul brigadierului ucis.

Fini îi ridică fața schimonosită încă de durere.

— Dar îl cunosc pe acest tip; s-a internat alaltăieri, sub un alt nume, afirmînd că suferă de depresiune nervoasă...

— După cît se pare voia să se răzbune și nu să se trateze!

Infirmiera îi pansă, cu grijă, rana lui Sergio.

— Domnișoară — îi spuse Fini — conduceți-l pe acest bărbat la camera de gardă și chemați-l pe medicul de serviciu pentru a-i coase rana. Apoi spuneți-i polițistului de serviciu să-l ia în supraveghere; iar mîine să se facă un raport cu toate cele întîmplate.

Infirmiera îl ajută pe Felici să se ridice pe picioare și îl duse afară; tipul șchiopăta și-și ținea mîinile strînse între picioare.

Sergio se așeză pe pat susținîndu-și mîna rănită și-i spuse doctorului care se pregătea să plece:

— Vă dați seama, domnule doctor, că dorința de a-și răzbuna tatăl era cea mai bună scuză, nu?

— Ce vreți să spuneți?

— Vă amintiți de discuția noastră de acum cîteva zile cînd v-am spus că cineva a făcut să dispară din arhiva ziarului fotografia compromițătoare?

— Bine și?

— Cine putea s-o facă mai bine dacă nu arhivarul însuși?

— Vreți să spuneți că...

— Vreau să spun că Felici face parte din acea organizație și că a primit însărcinarea de a mă reduce la tăcere;

amenințările și avertismentele puteau fi suficiente doar pînă atunci cînd eu nu voi fi început să vorbesc despre acea problemă cu cineva necompromis... cu dumneavoastră, domnule doctor Fini. Odată ajunși în acel punct singura soluție era lichidarea mea și crima ar fi trebuit să pară drept o simplă răfuială personală. N-au dat crezare diagnosticului pus de dumneavoastră, domnule doctor; s-au gîndit că deși eu eram internat aici riscul ca cineva să mă fi luat în serios era prea mare.

Fini rămase blocat dar Sergio nu-i dădu răgazul de a replica.

— Tot mai considerați dezvăluirile mele drept aiurelile unui nebun?

— Vom continua mîine discuția noastră și poate că vom reuși să ne înțelegem mai bine în lumina noilor întîmplări.

— Cum doriți — răspunse Sergio ridicînd din umeri — dar, oricum, amicul nostru nu se va clinti nici cu un milimetru de la teza sa cu răzbunarea personală și nimeni nu va putea contesta acest mobil.

Fini închise ușa și mergînd pe coridor îl întîlni pe medicul de gardă.

— Vă salut! Tocmai am terminat de cusut rana lui Scarlatti. Urîtă treabă! Dar cum i s-a întîmplat?

— Nu-l cheamă Scarlatti — spuse Fini gînditor — îl cheamă Felici.

— Acest nume îmi spune ceva. Dar dumneavoastră cum de știți?

— L-a recunoscut Spighi.

— Cel de la nr. 5? Apropo, cum mai merge cu aiureala lui?

— Felici l-a agresat și el a profitat de acel lucru pentru a-i da mai departe cu aiurelile lui. Omul acela are o capacitate diabolică de a motiva totul prin prisma construcției sale paranoice; totul se potrivește cu logica lui și să fiu al naibii dacă uneori nu sînt tentat să-i dau crezare și eu.

— Ce aveți de gînd să faceți?

— Pînă una-alta îi dublez tratamentul și mîine voi încerca s-o găsesc pe prietena aceea a lui, Marina Ratti. Mă tem că domnul doctor Spighi va rămîne în continuare la Casa Pervinca pentru o perioadă de timp mult mai mare decît cea prevăzută.

Umbla de colo pînă colo, ca un leu în cușcă, urmărit de privirile neliniștite ale fetei.

— M-am săturat să stau închis aici, m-am săturat să tot fiu luat drept nebun, m-am săturat pînă peste cap de acele zîmbete condescendente. Tu mă cunoști. Uită-te bine la mine, la mutra mea și spune-mi sincer: arăt eu a nebun?

— Nu, tu nu ești nebun; doar ceea ce spui e ceva nebunesc.

— Nu eu ci ăilalți refuză să înfrunte adevărul; și totuși au și ei ochi de văzut dar văd numai ceea ce le place. Aruncă mucul de țigară și-l călcă în picioare cu mînie

— M-am aflat într-o situație foarte grea, de acord — continuă Sergio — sînt primul care o recunosc, dar aceasta nu înseamnă că tot ceea ce am susținut pînă acum să fie un produs al unei minți bolnave.

— Nu — spuse Marina — dar poate că ai interpretat greșit anumite lucruri; poate că pasiunea ta pentru ziaristică te-a făcut să dramatizezi anumite amănunte curioase care — la o examinare mai atentă, obiectivă — puteau fi considerate de importanță secundară.

— De importanță secundară? Dar nu-ți dai seama că au încercat să-mi facă felul tocmai din pricina acelor „amănunte curioase"?

Marina se trînti — exasperată — într-un fotoliu ținîndu-și fruntea între mîini.

— Încetează odată să-mi tot repeți aceleași lucruri. Știu că au încercat să te omoare; dar ar fi un motiv — evident — mult mai ușor de acceptat din toată relatarea ta neverosimilă. Vrei sau nu să înțelegi că tocmai în această interpretare a ta rezidă motivul prelungirii rămînerii tale aici la recomandarea lui Fini?

— Și tu ești de acord cu el, nu-i așa?

Roșeața care se întinse pe obrajii fetei trăda iminența unei crize de isterie; dar aceasta nu se produse.

— Nu vreau să mă cert cu tine Sergio; dar te rog un singur lucru: să te ții de promisiunea făcută doctorului Fini.

— Adică?

— Să nu ceri să fii externat pînă ce nu va hotărî el în legătură cu acest lucru.

— M-da — răspunse el cu sarcasm — psihiatrul trebuie să mă țină sub observație pentru că nu știe încă dacă să

scrie pe fișă „schizofrenic" sau „mitoman" sau cine știe ce alt grațios adjectiv, nu?

— Sergio păstrează pentru tine aceste idei și dezvoltă-le — eventual — într-un roman; dar, te rog, nu mai vorbi și cu alții despre aceste lucruri și — mai ales — nu te comporta în așa fel încît să dovedești că și tu crezi în ele; nici eu nu vreau ca tu să mai rămîi aici...

Tînărul simți cum îl inundă un val de tandrețe și cum i se pune un nod în gît și-l împiedică să respire; datorită ei, ființa aceea care părea lipsită de apărare și sleită de puteri.

O strînse în brațe murmurîndu-i la o ureche:

— Bine, comoara mea, fii liniștită. De povestea asta nu va mai auzi nimeni. Fini va aprecia că sînt deja vindecat și voi pleca de aici. Și voi reîncepe să lucrez la rubrica mea culturală ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat... dacă Maestri mă va mai primi la ziar. Și totul va fi ca mai înainte...

Fata se liniști și printre sughițuri reuși să-i ceară o țigară.

— Ia tot pachetul — spuse Sergio; m-a obosit toată povestea asta, ca și pe tine, crede-mă. Ar fi fost bine să nu se fi întîmplat nimic din toate acestea.

— Trebuie să uiți totul, Sergio; mi-ai promis-o doar!

Apucă brațele fetei și și le desprinse ușor de după gît.

— Desigur, dar acum lasă-mă, te rog; trebuie să mă gîndesc. Cînd e următoarea ta cursă?

— În seara aceasta, la Istanbul, la 21,30.

— Atunci du-te acasă să te odihnești; ai nevoie de odihnă.

Zilele se scurgeau și se asemănau una cu alta; se scurgeau fără întîmplări deosebite; se părea că furtuna aceea care se abătuse pe capul lui cu săptămîni înainte se potolise încetul cu încetul. Se întreba dacă acea liniște va fi fost de durată; în zadar căuta în ziare indicii prevestitoare; pe de altă parte nu voia să pară prea îngrijorat în fața doctorului Fini care-l vizita în fiecare zi și se arăta plin de încredere în ceea ce privea iminenta, totala dispariție a semnelor bolii sale.

Ştirea privind arestarea bărbatului care încercase să-l ucidă pierduse din importanţă în ochii opiniei publice, mai ales din cauza strădaniei lui Felici de a face ca fapta sa să pară o dorinţă a lui de a se răzbuna.

Problema aceea părea să se încadreze în comportamentul normal al unui individ convins de faptul că societatea nu este în măsură să-i facă dreptate; şi nu numai acel lucru ci şi faptul că-i îngăduia prezumtivului vinovat să se refugieze în spatele comodului paravan al bolii mintale.

De prea multe ori se discutase despre acel reflux dinspre public înspre particular; despre distanţa dintre acele noţiuni „stat real" şi „stat legal"; despre ispita — care bîntuia tot mai mult printre cetăţeni — aceea de a se fofila, de a se sustrage atenţiei organelor competente în ceea ce privea rezolvarea controverselor particulare, precum şi în distribuirea pedepselor fără drept de apel — ale celor mai eficace, potrivit opiniei multora — ale acelor pedepse date în mod legal după ani şi ani de tergiversări procedurale.

Aruncă ziarul — afurisindu-l pentru conformismul său — şi se întinse pe şezlong în timp ce ultimele raze ale soarelui scăldau balconaşul camerei în care fusese mutat.

În viaţă nu mai era nimic original; nimic în afară de ipoteza lui; de ideea aceea pe care încerca, deseori, s-o facă să iasă din nou la iveală din oceanul gîndurilor sale şi pe care nimic pînă în acel moment nu reuşise s-o scufunde de tot, nici cele mai rafinate tehnici psihoterapeutice.

Faptul de a nu fi vorbit despre acele lucruri, de a fi învăţat să nu le exprime în mod deschis — mai ales în prezenţa psihiatrilor — nu era de ajuns s-o sufoce; ba dimpotrivă, o făcea să dobîndească noi argumente pe măsură ce se străduiau să dirijeze fluxul formal al gîndurilor lui pe făgaşul logicii convenţionale. Totul se învîrtea în jurul ei, în jurul acelei ipoteze absurde şi, poate, delirante dar care avea un farmec al său, irezistibil; dacă s-ar fi dovedit şi exactă era foarte posibil ca impactul cu cenuşiul cotidian s-o priveze — aşa ca printr-o vrajă — de toată încărcătura emoţională susţinută de imaginaţia sa.

Aprinse a nu mai ştia cîta ţigară încercînd să ţină în frîu imaginaţia; povestea aceea avea — în realitate — o singură semnificaţie dacă faptele i-ar fi dat dreptate; în caz contrar ar fi trebuit să conchidă — împotriva voinţei sale — că era vorba, într-adevăr, de produsul unei minţi bolnave şi acel gînd nu-i făcea deloc plăcere.

Se întoarse în cameră și înghiți pastila pe care infirmiera i-o lăsase pe noptieră, deși el îi spusese că nu mai avea nevoie de medicamentul acela.

După cîteva ore reușise să se relaxeze complet așa încît putea să-și revadă teoria sa cu răceala observatorului detașat și obiectiv.

Mai înainte de toate era problema victimelor prezumtive; aceste persoane care se pretau la înscenarea aceea trebuiau să dispară după „moartea" lor, dar lucrul esențial era acela că — în mod sigur — ele se identificau cu principalii organizatori ai complotului.

Pentru că altfel nu se explica faptul că falsele victime erau persoane atît de importante ca deputatul Adinolfi sau generalul Fastelli; chiar și cele mai puțin cunoscute făceau parte din aparatul de stat fiind vorba de magistrații polițiști și ziariști.

Sigur că fuseseră implicați în acele treburi și mulți simpli cetățeni — cu motivații străine de politică, în aparență cel puțin — care vor fi fost, poate, șantajați, amenințați; sau, poate, vor fi acceptat de bună voie să se preteze la acel joc și vor fi făcut-o convinși fiind că servesc interese majore ale națiunii.

Nu trebuia să uite însă nici faptul că unele crime erau autentice; el, unul, le văzuse îndeaproape și plătise cu vîrf și îndesat convingerile sale ajungînd în balamuc; încercaseră chiar să-l facă să tacă pentru totdeauna și bineînțeles că nu din joacă.

Dacă mobilul invocat de agresorul său era doar o acoperire, el se afla încă în pericol pentru că știa tot adevărul chiar dacă nu avea nici o dovadă sigură.

Se întrebă, cu groază, de cînd dura jocul acela al lor și cîte crime false nu determinaseră tot atîtea instrucții false încredințate unor judecători de încredere. Își stăpîni, cu greu, un fior de frică. Păreau a fi cu toții de acord în a înscena o campanie de falsă violență cu scopul de a justifica legi tot mai restrictive care să conducă la o cotitură reacționară ce ar fi eliberat țara de orice formă de violență dar ar fi făcut-o să cadă în ghearele dictaturii.

Planul acela era foarte vast și, practic, infailibil; pentru că se baza pe înșelătorii dar și pe eliminări autentice. Schema era mereu aceeași: odată intrați în joc, odată ce confirmau prin propria lor mărturisire, prin instrucții sau prin articole, veridicitatea atentatelor false nu mai puteau da înapoi.

Oricine ar fi refuzat de a continua să sprijine acea tragică mascaradă ar fi fost eliminat cu adevărat și ar fi confirmat ulterior — cu prețul vieții — teza existenței unui terorism care vrea să lovească în chiar inima Statului!

Toate pietricelele acelui mozaic se recompuneau într-un tablou tragicomic dar de o originalitate de-netăgăduit.

Ideea tentativelor unui puci militar dezvăluite opiniei publice cu douăzeci de ani mai înainte îl făcu să zîmbească; singura lovitură de stat adevărată — cu termen lung dar cu rezultate sigure — trecuse cu totul neobservată de sagacitatea observatorilor politici.

Sergio se întoarse cu gîndul la răsunetul internațional al răpirii și asasinării deputatului Adinolfi — secretarul partidului din majoritate; cu acea ocazie fuseseră, cu siguranță, mobilizate — pentru a participa la acea comedie și pentru a-i sublinia importanța — toate forțele civile și militare ale Statului. Sute de persoane trebuie să fi fost la curent și treaba ieșise bine; nu transpirase nimic deși — după toate probabilitățile — cineva plătise cu viața un cuvînt în plus sau imprudenta confidență făcută vreunui prieten; vreunul care — cine știe — fusese ucis în timpul unui jaf sau într-un accident de circulație sau — pentru a închide cercul vicios — într-o prezumtivă acțiune teroristă.

Adinolfi, Fastelli și alte persoane sus-puse — venerate drept martiri ai revoltei — trăgeau de departe sforile uriașului complot.

Că se vor fi aflat în America de Sud sau în Borneo n-avea nici o importanță în acel moment; toți cetățenii de bună credință plînseseră pe mormintele lor și poate că s-ar fi bucurat la aflarea știrii că acei oameni erau încă în viață și că se pregăteau să ia din nou în mînă frînele propriilor lor destine.

Căzu într-un somn agitat și fu chinuit de coșmaruri toată noaptea.

Capitolul al șaselea

— Poți să vorbești?

Vocea care se auzea din microfon era joasă și tăioasă.

— Da — răspunse bărbatul privind spre ușa camerei Nevastă-mea e dincolo cu copiii.

— Ce mai e și cu povestea asta? Mi s-a raportat că nu mai vrei să colaborezi.

— Ei, nu... dar am, totuși, unele îndoieli...

— Îndoieli?

Și vocea aceea se întinse ca o sîrmă de oțel.

— Ascultă, povestea asta începe să ia o turnură neprevăzută; la început primiseră, cu toții, asigurarea că nu va fi vărsare de sînge.

— Bine și?

Avu o clipă de ezitare, apoi mîna începu să-i transpire și fu nevoit să mute receptorul în partea cealaltă.

— Ne-ați înșelat. Brigadierul Felici a murit cu adevărat?

— Doar asta e? Sîrma aceea de oțel se mai destinse puțin. E bine! Asta înseamnă că am ajuns la un nivel de reprezentare perfect!

— Ce vrea să însemne asta?

— E nevoie să-ți explic, idiotule? Felici e viu — ca toți ceilalți — și în acest moment se află într-un loc sigur.

— Dar, atunci, acel ziarist care l-a...

— Baldesi, nu le putem explica tuturor prietenilor amănuntele fiecărei operații; de data aceasta am pregătit operația pînă în cele mai mici amănunte iar treaba cu ziaristul care a înnebunit a fost o lucrare de mare finețe...

— Așadar și ăla... Spighi face parte din...

Fu întrerupt în mod brutal.

— Să nu mai rostești, niciodată, cuvîntul acela nici chiar cînd vorbești de pe o linie izolată, cum e asta!

Apoi vocea deveni mai calmă.

— Desigur că Spighi e omul nostru; intervenția sa a făcut să crească gradul de dramatism al scenei. Personificarea nebuniei sociale într-un act al unui singur individ care-și ieșise din minți și nu mai era în stare să respecte demnitatea morții, ei bine, aceasta va rămîne în conștiința tuturor ca fiind limita extremă a degradării de la care poți să te întorci doar dacă se va schimba radical actuala situație socială. După cum vezi, totul este în avantajul nostru.

Baldesi scoase un suspin de ușurare.

— Deci așa stau lucrurile; și Spighi a fost de acord să joace în continuare rolul nebunului?

— Îți ajung informațiile pe care ți le-am dat. Ei, ce spui, te hotărăști? Operațiunea este programată pentru mîine dimineață.

— OK! — spuse Baldesi după cîteva clipe de tăcere — totul se va desfășura după tipic.

Vocea deveni destinsă și încurajatoare.

— Foarte bine. Știi că nu ne putem lipsi de colaborarea dumitale; cînd totul se va fi aranjat, Sindicatul Național va putea să revendice o contribuție de marcă la rezolvarea acestei crize.

Apoi convorbirea se întrerupse.

Luigi Baldesi puse receptorul în furcă cu o senzație de rău la stomac; știa că mai devreme sau mai tîrziu îi va veni și lui rîndul; și deși cunoștea eficiența demonstrată de organizație nu reușea să scape de acea neplăcută senzație de primejdie.

Fiecare era pregătit să-și joace propriul rol; el însuși avea asupra sa capsulele roșii, lăcuite, pe care n-avea decît să le spargă în clipele cruciale; în același timp, tipi pe care nu-i cunoștea verificau armele; încercă să se pună în situația unui actor aflat în ajunul premierei unei piese dorindu-și ca ucigașii plătiți de la „Fenix" să fie la fel de emoționați ca el; și totuși îl deranja nițel ideea că nu aveau să fie „replici" în ciuda succesului, scontat, al reprezentației.

La cîteva ore după aceea, două persoane — de vîrstă mijlocie, destul de distinse — se întîlneau pe o alee din parcul orașului.

— Mi s-a spus că s-au ivit probleme.

— A, nimic serios — răspunse celălalt fără a se uita la el — cred că am rezolvat problema, dar poate că ar fi cazul să adăugăm și pe un informator.

— Obișnuitul anonim, nu? — întrebă primul scormonind pietrișul cu bastonul.

— Desigur. Un... cetățean oarecare.

— Nu e ușor lucru să convingi pe niște neisprăviți să colaboreze ca niște simpli spectatori; sînt perfizi și flecari.

— Știu, știu; e o problemă cu care ne confruntăm de mai demult; dar cred că putem avea încredere în persoana aceea care a fost de acord să facă figurație în cazul Fastelli.

— Da, îmi aduc aminte de acel tip. E curat?

— Da, e curat că lacrima și are și cea mai insignifiantă față din lume.

— Atunci luați legătura cu el.

Se priviră în față — de data aceasta — apoi cel mai în vîrstă își reluă plimbarea sprijinindu-se în baston ca un oarecare inofensiv pensionar șchiop.

Leopoldo urcă în goană scările încercînd cu disperare să-și amintească ascunzătoarea albumului pe care Sergio îi ceruse — cu o voce dulce dar autoritară, totuși — să i-l ducă la clinică, în aceeași zi; dar cînd ajunse pe palier își dădu, dintr-o dată, seama de două lucruri. Mai întîi că uitase cheia de rezervă de la apartamentul lui Sergio și apoi își mai dădu seama de faptul că nu mai avea nevoie de nici o cheie pentru că cineva avusese grijă să-l scutească de drumul de întoarcere forțînd ușa și lăsînd-o pe jumătate deschisă.

Leo se rezemă de un perete; încerca un vag sentiment de frustrare și fumă trei țigări, una după alta. După ce-i dispăru frica împinse ușa și băgă capul înăuntru; nu se auzea nici un zgomot dar ceea ce se vedea era mai mult decît elocvent.

Pentru a ajunge în living trebui să pășească peste pendula masivă care zăcea la pămînt, pe jumătate distrusă; călca numai peste cioburi de oale și peste bucăți de lemn. Nici celelalte camere nu se aflau într-o stare mai bună; parcă trecuse pe acolo un ciclon; și în acel talmeș-balmeș ideile i se încîlceau de tot; era pe punctul de a renunța să mai caute albumul cînd prin descizătura ușii de la dormitor întrevăzu dulapul din perete cu ușile vraiște.

Își aminti, dintr-o dată; trecu pe deasupra patului desfăcut ferindu-se de arcurile care ieșeau din salteaua făcută

harcea-parcea; dădu la o parte un scaun care-i bloca drumul și începu să caute prin șifonier.

După mai multe încercări reuși să desfacă panoul din lemn de nuc — destul de gros — și dădu peste un spațiu în formă de pătrat exact de dimensiunea voluminosului album, care se afla acolo.

Îl trase afară și-l înfășură cum putu mai bine într-un ziar; apoi, după ce aruncă o ultimă privire la devastările provocate de acei vandali, ieși pe ușă în mare grabă.

— Deci, după părerea ta, m-au vizitat hoții? — întrebă Sergio.

— Dar cine? Am fost de puține ori la tine dar îmi amintesc de bibelourile de valoare și de argintăria care se aflau acolo: te asigur că toate aceste lucruri au dispărut!

— Da, da — aprobă Sergio — dar, în schimb, singurul lucru pe care și-l doreau, de fapt, n-au reușit să-l găsească!

— Termină cu joaca asta de-a 007; știu la ce te gîndești; la faptul că totul a fost o înscenare ca să ți se subtilizeze albumul; dar albumul se afla tot acolo — vezi doamne — și în schimb toate lucrurile de valoare și-au luat zborul.

— Povești! — replică prietenul privind undeva, aiurea, în tavan — au procedat în așa fel încît totul să pară o incursiune de jaf dar n-au fost în stare să găsească albumul pentru că era bine ascuns.

— După cum arăta casa mă gîndesc că n-ar fi șovăit să facă bucăți-bucăți toate mobilele dacă într-adevăr afurisita aia de colecție de fotografii ar fi fost atît de importantă pentru ei.

Sergio își mîngîie prețioasa lui arhivă.

— Poate că au fost deranjați de cineva sau de ceva și au fost nevoiți să se lase păgubași; dar, chiar dacă ar fi reușit să dea de el tot nu le-ar fi folosit la nimic, pentru că...

— Da, da, cunosc placa — țipă Leo — pentru că toate aceste mutre mi s-au întipărit aici așa încît aș fi în stare să le recunosc oriunde — spuse el bătîndu-se cu mîna pe frunte și imitînd vocea lui Sergio.

— Dacă ai terminat să mai faci pe măscăriciul îți pot spune motivul pentru care ți-am spus să vii aici — îi replică el pe un ton nervos.

Leo se rezemă — resemnat — de spătarul unui fotoliu și scoase un oftat lung.

— Bine, să auzim!

— Aveam nevoie de o confirmare pe care o am acum. Poate că nu ai citit pînă în acest moment ziarele și de aceea îți voi spune ce s-a mai întîmplat în dimineața aceasta. Luigi Baldesi — Secretarul Sindicatului Național — a fost... să spunem asasinat cu focuri de pistol pe scările casei sale în timp ce ieșea pentru a se duce la birou.

— Ce să-ți spun! Nu mai omorîseră demult pe cineva. Crezi că asta mai e o știre de senzație?

— Mai încetează cu sarcasmele și dă-mi voie să termin; la telejurnalul de la orele 14,00 au prezentat un reportaj filmat la locul cu pricina. Printre mai multe secvențe era și una care înfățișa intrarea blocului în care locuia Baldesi.

— Și ce-i cu asta?

— Printre cei care căscau gura acolo se afla unul pe care eu îl mai văzusem undeva.

— Unde? — întrebă Leo curios.

— Aici — răspunse el arătînd o fotografie din album. Este o fotografie de la agenție făcută în ziua atentatului asupra lui Fastelli; printre altele se poate vedea un bărbat despre care se spune în textul explicativ că ar fi un medic ce trecea pe acolo din întîmplare și care s-ar fi oferit să-i dea primul ajutor șefului escortei ce fusese rănit. Ei bine, ăsta e omul meu!

— Tot nu înțeleg.

— Dar judecă o clipă — insistă Sergio — nu ți se pare ciudat faptul că una și aceeași persoană trece, din întîmplare, la un interval de luni de zile prin locul a două atentate diferite?

— Admit că este o coincidență ciudată, dar toate coincidențele sînt ciudate!

— Să admitem că este vorba de o coincidență, pur și simplu; dar dacă acest tip e într-adevăr medic atunci de ce nu s-a oferit să dea primul ajutor și în acest de al doilea atentat?

— Pentru simplul motiv că Baldesi era deja mort, în timp ce șeful escortei lui Fastelli...

— Mort?! Dar el n-avea cum s-o știe din moment ce se găsea în afara intrării; un medic adevărat ar fi cerut, oricum, să i se dea voie să intervină aflînd că cineva fusese rănit.

— Deci, după părerea ta, tipul nu era medic?

— Dar dacă n-ar fi fost de ce să fi mințit oferindu-se să-i dea primul ajutor acelui ofițer?

— Habar n-am — spuse Leo ridicînd din umeri

— Pentru simplul motiv de a împiedica pe alții — cadre medicale adevărate — să intervină. Acel tip face parte din organizație și are însărcinarea de a se ocupa de amănunte, de umplutură. În scenariu era prevăzută o persoană care să confirme celor prezenți presupusele răni ale șefului escortei!

— Adică un fel de figurație — asta vrei să spui. Nu mă convingi; riscul ca o persoană de bună credință să fi intervenit era prea mare.

— Nu atît de mare. Dacă-ți amintești bine locul a fost încercuit surprinzător de repede de mașinile Poliției și de ambulanțe și în afară de aceasta s-a răspîndit imediat zvonul că toți ceilalți — inclusiv generalul Fastelli — muriseră pe loc; ceea ce însemna că orice intervenție ar fi fost de prisos.

Leo începu să se plimbe, nervos, prin cameră.

— Dacă ești cu adevărat nebun, atunci ești nebunul cel mai logic pe care mi-a fost dat să-l ascult în viața mea. Dă-mi te rog, o țigară.

Îi dădu una din țigările sale Marlboro, convins fiind că prietenul profita de situație pentru a-și economisi țigările proprii Ceea ce era mai important era faptul că pusese la grea încercare scepticismul de granit al lui Leo.

— Ești sigur că l-ai recunoscut pe tip la televizor? — întrebă scoțînd fumul pe nas,

— Știi foarte bine că am o bună memorie vizuală. Sînt sigur sută la sută.

Leo ducea țigara la gură cu mișcări foarte iuți; ca și cum ar fi vrut s-o mănînce.

— Vreau să te mai rog ceva — spuse Sergio; mă tem că vor încerca să pună ,din nou, mîna pe acest album date fiind indiciile pe care acesta le cuprinde. Va trebui să-l ții la tine pentru un timp; ascunde-l undeva într-un loc sigur.

— De acord; dar într-o bună zi tot va trebui să-mi povestești și mie — de-a fir a păr — toată afurisita asta de tărășenie.

— S-ar putea întîmpla ca cineva să-ți povestească totul mai înainte decît ți-o închipui.— spuse Sergio zîmbind cu un aer enigmatic.

— Și de ce, mă rog, tocmai mie?

— Am și eu așa un presentiment. Tu faci acum pe fotograful pe cont propriu, nu-i așa?

— Da și ce-i cu asta?

— S-ar putea ca Fenix să aibă nevoie și de tine!

— Dacă vreunul din acești nemernici îndrăznește să vină în casa mea — mîrîi printre dinți Leo — îl fac să-zboare pe fereastră!

— Mai gîndește-te, totuși — adăugă Sergio continuînd să zîmbească — s-ar putea să primești propuneri interesante.

Ieșind din salon se izbi de doctorul Fini care-l privi uimit observînd acel voluminos pachet înfășurat în ziare pe care-l ducea sub braț.

— Nu știam că doctorul Spighi are vizite azi.

— Vă rog să mă scuzați — spuse Leo cu un aer ce voia să pară nevinovat — cred că ar fi trebuit să vă cer permisiunea... dar acum, ce mai, am făcut-o. Mă numesc Leopoldo și sînt un vechi prieten de al lui Sergio.

— Încîntat de cunoștință — spuse Fini întinzîndu-i mîna. Sînt directorul acestei case de sănătate și mă ocup, personal, de prietenul dumneavoastră. Apropo, nu este nevoie de nici o autorizație pentru a-l vizita. Acum se simte mult mai bine și mai stă la noi din dorința dumisale, pentru a-și continua tratamentul. Dacă-mi permiteți vă ofer o cafea la bar.

— Tocmai voiam să plec...

Fini se uită din nou la pachet și recunoscu prin foile de ziare conturul albumului cu fotografii.

— Ce aveți acolo? I-ați adus lui Spighi albumul de familie?

Leo începu să rîdă, încurcat; încercă s-o dreagă.

— Dda... Sergio a insistat mult să i-l aduc, așa că...

— Aș putea să-mi arunc și eu o privire pe el? — întrebă doctorul întinzînd mîna.

Dădu cu stîngăcie la o parte foile de ziar care-i alunecară din mîini.

Fini răsfoi primele pagini apoi îi dădu înapoi albumul lui Leo.

— Veniți, vă rog, în biroul meu; trebuie să vă spun ceva.

— Și cu cafeaua cum rămîne?

— Avem tot timpul. O vom bea mai tîrziu.

Neștiind ce altceva să facă puse pe jos pachetul acela voluminos în timp ce Fini continua să-l privească cu un aer de reproș.

— De fapt a fost vina mea — spuse el — ar fi trebuit să avertizez personalul de serviciu.

— Nici nu-mi închipuiam că-i puteam face vreun rău; am vrut doar să-i îndeplinesc dorința lui Sergio.

Psihiatrul se ridică și se apropie de fișierul metalic.

— Din păcate, în ciuda tuturor îngrijirilor, bolnavul nu poate fi considerat încă vindecat.

— Dar judecă în mod perfect rațional — obiectă Leo — și mi se pare că e destul de calm.

— Comportamentul său exterior este corect dar ideea aceea delirantă care l-a adus aici o are și acum; de aceea se impune să nu fie în nici un fel încurajat în convingerile sale. Uitați-vă aici. Deschise fișierul și luă de acolo o cărțulie cu coperți albastre. I-am aplicat terapii fizice și farmacologice; am încercat și un procedeu psihoterapeutic, dar nu a fost suficient. Pentru ca domnul Spighi să poată reveni la o viață normală este necesar să creăm un vid în jurul lui — cel puțin în ceea ce privește stimulentele ce pot avea legătură cu delirul lui; și acel album de care Sergio mi-a vorbit foarte mult reprezintă un stimulent, un factor patogen foarte vătămător.

— Dar este vorba doar de o documentație fotografică; și apoi mai este și altceva: apartamentul lui Sergio a fost devastat și el susține că acest lucru a fost un pretext pentru ca tipii aceia să pună mîna pe album.

— Vă dați seama că orice lucru poate fi sucit și răsucit pentru a fi adaptat unei scheme mentale preconcepute — izbucni Fini. Nu ne aflăm în fața unei simple fixații ci în fața unui delir paranoic pur și simplu; dumneavoastră ați făcut rău că i-ați spus că apartamentul său a fost vizitat de hoți și ați făcut și mai rău aducîndu-i acel blestemat de album!

— Totuși nu este exclus ca...

— Nu este exclus ca Sergio să aibă dreptate, nu-i așa? — replică Fini exasperat. Nu vă lăsați vrăjit de aceste inepții. Apartamentul lui Spighi a fost devastat, bun, dar acest lucru nu dovedește nimic. Pe mine m-au prădat de două ori!

Leo se pregătea să răspundă dar pînă la urmă se abținu.

— În orice caz — continuă Fini — a fost într-un fel și vina mea; poate că ar fi trebuit să nu-i dau voie să citească ziarele și nici să se uite la televizor.

— Dar cum ați fi putut s-o faceți? În definitiv Sergio este un internat de bună voie.

— Este adevărat, dar nu este în măsură să răspundă de convingerile sale; trebuia să-i fi văzut fața în dimineața aceasta cînd urmărea la televizor reportajul cu asasinarea lui Baldesi! Pe fața lui nu se vedea nici o urmă de compătimire a acelui amărît ci doar o licărire de bucurie, bucuria de a fi

avut — în sfîrșit — confirmarea bănuielilor sale. Știe numai bunul Dumnezeu cîte foloase o fi tras din acea tărășenie umai și numai ca să-și aducă apă la moară dementei sale ipoteze.

Știa și Leo despre ce anume era vorba dar nu avu curajul s-o spună și aprecie că nici nu era cazul.

— Eu nu mi-aș fi făcut atîtea probleme — spuse el; de fapt, dumneavoastră v-ați aruncat doar o privire pe album și mi l-ați dat repede înapoi.

— Nu v-a spus nimic deosebit?

— Nu Nimic care să te facă să te gîndești la o... agravare a bolii.

— În orice caz, vă rog să nu vă mai vedeți cu el pentru cîtva timp; în ceea ce mă privește voi încerca să-i distrag atenția de la mijloacele de informare; tot ceea ce se întîmplă în jurul nostru n-ar face decît să-i confirme ideile lui fixe. Închise cărțuila și o aruncă pe masă cu un gest obosit. Nu m-am mai aflat niciciînd într-o situație ca aceasta; aș prefera mai curînd să am de a face cu un nebun furios și periculos dar care nu-ți pune probleme de conștiință.

— Vă înțeleg, domnule doctor — spuse Leo ridicîndu-se. Acum trebuie să plec. Cafeaua o vom bea cu altă ocazie.

— Veți ține seama de sfaturile mele?

— Da.

— În acest caz vă rog să le transmiteți și domnișoarei Ratti; dumneavoastră și dumneaei sînteți singurele persoane care îl vizitați.

— E în regulă; la revedere.

Leo își luă albumul și ieși în liniște din cabinet.

Fini își scoase ochelarii și-și frecă energic rădăcina nasului; nu-l deranja atît oboseala cît îndoielile ce-l chinuiau în legătură cu bolnavul său. Dacă l-ar fi lăsat să plece din clinică poate că n-ar mai fi avut acele probleme; dar ar fi avut — cu siguranță — scrupule.

În chiar acea clipă se aprinse beculețul roșu al interfonului și din aparat se auzi vocea — profesională — a secretarei:

— Domnule doctor, am văzut că pacientul dumneavoastră a plecat; poate intra un domn care vă așteaptă? Nu are oră fixată.

La gîndul că Leo fusese luat drept un nebun, Fini schița un zîmbet ironic; la urma urmelor, îmbrăcămintea și aranjamentul părului acelui tînăr erau potrivite — în ambianța acelei clinici — cu condiția de bolnav mintal; dar cum va fi fost dincolo,

afară? Se gîndea că ar fi putut să scrie o carte pe acea temă, pe care ar fi intitulat-o *„Despre puterea și relativitatea categoriilor"*.

— Domnule doctor Fini, mă auziți?

— Da, domnișoară — răspunse el apăsînd pe clapă — spuneți-i să intre.

Îi păru rău în ultima clipă că nu ceruse date despre acel necunoscut; dar atunci cînd omul acela intră în cameră își dădu seama că acele date ar fi fost de prisos și clipa sa de bună dispoziție pieri imediat.

— Ce mai e? — întrebă psihiatrul?

— Ei! Prietenii nu se mai salută între ei? — protestă celălalt aruncîndu-și cu precizie pălăria pe un cîrlig al cuierului; apoi luă un scaun și se așeză pe el punîndu-și picior peste picior.

— Ceva noutăți, doctore?

Îmbina în persoana lui un ciudat amestec de infantilism și de nepăsare ostentativă; dar deși avea o vîrstă fragedă nu putea fi considerat un flăcăiandru supărător; și — mai ales — nu era unul pe care să-l lași să aștepte mult răspunsul.

— Hm, din punct de vedere psihopatologic...

— Scutește-mă de termenii ăștia — îl întrerupse tipul pe un ton neașteptat de dur — vreau să știu dacă amicului nostru i-au trecut fixațiile!

Simți o furnicătură neplăcută în stomac.

— Se simte mult mai bine — reuși să spună — totuși nu se poate vorbi încă de o vindecare completă.

Celălalt clătină din cap în semn de dezaprobare.

— Spuneam eu că metodele noastre sînt mai bune; ascultă, doctore, ai promis că acel Spighi se va vindeca și mai spuneai că trebuiau să se evite vărsări de sînge inutile și noi te-am înțeles; nimănui nu-i place să fie un asasin cu adevărat, dar povestea asta se lungește cam prea mult. Spighi e un ziarist și chiar așa închis aici cum e pentru noi reprezintă un pericol, precum o bombă gata să explodeze.

— Fir-ar să fie! — izbucni Fini — de ce nu v-ați gîndit la acest lucru mai înainte de a intra în legătură cu el; poate l-ați fi putut convinge...

— La început nu mi s-a părut a fi tipul potrivit — răspunse bărbatul — nu era un cronicar politic; se ocupa de rubrici culturale pe care nu le citea nimeni și nu se număra printre oamenii de vază.

— Da, dar apoi a început să se intereseze de terorism.

— Și noi am fost pe punctul de a-i face o propunere dar acel ticălos a început să facă legătura între anumite fapte și cînd a fost clar că intenționa să dea în vileag anumite lucruri a trebuit să-l scoatem din planurile noastre. Peripeția cu brigadierul Felici și apoi internarea lui aici au fost providențiale.

— Aveați intenția de a-l lichida?

— Nu aveam nici o dovadă. Nouă ne era de ajuns ca el să treacă drept nebun și să zacă în balamuc.

— Totuși mai tîrziu v-ați schimbat ideea și după îndepărtarea celui ce stătea de pază un oarecare arhivar a încercat să...

Se întoarse spre Fini cu un aer enervat.

— Aceste lucruri nu te privesc; acum Spighi se află în mîinile tale și ai doar două alternative: sau să-l ții închis aici pentru tot restul vieții lui sau să-i dai drumul după ce îi vei fi scos din creier ideile lui fixe; dar, fii atent, doctore: în cea de a doua situație trebuie să fie foarte sigur ceea ce faci. Noi avem treburi mai importante de făcut decît aceea de a ne ocupa de Spighi. De aceea dacă acel nenorocit iese de aici și se apucă să bată iar darabana tu vei fi distrus iar el un om mort. Noi ți-am putea da o a doua posibilitate.

Un avertisment mai explicit nici că se putea da; Fini se și vedea stigmatizat prin ziare pentru că externase o persoană încă bolnavă și periculoasă; scandalul ar fi fost inevitabil cu atît mai mult cu cît ei l-ar fi lichidat pe Spighi făcînd să se înțeleagă că fusese vorba de o sinucidere și cariera sa ar fi fost iremediabil compromisă.

— Nu... nu e deloc ușor să stabilești starea mintală reală a unui psihopat și este și mai greu — adăugă ștergîndu-și sudoarea rece — să-l convingi pe un om sănătos la cap că nu are dreptate cînd... de fapt o are.

— Nu mă interesează procedeele, doctore; mă interesează rezultatele; spală-i creierul, omoară-l — dacă e nevoie — dar în așa fel încît să pară o moarte naturală — dar nu trebuie, în nici un caz, să dai chix.

Bărbatul se întoarse brusc spre ușa în care cineva bătea cu insistență.

— In... intrați! — se bîlbîi Fini.

Intră o infirmieră care nici nu-l băgă în seamă pe necunoscut.

— Mă scuzați că vă întrerup, domnule doctor, dar bolnavul de la salonul nr. 6 vrea să vorbească, imediat, cu dumneavoastră. Cere să fie externat.

Bărbatul acela se întoarse spre Fini zîmbind ironic.

— Din expresia feței tale deduc faptul că e vorba chiar de amicul nostru.

Doctorul nu-l bagă în seamă recăpătîndu-și o expresie de siguranță.

— Spuneți-i domnului Spighi că-l primesc peste cinci minute.

— Bine, doctore — spuse tipul după ce ieși infirmiera — te las cu treburile tale dar te rog să nu uiți de cele două alternative.

Îi întoarse spatele și ajuns lîngă cuier săltă cu un gest rapid pălăria care-i aterizâ pe cap cu o precizie matematică.

Procedura era completă; fuseseră două gloanțe de pistol de calibrul 7,65 din care unul în plin piept și celălalt în față; constatările medicului legist și ale specialiștilor de la criminalistică, durerea rudelor, autopsia — inutilă — programată pentru ziua următoare și funeralii solemne cu participarea celor mai de vază oameni politici.

Și Baldesi își jucase rolul său plătind cu viața, o viață pe care și-o dedicase în întregime intereselor muncitorilor.

Leo nu reuși să citească pînă la capăt necrologul, cam afectat, din ziarul *Grido;* după primele rînduri dădu la o parte ziarul și deschise sertarul său secret.

Primele fumuri trase din pipă îi dădură imediat o senzație de beatitudine; dar nu era încă în stare să-și pună ordine în gînduri; totul părea absurd și simplu și în același timp și tragic și grotesc. Nu era — cu siguranță că nu — o comedie ușor de interpretat și chiar dacă argumentele lui Sergio păruseră într-un prim moment convingătoare nu era, totuși cu putință să fi avut dreptate. Învățase să accepte totul în viață, dar acest lucru nu reușea să-l digere și nici măcar nu putea suporta ideea că cel mai bun prieten al său se ţăcănise.

Stinse cam fără chef pipa și în aceeași clipă își dădu seama că trebuia să meargă s-o ia pe Marina de la aeroport; se ridică în picioare cu mare grijă amintindu-și de amețelile puternice pe care fumatul buruienii acelea i le provoca atunci cînd făcea mișcări bruște și-și băgă capul sub jetul dușului.

Coborî în goană scările sperînd ca fata să nu fie nevoită să-l aștepte; de abia ieșise pe poartă cînd auzi un strigăt, ceva ca o somație. Merse mai departe gîndindu-se că probabil se strigase la vreun borfaș care fusese prins asupra faptului și se urcă în mașină; mai înainte de a apuca să por-

nească motorul auzi cum se apropie cineva și cum aceeași voce de adineauri îl apostrofează cu un: „Ei, cu dumneavoastră vorbesc"! însoțită de zgomotul acela de neconfundat pe care-l face închizătorul unei arme.

Leo se întoarse încet — trebuia doar să evite mișcările bruște — și recunoscu imediat uniforma gri-albastră a celor din Poliția Judiciară.

Agentul îl privea liniștit de sub viziera incasabilă a căștii continuînd să țină arma îndreptată spre el.

— Care-i baiul? — întrebă Leo.

— Nu ați ascultat ultimele știri transmise la radio? Este stare de necesitate și nu se mai poate ieși din casă — fără autorizație — după orele 20,00.

— Stare de necesitate?! — întrebă Leo încruntîndu-se.

— Este o măsură hotărîtă de guvern în urma recentelor acte de terorism; dar de Baldesi ați auzit, cel puțin?

— Da, dar...

— Nici un dar; fără autorizație nu puteți ieși; oricum, fiți liniștit, este vorba de o măsură cu caracter provizoriu.

Leo închise portiera mașinii și se întoarse la poartă privind din cînd în cînd pe tînărul polițist care nu-l slăbi din ochi pînă ce nu intră în casă.

Marina ieși din aerogară prin coridoarele rezervate personalului navigant și ajunse la chioșcul la care stabilise să se întîlnească cu Leo. Abia după cîteva minute își dădu seama de liniștea neobișnuită care domnea în jur; se vedeau doar cîteva taxiuri care descărcau sau luau pasageri cu bagajele lor în cea mai mare viteză iar aleile parcului de vizavi, de obicei pline de oameni, erau aproape pustii; cele cîteva persoane care se vedeau aveau o înfățișare gravă și de neîncredere și nici una dintre ele nu părea a se plimba pe acolo.

Marina încercă un ciudat sentiment de primejdie în ciuda numeroaselor mașini de ale Poliției și ale unor camionete ale Armatei care patrulau prin zonă.

Un bărbat într-o uniformă strălucitoare apăru pe neașteptate în spatele ei.

— Scuzați-mă, domnișoară, aș putea să vă întreb ce faceți aici?

— Da, într-adevăr — spuse ea încurcată de acea privire cercetătoare — de fapt, abia acum am debarcat și aștept un prieten.

— Mă tem că prietenul dumneavoastră nu va veni.

— De ce? I s-a întîmplat ceva? Dar dumneavoastră cine sînteți dacă nu vă supărați?

Sînt un căpitan din armată — răspunse politicos ofițerul. Nu vă faceți griji. Prietenul dumneavoastră n-a pățit nimic, dar nu poate ieși din casă afară doar de faptul că are autorizație. Are vreun motiv s-o fi obținut?

— Nu...nu cred. Trebuia doar să vină să mă ia, dar nu înțeleg încă...

— Mă mir că nu sînteți la curent; în ultimele zile s-a înregistrat o impresionantă recrudescență a actelor teroriste și guvernul a hotărît să decreteze starea de necesitate pe tot timpul nopții.

— Asta înseamnă că noaptea nu se poate circula?

— Întocmai — răspunse ofițerul — și acum, dacă nu vă supărați, aș dori să văd actele dumneavoastră.

Simți cum o cuprind fiori de frig deși era o vreme de primăvară. Scotoci cu nervozitate prin poșetă și scoase de acolo legitimația de serviciu.

Ofițerul citi datele și le transcrise pe o bucățică de plastic de culoare verde pe care o introduse în legitimația fetei.

Marina se gîndi că i le va da pe toate înapoi dar căpitanul se îndreptă spre trotuar și făcu un semn unui taxi care era parcat nu departe. Cînd taxiul se apropie deschise portiera din spate și o invită pe fată să urce, apoi se adresă șoferului arătîndu-i legitimația și permisul acela verde:

— Domnișoara merge la această adresă, pe drumul cel mai scurt, vă rog; permisul este valabil o oră.

Fără a mai spune ceva îi restitui Marinei legitimația și în timp ce mașina pornea o salută pe fată milităreste cu un zîmbet cordial.

Ea coborî geamul și abia în ultima clipă își dădu seama de prezența a doi soldați înarmați care-l însoțeau pe ofițer și care în timpul discuției acestuia cu fata se trăseseră deoparte ascunși cu discreție de umbrele înserării.

Ridică geamul și-și aprinse o țigară.

— Fumatul e interzis — obiectă șoferul.

— Scuzați-mă — răspunse ea — dar sînt nervoasă și n-am observat. Mi-ați putea spune ce se petrece pe aici? Am fost plecată din capitală cîteva zile.

— Au făcut-o de oaie! A fost asasinat Secretarul Sindicatului Național și prietenii lui au declarat o grevă generală pe timp nelimitat.

— Fir-ar să fie! — exclamă Marina trîntindu-se pe scaun.

— Dar nu e numai asta; s-au produs tot felul de tulburări; știți cum se întîmplă; sînt obișnuiții provocatori care profită de situație pentru a pescui în apă tulbure. Așa încît Consiliul de Miniștri a hotărît să decreteze starea de necesitate timp de 12 ore pe zi. Orașul e împînzit de patrule de ale poliției și de ale armatei.

— Și cît va mai dura toată povestea aceasta?

Omul strînse din umeri.

— Ce știu eu. Probabil pînă atunci cînd cercetările în legătură cu moartea lui Baldesi vor ajunge la un rezultat concret.

Marina căzu pe gînduri; măsura aceea i se părea exagerată și, mai ales, inadecvată situației. Trebuia să fie ceva suspect la mijloc; și apoi ea, una, nu avea nici un chef să meargă acasă.

— M-am răzgîndit — îi spuse pe neașteptate șoferului — duceți-mă la Casa Pervinca!

— Unde? La Casa de nebuni? Îmi pare rău dar ofițerul acela a fost foarte explicit. Permisul dumneavoastră este valabil doar pentru o oră și eu trebuie să vă duc acasă; Casa Pervinca se află în partea opusă a orașului și nu am chef să fiu prins cu permisul expirat.

— N-are importanță — insistă ea — îmi asum eu toată răspunderea!

Clătină din cap.

— Nu, domnișoară; eu vă duc acasă la dumneavoastră și de acolo n-aveți decît să mergeți unde doriți, pe propria dumneavoastră răspundere.

Discuția avută cu Spighi fusese cel mai neplăcut lucru cu care îi fusese dat să se confrunte în cariera sa; Sergio își dăduse — cu siguranță — seama de boala sa dar el nu putea să facă altceva decît să încerce să-l convingă și — în ultimul rînd — să-și impună propria hotărîre prefăcîndu-se că aceasta i-ar fi fost dictată de un foarte precis simț de răspundere în ceea ce-l privea pe bolnavul său.

Reacția fusese neașteptată; Sergio rămăsese fără glas cîteva clipe și apoi ceruse să fie examinat de un specialist din afara clinicii.

Zîmbi amar la gîndul că Sergio l-ar fi putut taxa drept un profesionist prea legat de treburile zilnice; nici măcar nu voia să-și închipuie cît de binevoitoare putea fi acea apreciere date fiind împrejurările.

Bolnavul indicase în persoana doctorului Marra pe cel ce ar fi trebuit să hotărască dacă era cazul să fie externat sau nu; iar el fusese nevoit să ia act de această alegere.

Îl cuprinse din nou enervarea și se plimba ca un leu în cușcă în antecamera cabinetului în care avea loc vizita; se afla în joc viața unui om și Marra trebuia să fi fost la curent ...nu se putea să nu-l fi informat despre situație după ce au aflat de hotărîrea lui Sergio de a fi externat.

În acea clipă se deschise ușa și pe ea ieșiră bătrînul profesor, un asistent și o infiermieră.

Fini nu-și mai încăpea în piele de bucurie.

— Ei, Marra, cum rămîne?

Îl privi, așa cum era aplecat — rău, de șira spinării — după care își scoase ochelarii pe care începu să-i șteargă cu un șervețel de hîrtie.

— Bolnavul este afectat de un grav simptom paranoic — spuse fără nici un fel de preambul — comportarea sa este liniștită; dar forța sa ideatică este, ca de obicei, întortocheată chiar dacă subiectele delirului sînt evitate în mod sistematic.

— L-ați informat în ceea ce privește hotărîrile pe care le-ați luat?

— Acest lucru este sarcina dumneavoastră — conchise Marra punîndu-și din nou ochelarii pe nas — doar dumneavoastră sînteți directorul acestei case de sănătate. În ceea ce mă privește vă voi face un raport în scris.

Fini se simțea încordat precum o strună de vioară și nu avea cum să evite întrebarea principală;

— Ce ar trebui să facem, la urma urmelor?

— Spighi trebuie să mai fie reținut aici — chiar împotriva voinței sale; el reprezenta un pericol social — este evident — și voi preciza acest lucru și în scris.

— Dar cu tratamentul cum e?

— Singurul lucru pe care-l putem face este anihilarea cu ajutorul șocurilor electrice; apoi — după tratamentul pentru dezintoxicare — amicul nostru va redeveni o persoană cu totul normală.

Capitolul al șaptelea

Senzația de amorțeală a brațelor — cu care se obișnuise deja ori de cîte ori se deștepta din somn — dispăru în cîteva secunde lăsînd în urmă o oarecare senzație de beatitudine, un soi de călduț sentiment de siguranță care-l făcea pe Sergio să lenevească în pat, să mai zăbovească nițel înainte de a se da jos din pat.

Se ridică din pat — pînă la urmă — și începu să țopăie prin cameră; deschise, apoi, fereastra și înăuntru năvăli un aer răcoros de dimineață de august; oglinda reflecta imaginea unui chip zîmbitor și relaxat, imaginea unui bărbat în formă; efectul — probabil — al exercițiilor de gimnastică și al tenisului pe care le practica de cîteva timp

Scrumierele — răspîndite peste tot — erau acum pe post de bibelouri; nu reușea să priceapă cum de putuse să se intoxice atîta timp cu nicotină fără a-și da seama de amețeala pe care i-o provoca fumul. De cînd reușise să se lase de fumat viața sa luase un curs cu totul diferit; nu mai avea respirația aceea greoaie și avea poftă de mîncare și dormea bine visînd frumos. Și relațiile sexuale erau mult mai plăcute; iar acea muncă ce pînă cu cîteva luni în urmă îl irita — cu acea prezumtivă inutilitate — devenise o exaltantă exercitare culturală în care se implicau ascuțimea minții sale și spiritul lui critic.

După ce se bărbieri, cu mare grijă, se băgă sub dușul rece care-l făcu să dîrdîie de frig; acest lucru — care-i fusese sugerat de un coleg — se dovedea mereu a fi un remediu foarte eficace împotriva încețoșării minții.

Se plîngea, din cînd în cînd, de o ușoară amnezie; dar părerile tuturor medicilor — în consens — erau acelea că era

vorba de o sechelă a unei astenii nervoase și care va fi devenit, oricum, din ce în ce mai puțin perceptibilă fără a avea vreo influență asupra noului său mod de viață.

În timp ce se îmbrăca elaboră textul viitorului său articol; de cînd situația politică internă se mai ameliorase activitățile culturale luaseră și ele avînt și se concretizaseră în înființarea de noi cercuri și în răspîndirea unor noi idei anticonformiste — opera unor străluciți ziariști-filozofi printre care se număra și el.

Cumpără ziarul de la chioșcul obișnuit după care intră în localul unde lua masa împreună cu Leo de cînd acesta găsise de lucru la un atelier fotografic situat în apropiere, pe Via del Castello.

Leo sosise deja; se așezase undeva în spate și tot sucea și răsucea în mînă un pahar cu whisky.

— Nu prea se potrivește cu micul dejun — spuse Sergio.

— Ia mai lasă-mă în pace; știu că ar cam trebui să mă las de băutură; de luni și luni de zile mi-o tot spui.

Sergio se așeză pe un scăunel rotund și comandă un pahar cu lapte.

— Ești în stare să mă asculți?

— Ce vrei?

— Ascultă — îi spuse cu un gest nerăbdător — pur și simplu nu te înțeleg; erai mai amuzant mai înainte cînt totul mergea de-a-ndoaselea...

Leo se întoarse spre el.

— Mda. Acum totul e foarte bine, nu? Statisticile sînt încurajatoare, situația politică s-a îmbunătățit iar terorismul a fost aproape învins; și delicvenții s-au transformat într-o turmă de mielușei.

Bău whisky-ul dintr-o înghițitură.

— Leo nu știu ce s-a schimbat în mentalitatea noastră; se pare că acei atîția și atîția ani de violențe publice și particulare ne-au intoxicat în așa hal încît...

— Intoxicat? De de unde, drăguțule! Ia privește în jurul tău. Vei vedea, peste tot, numai chipuri destinse și satisfăcute; a fost, în sfîrșit, restabilită ordinea.

Sergio clătină din cap și-și bău laptele.

— Nu cred că plîngi după timpurile acelea de dezordine cînd ne distrai cu bancurile tale.

Leo se rezemă de perete și-l privi cu ochii întredeschiși.

— Îți se întîmplă vreodată să ai amnezii?

— Nu-i neapărat nevoie să-mi amintești de lucruri neplăcute, Leo; știu că am fost bolnav dar acum m-am vindecat... complet.

— Și te-ai adaptat noii stări de lucruri, nu-i așa?

— Da...

— Atunci să-mi spui — continuă Leo punîndu-și coatele pe masă — ești de acord cu înlocuirea Consiliului de Miniștri cu un comitet, restrîns, de tehnocrați?

— Am auzit vorbindu-se despre acest lucru dar nu cred să fie ceva realizabil.

— Nu crezi? Atunci privește aici!

Și-i aruncă sub nas ziarul de dimineață.

— Ca un ziarist ce te afli ești puțin informat. Ce părere ai? Cu trei zile în urmă era doar o ipoteză iar acum este un fapt împlinit.

Sergio citi titlurile încruntîndu-și fruntea.

— Au dat o adevărată lovitură — continuă Leo — transmițînd salutările lor consultării democratice a cetățenilor.

Dădu la o parte ziarul și se uită în ochii prietenului său.

— Tu nu ești în măsură să dai lecții de democrație; lumea e și așa sătulă să tot audă cuvinte lipsite de sens și e sătulă de a fi consultată în materie de hotărîri politice care sînt, oricum, luate de sus; să luăm în considerare, măcar, dispariția anumitor ipocrizii.

— De acord. Acum, Statul merge înainte, de bine de rău, birocrația nu mai e așa puternică și violența aproape că a dispărut; dar, ia spune-mi îți mai amintești de crimele politice din ultimii ani?

— Bineînțeles. Și ce-i cu asta?

— Aveai vreo idee de a ta în legătură cu acestea?

Sergio avu o ușoară ameteală dar își reveni repede.

— Gîndeam — mai mult sau mai puțin — la fel ca toți ceilalți; adică faptul că o mică cotitură — mai devreme sau mai tîrziu — ar fi fost necesară.

— Nimic altceva?

— Nu, nu cred.

Suspină — dezamăgit — și-și aminti, imediat, de acele recomandări — calde, dar și aproape amenințătoare — care-i fuseseră făcute în legătură cu sănătatea mintală a lui Sergio. I se făcu greață și aproape că nu mai putea suporta să-l vadă pe prietenul său; se ridică de pe scaun și se îndreptă repede spre ieșirea din local.

— Ei, ce te-a apucat? Și nici măcar nu mă saluți?

— Scuză-mă; sînt puțin nervos — spuse Leo puțin stingherit. *Sărmane, al meu prieten* — își spuse în sinea sa — *îmi erai mult mai simpatic atunci cînd erai nebun.*

— Ok! Să ai o zi bună!

— Apropo — adăugă Leo mai înainte de a ieși — amintește-ți că i-ai promis Marinei că vei merge s-o iei de la aeroport în după amiaza aceasta.

Îi aruncă o ultimă privire de compătimire pe care Sergio nu păru s-o intercepteze și se îndepărtă pe stradă băgîndu-și ziarul mototolit în buzunarul jachetei.

O voce feminină, caldă, anunță prin difuzor sosirea zborului nr. 313 de la Londra; Sergio puse revista pe un scaun liber de lîngă el și se uită la ceas. Mai erau mai mult de treizeci de minute pînă la sosirea avionului de la Istanbul din care avea să coboare Marina și nu reușea să priceapă de ce venise acolo atît de devreme. Probabil că depindea de acea dorință mai nouă de a vedea lume în jurul său și de o manie a sa, mai veche, de a trage cu ochiul la stevardesele îmbrăcate în uniformele lor mulate pe corp care aveau puterea de a-i excita imaginația erotică. Nu putuse niciodată accepta ideea că fetele acelea aveau un zîmbet rece și impersonal; dimpotrivă acel zîmbet îi atrăsese lui atenția atunci cînd o întîlnise pe Marina pentru prima dată.

Privea prin pereții groși, transparenți, du-te-vino-ul pasagerilor și al personalului de serviciu; aerogara era ca un imens scenariu în care se întreteseau zeci și zeci de povești diferite. Pereții de sticlă îi permiteau să se orienteze rapid în labirintul acela al indicatoarelor care arătau birourile, serviciile și ieșirile pentru îmbarcare; aproape fiecare pistă dispunea de un culoar propriu care pornea de la zona de parcare aflată în fața aeroportului și se termina — după o ultimă porțiune de scară rulantă — într-un punct din care microbuzele transportau pasagerii la avion.

În fața ghișeelor companiilor aeriene de unde se luau biletele rezervate prin telefon erau cozi lungi și cozile erau și mai lungi pe culoarele acelea strîmte rezervate companiilor. Sergio își puse ochelarii, așa, fără vreun motiv precis și văzu, din întîmplare, persoanele care așteptau în fața ghișeului companiei BEA.

Bărbatul acela cu părul rărit pe la tîmple — care ținea o mică valiză în mînă — era antepenultimul din coadă și părea

deosebit de impacientat. Sergio nu-i putea vedea prea bine fața și totuși atenția îi fu atrasă în mod deosebit de acel individ.

Ieși din sala de așteptare pentru a-l putea vedea mai bine și îndoielile de la început se risipiră; îl cunoștea, cu siguranță, dar nu reușea să-și amintească unde anume îl mai întîlnise.

Își scoase ochelarii și-și frecă tîmplele în ideea că permitea mai ușor afluxul sîngelui la creier; acele amnezii începeau să-l sîcîie și trebuia să le găsească, cumva, un leac. Cînd își puse din nou ochelarii omul ajunsese deja la mijlocul cozii și cam în zece minute avea să ajungă la ghișeu.

Nu știa exact de ce, dar simțea că trebuia să-și amintească în grabă, mai înainte ca omul acela să-și ia biletul. Se apropie și mai mult de el și-l privi în față, de la cîțiva metri; privirile li se încrucișară; Sergio înțelese din expresia indiferentă a aceluia că nu-l întîlnise, direct, vreodată. Poate că-l văzuse în vreo fotografie; cu mult timp înainte creierul său fusese pur și simplu îmbîcsit de imagini fotografice și în acea clipă fizionomiile se suprapuneau în mod inextricabil.

La un moment dat un anumit punct de informație memorizată păru să se detașeze și aidoma unei ambarcațiuni desprinsă din străfunduri marine se ivi în cîteva secunde la suprafața conștiinței sale.

Albumul, albumul său pe care și-l făcuse în luni și luni de muncă migăloasă! Iată de unde îl știa pe tip: fotografia lui se afla în arhiva sa personală.

Îl încercă din nou acea obișnuită senzație de amețeală și fu nevoit să se așeze și să aștepte să-i treacă; gîndindu-se la mai multe alternative posibile conchise că nu putea fi vorba decît de un terorist. Mulți care se făcuseră vinovați de crime politice scăpaseră de justiție și era foarte puțin probabil ca omul acela să fie în mod legal în libertate.

Trebuia să acționeze imediat, mai înainte ca tipul să aibă timp să fugă; căută postul de poliție și după cîteva minute se afla față în față cu polițistul de serviciu.

Înghiță în sec; îl scoase din încurcătură polițistul :

— Doriți ceva, domnule?

— Repede, nu trebuie să pierdem nici o clipă; sînt sigur că am recunoscut un terorist printre persoanele care stau la coadă la ghișeul companiei BEA.

— Sînteți sigur? — întrebă cu un aer grav agentul.

— Da!

— Despre cine este vorba?

— Nu știu, dar l-am recunoscut dintr-o fotografie.

— Luați loc, vă rog

Apoi fu introdus într-o sală de așteptare în timp ce polițistul se duse repede într-o cameră apropiată.

După cîteva secunde polițistul ieși — însoțit de trei camarazi și de un subofițer care i se adresă pe un ton peremptoriu:

— Veniți cu noi — spuse — să ni-l arătați!

Se luă pe urma grupului și ajuns la ghișeul companiei BEA arătă cu mîna pe acel om care se afla în poziția a doua.

Militarii se priviră vădind îndoială.

— Nu mi se pare a fi unul dintre cei cunoscuți — spuse subofițerul.

— El e, vă spun și trebuie să vă grăbiți să puneți mîna pe el mai înainte de a o șterge!

Unul dintre polițiști schimbă o vorbă cu superiorul său care duse mîna la pistol.

— De acord — spuse apoi — dar trebuie să verificăm. Bine, opriți-l pe acel om!

Încuietoarea — ascunsă în bariera de alamă — se deschise cu ajutorul unei chei speciale făcînd să se rotească o ușă metalică prin care polițiștii trecură și ajunseră la sectorul „Plecări".

Rămăsese afară dar îl auzea pe acel om cum protesta cu voce tare.

— Nu vă enervați — spunea subofițerul — este un simplu control. Vă rog să-mi prezentați pașaportul dumneavoastră!

Urmară cîteva clipe de confuzie; se deschise o ușă care se închise apoi, imediat, în timp ce tipul continua să protesteze deși pe un ton mai slab.

Trecu jumătate de oră care i se păru a fi o veșnicie; avionul Marinei trebuia să fi aterizat, dar era sigur că ea ar fi înțeles situația și apoi el era din cale-afară de curios.

În cele din urmă omul acela ieși răspunzînd cu un mormăit salutului polițistului de serviciu; Sergio îi văzu chipul, de la mai puțin de jumătate de metru ceea ce-i întări și mai mult convingerea.

Îl urmări — înfricoșat — cu privirea în timp ce prezumtivul terorist pleca de la postul de poliție cu acea tipică expresie a celui ce a fost nevoit să piardă timp din cauza unei confuzii.

— Vă rog, poftiți, sergentul vă așteaptă.

Militarul de serviciu fu nevoit să repete invitația de două ori; în sfîrșit, el se hotărî să intre în birou.

— De ce l-ați lăsat să plece? — întrebă el privind în jurul său

— A fost o greșeală — răspunse subofițerul — hm, nu-i nimic rău în treaba aceasta! Putem greși cu toții și e mai bine să ne cerem scuze decît să lăsăm să ne scape unul care e urmărit.

— Dar era un terorist...un asasin! — insistă Sergio.

— O fi fost; dar nouă nu ni se pare deloc acest lucru; actele sale erau în regulă; l-am și percheziționat și n-am găsit nimic suspect la el!

— Dar vă spun că l-am recunoscut... pe omul acela...

— Ascultați — spuse sergentul, nerăbdător — am mers chiar prea departe, împotriva regulamentului, la sesizarea dumneavoastră, dar nu existau motive să-l reținem. Iată, priviți, acestea sînt datele sale — și-i aruncă dinainte un formular galben — vă spun ele ceva?

Citi cu aviditate numele și adresa apoi dădu înapoi formularul clătinînd din cap; acele date erau cu totul altele.

— Trebuie să clasăm acest caz — spuse polițistul — dar dacă nu vă supărați aș dori să văd actele dumneavoastră

Nu meritase, desigur, mustruluiala aceea și nici faptul de a fi fost expediat atît de repede de la postul de poliție.

Se întoarse la locul din care plecase scărpinîndu-se, nervos, pe ceafă; simțea cu desperare nevoia de o țigară dar lucrul care-l chinuia cel mai tare era certitudinea de a avea dreptate. Se îndreptă aproape automat spre ghișeul companiei BEA și-și revăzu omul care încerca să-și reia locul la coadă explicîndu-le politicos celorlalți pasageri în așteptare ceea ce se întîmplase.

Se așeză pe unul din numeroasele fotolii răspîndite pe culoare și continuă să-l privească. Ochii priveau fix, ca și cum ar fi fost hipnotizați de gesticulările teroristului și creierul său reîncepu să lucreze selectînd amintiri și informații.

Fața aceea i se imprimase definitiv în memoria sa vizuală dar ceva, ceva îi scăpa.

Încercă să se întoarcă în timp și să se simtă transportat fizic în casa sa cu cîteva luni în urmă, atunci cînd petrecea ore întregi citind și recitind despre evenimentele de cronică și examinînd pînă la obsesie chipuri fotografiate din toate unghiurile și surprinse în diferite ipostaze.

Prin minte începu să i se perinde — ca derularea unei benzi magnetice — un lung șir de asasini, victime, rude cu ochii scăldați în lacrimi și polițiști.

Suferise, ce e drept, de o gravă astenie nervoasă dar facultățile sale mintale rămăseseră intacte și acel amănunit frapant nu trebuia în nici un caz să-i scape.

Între timp omul acela reușise să-și ridice biletul și se pregătea să-și ia de pe jos valijoara: banda magnetică se derula mai încet acum și contururile fizionomice începură să se asocieze cu atribuțiuni specifice.

Avu, pe neașteptate, o senzație violentă; ceva, așa ca un orgasm sexual și orizontul său psihic se deschise larg în timp ce amintirea — vie și incredibilă precum un miraj — se arăta, în toată cruzimea ei, din marea aceea de îndoieli și de răzgîndiri.

Trebui să se apuce zdravăn de brațele fotoliului pentru a învinge amețeala care-l luase în stăpînire; de pe frunte începu să i se scurgă o sudoare rece și densă; contururile obiectelor se pierdeau încet încet iar persoanele de lîngă el deveniseră tăcute și eterice fantome.

Reîntoarcerea la realitate fu însoțită de o voce feminină cu un puternic accent dialectal care se auzea din stînga lui:

— Băiatul meu a plecat în America acum cîțiva ani și a făcut avere acolo — spunea o doamnă în vîrstă — și astăzi se întoarce pentru prima dată. Mi-a spus la telefon că vrea să fie fotografiat imediat ce va pune piciorul pe pămîntul natal; avionul lui va sosi în curînd și eu mi-am pregătit tot ce trebuie.

Doamna își luă privirea de la interlocutorul ei și puse un aparat fotografic cu *flash* — de un tip foarte vechi — pe fotoliul liber dintre cel pe care stătea ea și cel al lui Sergio.

Încercă să se întindă pentru a scăpa de amorțeala care-l paralizase; își dădu seama, cu greutate, că trebuia să facă ceva dar ideile i se încîlciseră rău de tot. Reuși să-l urmărească cu privirea pe acel om care trecuse dincolo de ghișeul de control al pașapoartelor și se îndrepta, pe scara rulantă spre locul de îmbarcare.

După cîteva rapide asociații mintale, planul se născu automat; cu o iuțeală de care n-ar fi fost în stare doar cu o clipă mai înainte apucă aparatul fotografic și se repezi înainte.

Era cu privirea pironită pe ceafa acelui om și poate din acea cauză nu văzu bariera metalică ce despărțea sectorul „Sosiri" din sectorul „Plecări" ; se izbi puternic de bariera de alamă dar reuși să-și păstreze echilibrul și să nu scape din mînă aparatul.

Vocea unui polițist îl făcu să se oprească din încercarea de a sări peste barieră; bîlbîi o scuză pentru a scăpa de agent și o luă din nou de-a lungul barierei metalice.

— Ei, domnule, n-aveți voie să mergeți pe acolo!

Era aceeași voce de adîncauri dar el nu-i mai dădea ascultare.

Începu să alerge izbind persoanele care veneau din sens opus și ajunse la capătul culoarului mobil deasupra căruia se afla un uriaș semnal luminos ce indica „sens interzis".

Omul său se îndepărta tot mai mult; după cîteva clipe de ezitare se hotărî: banda rulantă venea spre el dispărînd la un moment dat într-o deschizătură din pardoseală și primul lucru pe care-l făcu fu acela de a se sui pe bandă mergînd în sens invers.

La început se simți dezechilibrat; apoi începu să alerge aplecat înainte încercînd să-și mențină echilibrul; parcursese cîțiva metri cînd văzu, înspăimîntat, venind spre el — nemișcați — cîțiva pasageri care abia debarcaseră.

Aceștia se uitară la el, uluiți, dar nici nu apucară să protesteze; Sergio se repezi printre ei dînd din coate în dreapta și în stînga; reuși să treacă de acel grup, blagoslovit cu epitete de nereprodus; începu din nou să alerge în timp ce inexorabila bandă de cauciuc îi fura de sub picioare o bună bucată din spațiul cîștigat.

Îl pierdea din ochi din cînd în cînd pe omul său care — mascat în parte de alte persoane — înainta în mod sigur spre ieșire. Planul său părea irealizabil și-l cuprinse desperarea cînd văzu cum venea spre el un alt grup de pasageri, mult mai numeros și mai compact decît primul. N-avea altă soluție decît să sară peste barieră și să ajungă la banda rulantă care mergea în sens invers, spre sectoarele de îmbarcare. În acel fel îl va fi ajuns din urmă mai ușor dar apoi ar fi fost aproape imposibil să mai vină înapoi pentru a ajunge la ieșirea din aeroport.

Era băgat în necazuri pînă în gît, dar hotărî să intre și cu capul, să meargă pînă în pînzele albe.

Ținînd strîns în mîna dreaptă aparatul fotografic încălecă pe balustradă și-și aruncă, sprinten, picioarele de cealaltă parte trecînd razant pe lîngă grupul acela de pasageri uimiți.

Își agăță haina de balustrada mobilă dar reuși să și-o elibereze și, dintr-un salt, aterizâ, cu chiu cu vai, pe culoarul opus.

De data aceasta banda rulantă mergea în sens direct; fu nevoit, totuși, să alerge depășind și îmbrîncind mai multe persoane pentru a recîștiga timpul pierdut.

Era înconjurat de o mulțime de persoane înfuriate și totuși nimeni nu părea a fi în stare să-l oprească; se împiedică de un bagaj și simți cum este apucat de un umăr; dar nu avea timp de explicații; își roti cu violență brațul și cu mîna strînsă în pumn lovi în ceva, într-o suprafață neregulată, care putea fi o față.

Era din nou liber și, în sfîrșit, culoarul era și el liber pe o porțiune destul de mare; citi deasupra capului său pe un panou mare că se apropia de sectorul de îmbarcare a pasagerilor pentru zborul nr. 167 cu destinația Oslo; Sergio se opri gîfîind la mică distanță de omul său care — se părea — nu-și dădea seama de agitația din spatele lui.

Se apropie și mai mult și după ce înălță aparatul fotografic îl strigă pe nume.

Figura aceea tresări dar își văzu de drum fără a se întoarce.

Își mușcă buza pînă la sînge numărînd secundele pe care le mai avea la îndemînă; apoi îi veni o idee, luminoasă și decisivă. Văzu un uriaș cadran electronic care atîrna din plafon și pe care erau afișate cu caractere mari ora exactă și data: indica ora 16 și 3 minute și data de 29 august 1981.

Stăpînindu-și cu greu emoția se aplecă într-un genunchi și încadră în obiectiv bustul acelui om pe fundalul panoului electronic; și din negura amintirilor se ivi dintr-o dată un nume:

— Fenix! — strigă din toată puterea plămînilor; și omul nu se mai putu abține de a se întoarce; în clipa aceea flash-ul se și declanșase în direcția feței acelea cuprinsă de spaimă și în timp ce Sergio respira ușurat individul acela ciudat — care pînă atunci folosise banda rulantă — o zbughi înainte spre platforma de acces la microbuze și se pierdu definitiv printre pasagerii care așteptau să plece.

Bătrîna doamnă observase imediat dispariția aparatului fotografic, dar renunțase la ideea de a-l urmări pe făptaș date fiind vîrsta ei și grupul acela compact de persoane.

Polițistul își nota ceea ce i se spunea dînd din cap cu condescendență ori de cîte ori femeia se încingea la vreun amănunt din acea relatare.

— Vă spun că totul mi se pare ciudat; bărbatul acela a luat pe neașteptate aparatul dar apoi în loc s-o apuce spre ieșire s-a repezit ca o furie pe culoarul mobil folosit de pasagerii care soseau. N-am văzut niciodată un hoț comportîndu-se astfel!

— Bine, bine — spuse polițistul — ați putea să mi-l descrieți?

— Desigur; era un tînăr cam de treizeci de ani, înalt, cu părul negru; a! da... purta o haină de culoare albastră și pantaloni de culoare crem. Părea să fie o persoană cumsecade; nu pricep cum de...

Polițistul deveni, dintr-o dată, mai atent.

— Sînteți sigură că l-ați descris bine?

— Da. L-am văzut de aproape și am și încercat să mă iau după el; dar...

— Așteptați-mă aici, vă rog.

Luă hîrtia cu datele pe care și le notase și se duse să bată la ușa biroului apropiat.

— Da?

Dinăuntru se auzi vocea obosită a sergentului.

— Mă iertați, domnule — spuse polițistul în timp ce intra — cred că am putea rezolva rapid un caz de furt.

— E posibil?!

— Citiți, vă rog, descrierea acestui hoț și spuneți-mi dacă nu vă amintește de cineva!

Sergentul citi datele de pe hîrtie apoi își încruntă fruntea a îndoială.

Aș paria pe o sută contra unu că nu se va descurca de unul singur! — spuse în sinea sa agentul dar fu nevoit să retracteze imediat cînd superiorul său sări în picioare cu un aer triumfător.

— Sigur, cum să nu-mi amintesc! E bărbatul care ne-a semnalat pe acel prezumtiv terorist! Să fie, oare, vorba de un mitoman?

— Nu știu, domnule; dar știu că sîntem în posesia datelor sale personale și a adresei lui.

— O lovitură frumoasă — conchise sergentul. În general găinarii ăștia reușesc mai întotdeauna să scape nepedepsiți Luați-i păgubașei obișnuita declarație.

Un bărbat în vîrstă căzu la pămînt în timp ce alte persoane fugeau spre ieșiri. Marina asistase deoseori la scene de violență în interiorul aeroportului și de fiecare dată acestea îi produceau un puternic sentiment de nesiguranță, poate și din cauza obișnuinței de a lucra pe avioane în zbor unde totul se desfășoară în ordine, după un plan riguros stabilit.

Cu toate acestea curiozitatea fu mai puternică și o făcu să se apropie de zona aceea care părea a fi epicentrul acelei învălmășeli; prin mulțimea aceea văzu ceva care o făcu să se înspăimînte. Se pregătea să ridice brațul pentru a face un semn de recunoaștere cînd fu îmbrîncită cu putere și căzu la pămînt julindu-și genunchii.

Văzînd cum se împrăștie pe jos rujurile și lacul de unghii și toate celelalte mărunțișuri și cum sînt călcate în picioare de trecătorii grăbiți o cuprinse jalea, o jale mai mare decît durerea de la genunchi și decît deziluzia suferită.

Un tînăr steward în uniformă se apropie, plin de bunăvoință, de ea.

— V-ați lovit?

— O, nu... nu...

— Doriți să vă însoțesc la postul de prim ajutor?

— Nu mulțumesc — răspunse ea încercînd să-și șteargă cît putu mai bine rimelul de pe față. Nu-i nimic grav... zău!

Tînărul adună obiectele acelea împrăștiate pe mochetă, le puse claie peste grămadă în poșetă și i-o dădu apoi fetei.

Îi mulțumi cu un zîmbet stewardului care o privea cum se îndrepta, șchiopătînd, spre o cabină telefonică; intră în cabină și ridică receptorul prefăcîndu-se că formează un număr.

Cînd se simți în siguranță, la adăpost de priviri indiscrete, izbucni într-un plîns cu hohote; cine ar fi văzut-o de la spate prin ușa de sticlă ar fi putut crede că purta o discuție foarte animată.

Sergio stătea rezemat de ușorul ușii; avea haina sfîșiată și obrazul tumefiat.

— Simt că sînt gata să explodez — spuse el gîfîind — simt nevoia de a mă întinde puțin și de a bea ceva...

Leo îl privea cu gura căscată nereușind să priceapă ce se întîmplase; apoi, după ce-și reveni din zăpăceală, îl luă de braț și-l duse pînă la divanul din living.

— Dar ce s-a întîmplat — îl întrebă descheindu-i cămașa la gît — parcă te-ar fi călcat o turmă de elefanți!

— Aproape că așa s-a întîmplat; și era cît p-aci să-mi las pielea acolo.

— Ai o față înspăimîntătoare; dă pe gît asta.

Îi turnă whisky într-un pahar și Sergio îl bău dintr-o înghițitură; tuși puternic dar apoi respirația îi deveni mai liniștită și regulată.

— Nu trebuie să pierdem timpul, nici măcar un minut — spuse Sergio — developează imediat filmul acesta!

Leo luă din mîinile prietenului său aparatul fotografic ajuns aproape de nerecunoscut în urma loviturilor primite.

— Sper să nu fi pătruns lumina — spuse examinînd flashul, strîmbat și rupt — dar ce naiba ți s-a întîmplat, omule?...

— Ți-am mai spus că nu avem timp de pierdut — replică Sergio — developează filmul și-ți voi spune după aceea. Acum simt nevoia să mă odihnesc...

— Te simți mai bine?

Privi în jurul său ca și cum s-ar fi străduit să recunoască locul în care se afla; apoi se ridică, dintr-o dată, dar simți cum îl apucă amețeala și-și cuprinse capul între mîini.

— Cît timp am dormit? Mi se pare că au trecut zile întregi!

— Numai cîteva ore — spuse Leo apropiindu-se de o masă pe care se afla o masă neagră informă. Acesta este aparatul tău de fotografiat de care nu te mai poți folosi. A trebuit să-l forțez pentru a putea scoate filmul din el.

— Dar fotografiile? — întrebă Sergio îngrijorat.

— Ai avut noroc; aceste vechituri tot mai sînt bune la ceva; filmul era intact.

— Mai termină odată cu atîtea explicații! Unde sînt fotografiile?

— Fotografia — îl corectă Leo — pentru că era numai una singură; iat-o aici, în alb-negru și foarte clară, pînă în cele mai mici amănunte.

Sergio aproape că i-o smulse din mînă și zîmbi cît se poate de satisfăcut.

— După halul în care arată aparatul mă așteptam la un instantaneu puțin... cum să spun, mișcat și în schimb poza e perfectă.

— Da — spuse Sergio cu o voce tăioasă — cum foarte bine poate fi recunoscut și acest domn.

Leo se așeză și-și aprinse o țigară.

— Acum, după ce te-am servit, sper că-mi vei explica cine e acel tip și pentru care motiv anume ți-ai riscat pielea ca să-l fotografiezi.

Sergio continua să mîngîie suprafața aceea lucioasă c on plăcere aproape senzuală; din colțul de sus din dreapta al fotografiei numerele luminoase ale cadranului electronic păreau să-i facă cu ochiul felicitîndu-l pentru prieperea și hotărîrea de care dăduse dovadă.

Puse deoparte, cu grijă, fotografia și-l privi chioriș pe Leo

— Acum va trebui să-mi explici mai multe lucruri — spuse — dar mai întîi va trebui să afli ce cred eu despre ti ne

— Nu înțeleg.

— N-am uitat, cum îți vei fi închipuind; acum cite luni ți-am încredințat albumul meu ca să ai grijă de el.va

Leo încremenise.

— E adevărat, dar...

— Dă-mi-l imediat! — îi porunci sec.

— De fapt, eu...

...deci ți s-a recomandat cu căldură să nu pui paie peste foc, să nu mă încurajezi în nebunia mea, știu!

Îl înșfăcă de guler pe Leo și-l ridică de pe fotoliu cu o forță nebănuită.

— Să-mi dai imediat albumul dacă nu vrei să te fac bucățele!

Scotoci îndelung într-un dulap vechi căptușit cu plastic de culoare galbenă; după ce-l găsi suflă peste el făcind să se ridice un nor de praf și i-l dădu lui Sergio, care-l apucă așa cum înhață prada un animal flămînd și începu să-l răsfoiască în grabă.

Fotografiile păreau a fi din secole trecute dar se aflau toate acolo, dovezi mute, nemișcate, ale așa zisei lui nebunii.

În cele din urmă o găsi; cu un strigăt de triumf smulse pagina cu pricina apoi luă fotografia făcută de Leo și i le arătă acestuia pe amîndouă.

Îi tremurau mîinile de emoție dar vocea îi era sigură:

— Ei bine, ce părere ai?

Tînărul examină îndelung cele două instantanee apoi se uită, uluit, la Sergio și din nou la fotografii.

— Dar... nu e posibil — se bîlbîi el — e un lucru absolut imposibil!

— Ce-ți veni, Leo? Ți-ai pierdut simțul umorului și gustul tău pentru paradox, ai? Eu eram doar un biet nebun, nu-i așa? Hai, mai uită-te la ele! Știu că e o gălușcă greu de înghițit dar va trebui s-o înghiți și cît mai repede!

Leo se dădu înapoi cu un aer neîncrezător și se lăsă să cadă pe fotoliu; nu era cazul să se poarte urît și apoi mai avea de aflat încă multe lucruri. Luă un plic nou dintr-un sertar introduse în el fotografia și foaia ruptă din album apoi închise cu grijă plicul. Se așeză din nou și mai trase o dușcă de whisky.

— Eu trebuie să dispar și-ți poți foarte bine imagina de ce. Nu știu dacă ne vom mai revedea: dar înainte de a pleca vreau să pun cap la cap frînturile acelea, să reconstitui tot ce s-a întîmplat în viața mea în ultimele șase luni...

Leo îl privi cu un aer absent.

— Tu trebuie să știi cum s-au petrecut lucrurile — continuă Sergio — și trebuie să-mi spui ce mi-au făcut!

— Blestemații... — rosti cuvîntul șuierat printre dinți Leo — dar acum la ce-ți mai folosește? Aveai dreptate tu. Nu-ți ajunge?

— Nu, nu-mi ajunge, pentru Dumnezeu! — urlă el — vreau să știu cum i se poate schimba creierul unui om și cum i se pot înlocui ideile lui cu altele. Trebuie să știu, Leo; nu vreau să mi se mai întîmple așa ceva!

— Tu ai fost acela care ai cerut consultația — spuse Leo calm — nu-ți amintești?

— Ba da; profesorul Marra, omul care m-a sechestrat într-un balamuc; dar asta nu-i de ajuns ca să schimbi un individ! Vreau să știu...

— Bine, bine — izbucni Leo — dar te previn că nu va fi deloc ceva plăcut!

— Dă-i drumul!

Se ridică și se apropie de fereastră privind undeva în gol.

— Au început prin a-ți face cîte trei șocuri electrice pe zi și au continuat așa o lună; în același timp te îndopau cu sedative...

— Șocurile le făcusem cu și mai înainte. Nu sînt alea care...

— Nu e același lucru! Vrei să afli chiar tot? Ei bine, fie! Află că ți-au provocat convulsii peste convulsii, pînă la comă; apoi, de fiecare dată cînd îți reveneai o luau de la cap. Te-am văzut o singură dată în timpul acelui tratament, printr-o ferestruică. Arătai ca un animal; nu mai recunoșteai pe nimeni, ți se băga mîncarea în gură și făceai pe tine.

Se întoarse dintr-o dată și-l văzu plîngînd încet, cu capul băgat între umeri și cu nodurile degetelor albite de atîta strînsoare.

— Nu puteam să fac nimic; aveau o autorizație semnată de judecător. Se îndreptă din nou spre fereastră. Apoi cînd ai început să-ți mănînci propriile excremente, au hotărît că era de ajuns...

— Gata — spuse Sergio tulburat profund — nu vreau să mai aflu nimic; au încercat să mă distrugă dar creierul meu a fost mai tare decît ei. Să-i bată Dumnezeu! Acum au încetat de a mai glumi.

Începea să se liniștească; luă plicul și-și privi prietenul cu tristețe.

— Știu că n-a fost vina ta — spuse — dar acum ascultă, Leo: eu trebuie să dispar și îți cer încă o favoare; ultima, sper.

Capitolul al optulea

Portarul urcă cu greu pînă la etajul al patrulea blestemînd ascensoarele acelea care nu funcționau; după ce-și mai trase răsuflarea sună la ușa redacției ziarului *Grido* și așteptă făcîndu-și vînt cu plicul.

— A, tu ești, Piero — spuse tînărul curier deschizînd ușa — ce dorești?

— Trebuie să predau acest plic domnului director.

— Bine. Dă-l încoa.

— Nu — spuse portarul trăgînd înapoi plicul — trebuie să-l predau lui personal; uită-te ce scrie aici: „Strict confidențial".

Băiatul se dădu la o parte pufăind.

— Atunci grăbește-te, avem mult de lucru aici!

Străbătu două camere pline de birouri și ajunse în fața cabinetului directorului.

— Ce dorești? — întrebă secretara strîmbînd puțin din gură la vederea celui ce intrase.

— Trebuie să predau aceste documente directorului... cred că trebuie să fie ceva urgent.

Bătrînul paznic fu introdus în *sancta sanctorum* al celui mai mare cotidian al orașului; rămase o clipă în pragul ușii privind de jur împrejurul său apoi înaintă cu pași mici spre biroul acela mare.

— Bună ziua, Piero — spuse Maestri pe un ton jovial — pun pariu că în treizeci de ani n-ai călcat niciodată pe aici!

— Aveți dreptate, domnule doctor, nu e un loc de nasul meu. Trebuie să vă predau acest plic.

Luă plicul și citi adresa, scrisă de mînă; i se păru că recunoaște caligrafia dar vru, totuși, să știe de la cine era plicul pentru că i se părea ceva ciudat.

— Da — dădu din cap în semn de aprobare portarul — chiar domnul doctor Spighi mi l-a dat rugîndu-mă să vi-l predau dumneavoastră.

— Dar de ce n-a venit el, personal?

— Nu știu să vă spun. Părea foarte grăbit.

Maestri îl expedie cam prea brusc și imediat ce omul ieși din cameră îi spuse secretarei prin interfon că dorea să nu mai fie deranjat, din nici un motiv. Desfăcu plicul cu o mînă nesigură și-l goli pe birou; văzu imediat fotografia care era parțial acoperită de o foaie de hîrtie velină pe care erau lipite tăieturi din ziare. Apoi văzu o foaie de hîrtie cu un text scris de mînă, un scris nervos.

„Dragă domnule Maestri, din motive pe care le veți înțelege imediat, nu pot veni eu în persoană la dumneavoastră. Mi-ați spus, mai demult, că dacă vă voi prezenta o dovadă în sprijinul teoriei mele trăsnite dumneavoastră veți declanșa o campanie în presă, în stil mare, pentru a demasca impostura care se înregistrează la noi în detrimentul nostru al tuturor. Aveți acum această dovadă și nici nu vă puteți închipui prin cîte am trecut ca să mi-o pot procura. Probabil că ziarul *Grido* va fi publicat vreun articol în legătură cu ceea ce s-a întîmplat la aeroport zilele trecute, dar acest lucru nu mai are acum nici o importanță.

Dovada se află acum sub ochii dumneavoastră și ea nu necesită nici un fel de comentariu. Sper să aveți și acum acel curaj pe care ni l-ați arătat și în alte împrejurări".

Sergio Spighi.

Rămase nemișcat destul de mult timp; apoi se apucă să examineze cu mai mare atenție conținutul plicului. Suci și răsuci între degete fotografia și fila ruptă din album dar nu reuși să găsească nici cea mai mică greșeală; se potriveau, perfect, toate și nu putea fi vorba de nici o interpretare echivocă.

Întinse încet mîna spre telefon și apăsă pe butonul liniei externe; cînd se aprinse beculețul roșu și auzi tonul formă un număr compus din cinci cifre. Așteptă declicul selectorului și mai formă un număr; lăsă să sune de trei ori apoi închise și repetă procedeul. Așteptă pînă ce auzi o voce îndepărtată de la celălalt capăt al firului.

— Da?

— Eu sînt.

— Știu cu cine ești. De ce ai sunat? — întrebă vocea pe un ton plictisit.

— Au apărut niște probleme.

— Ce fel de probleme?

— Aicardi a fost dibuit.

— Cum adică? Vocea avea acum un ton alarmat.

— L-au fotografiat la aeroport — spuse Maestri înghițind cu greu.

— Ceee . . . ? — izbucni interlocutorul său care pînă atunci își stăpînise cu greu mînia. Idiotul ăla!. . . Imbecilul ăla!! I-am spus să nu ia un avion de linie. Și cine l-a fotografiat?

Îl năpădi o sudoare rece.

— Un. . . ziarist. Se numește Spighi, Sergio Spighi.

— Iarăși blestematul ăla! Credeam că afacerea fusese încheiată odată pentru totdeauna. . .

— Nu știu exact cum s-a întîmplat dar instantaneul e foarte clar și pe deasupra. . .

— Mai e și altceva?

— Da, din păcate. În fotografie se văd clar ora și ziua în care a fost făcută.

— Dar ești sigur că e el?

Vocea își recăpătase un oarecare control.

— Nu-i nici o îndoială. Și pe fundal se vede un cadran electronic.

— Afurisită treabă! Dar nu e cumva un trucaj?

— Nu. Și apoi cum ar fi putut să ghicească ziua în care Aicardi trebuia să părăsească țara? Din păcate totul e autentic.

— Filmul a fost developat în atelierele voastre?

— Nu. Am primit fotografia din afară, într-un plic închis.

Urmă o clipă de gîndire.

— Dacă Spighi a avut filmul — continuă vocea — nu-l va fi dat el la developat unui fotograf oarecare. Negativele sînt?

— Nu.

— Ai vreo idee cine îl va fi putut ajuta?

Sudoarea rece se prefăcuse în gheață; iată că devenea un turnător, dar nu mai avea încotro.

— Spighi are un prieten fotograf — spuse pe nerăsuflate — se numește Leopoldo Spontini și locuiește pe Via Verdi, aici în oraș.

— Bine. Vom lua măsuri dacă nu va fi prea tîrziu.

Convorbirea se întrerupse fără alte comentarii dar directorul ziarului *Grido* nu reușea să-și dezlipească receptorul de la ureche; cînd într-un tîrziu, fu în stare să pună receptorul la loc în furcă își dădu seama că numai îmbătîndu-se ar fi putut depăși acel moment crucial. Cu o mînă tremurîndă deschise barul și dădu pe gît o jumătate de sticlă de coniac; apoi respiră adînc încercînd să se cufunde într-o uitare imposibilă.

Sperase să nu mai fie niciodată nevoie să mai formeze acel număr de telefon; dar faptul era, oricum, consumat; nimeni nu-i putea reproșa că nu-și făcuse datoria pînă la capăt.

Aruncă o privire melancolină spre materialele acelea care frigeau — împrăștiate pe birou — apoi făcu cocoloș fila din album și scrisoarea și le aruncă la coșul de gunoi. Apoi luă fotografia între două degete și o apropie de flacăra de la brichetă; după cîteva secunde, din cea mai mare lovitură gazetărească a secolului nu mai rămăseseră decît cîteva fragmente carbonizate pe fundul unei masive scrumiere de cristal.

Petrecuse toată noaptea citind cu neliniște toate ziarele, inclusiv edițiile speciale; dar fără nici un rezultat.

Bomba aceea ar fi trebuit să explodeze dintr-un moment într-altul dar așteptarea începea să fie lungă, prea lungă pentru una care trebuia să aducă satisfacții; dădu drumul la radio și căută toate posturile dar nu se transmitea altceva decît niște cantonete imbecile și niște insipide reclame comerciale.

Smulse firul din priză și trinti aparatul de perete; apoi dădu pe gît încă o sticlă de coniac; nu știa cît timp va mai fi trebuit să aștepte dar trebuia, în orice caz, să rămînă treaz, să nu piardă contactul cu realitatea.

Sunetul soneriei îl luă prin surprindere; era întins pe divan și din gustul amar pe care-l avea în gură deduse că trecuseră cam multe ore de cînd își propusese acel ceva. Cineva suna insistent la ușă și el se ridică cu greu din pat nu atît pentru a vedea cine era cît pentru a face să tacă acea sonerie care-i pătrundea, cu o sadică voluptate, taman în creier. Văzu — ca printr-o ceață deasă — cum dincolo de prag se aflau două figuri în uniformă.

— Dumneavoastră sînteți domnul Spighi, Sergio Spighi?

Făcu un gest vag cum că el era acela apoi se dădu înapoi cu cîțiva pași.

— Trebuie să veniți cu noi — spuse cel de al doilea polițist și în aceeași clipă își duse mîna dreaptă sub haină.

Ceața aceea se risipi imediat și intuiția unei primejdii iminente îl făcu să reacționeze instinctiv: făcu un salt înainte și folosindu-se de umărul drept ca de un cui reuși să treacă printre cei doi agenți care se rostogoliră pe palier injurînd și încercînd, pe bîjbîite, să se agațe de ușorul ușii.

O luă la fugă pe scări căzînd de cîteva ori și ridicîndu-se pentru a o porni din nou în goană în jos.

Izbi o doamnă care căzu în timp ce balustrada oscila în mod înfricoșător cînd el o folosea drept punct de sprijin pentru a sări mai multe trepte deodată și a scurta distanțele.

Între timp unul din polițiști care se ridicase de pe jos își băgă în buzunar hîrtia cu antetul Procuraturii Generale pe care nu mai apucase s-o arate și se lansă în urmărire cu colegul după el.

Sergio ajunse șchiopătînd în holul de la intrare; îl durea cumplit glezna, iar aburii alcoolului încă nu se risipiseră; și totuși în ciuda acelui cerc de fier care-i strîngea capul reuși să iasă pe ușă și să ajungă în stradă.

Privi în jurul său, speriat, neștiind ce să mai facă; apoi, cînd auzi în spatele său tropăitul acela, îl cuprinse din nou panica și o luă la fugă traversînd strada; un întreg cor de claxoane și de scrîșnete de frîne se auzi de pe asfalt atrăgînd atenția puținilor trecători. Ajunsese aproape de trotuarul opus cînd un șofer cu reflexele întîrziate îl lovi în plin; aterizâ pe capota mașinii, cu picioarele fracturate; își pierdu cunoștința și nu-și mai dădu seama de faptul că trupul său fu proiectat la cîțiva metri distanță.

Cînd cei doi agenți sosiră, gîfîind, la fața locului se și strînseseră acolo mai mulți curioși și unul dintre aceștia asculta relatarea vinovatului care pălise de frică. Își făcură loc cu greutate și, în sfîrșit, îl văzură: era întins pe spate cu brațul stîng ridicat — în mod cu totul nefiresc — și sîngele i se prelingea pe bărbie.

— Tu mai pricepi ceva? — spuse unul dintre agenți.

Celălalt strîmbă din gură și făcu un semn cum că nu.

— Nu știu ce să-ți spun. Cine și-ar fi putut închipui ca el să reacționeze în acest fel!

— Lucrurile s-ar fi putut lămuri în cu totul alt fel, cu siguranță. Crezi că o fi avut ceva mai grav pe conștiință decît faptul de a fi șterpelit un aparat fotografic?

— Nu știu; dar am auzit spunîndu-se cum că ar fi fost internat, destul de mult timp, într-o casă de nebuni.

— Se vede treaba că i-au dat drumul prea devreme — conchise celălalt.

Se auzi un fluierat intermitent care anunța sosirea ambulanței chemată de unul din cei ce săriseră în ajutor.

Bărbatul cu bastonul de promenadă intră în sala de așteptare molfăind capătul unui trabuc stins.

— Ei, cum e? — bolborosi el.

Cei cinci își încetară șușoteala și se ridicară scoțîndu-și — în semn de respect — mîinile din buzunare; cel mai scund din grup părea a fi și cel mai puțin speriat. Închise, calm, revista porno pe care o răsfoia și-și stinse țigara.

— Nu s-a desfășurat după cum fusese prevăzut, dar deținem o informație importantă.

— Luați loc — spuse bărbatul acela — rezemîndu-și bastonul de brațul unui uriaș fotoliu din piele; el vorbea puțin dar urmărea, dintotdeauna, cu interes ceea ce alții aveau să-i spună; urmărea totul, cu interes, însă cînd ceva nu-i plăcea se enerva.

Se supuseră cu toții schimbînd între ei priviri în semn de înțelegere în timp ce șeful lor se străduia să răspundă la întrebările mute formulate de bătrîn.

— Am executat, întocmai, oridinile primite; ne-am prezentat drept trimiși ai unei agenții de publicitate și imediat ce acel tăntălău a deschis ușa...

— Nu vreau să aflu amănuntele tehnice. Ați găsit ceea ce ne interesează?

— Dumneavoastră știți că sîntem specialiști în materie de percheziții — spuse el zîmbind. Dar n-am găsit nimic, din păcate; nu existau nici un fel de negative.

Bătrînul clipi din ochi, cu nervozitate, și strivi trabucul într-o scrumieră de cristal fără a mai spune ceva.

— Bineînțeles că nu ne-am pierdut cu firea — continuă șeful grupului — l-am tras deoparte pe acel neisprăvit și l-am bumbăcit bine pînă ce i s-a dezlegat limba...

— Mai termină cu cuvintele astea de efect; pe mine mă interesează negativele acelea!

— Lăsați-mă să termin. A rezistat el ce a rezistat dar pînă la urmă ne-a dat numele persoanei căreia îi fusese încredințat filmul.

Scoase din buzunar o bucățică de hîrtie mototolită.

— Uitați-vă aici. Este vorba de o oarecare Marina Ratti...

— Și ați dat de ea?

— Am fost pe la ea pe acasă dar acolo nu era nimeni; atunci, unul dintre ai noștri s-a dat drept un fost coleg de-al ei din școală și a aflat de la portăreasă că Marina Ratti lucrează ca stewardesă la o companie aeriană.

— Și unde se află ea acum?

— Ni s-a spus că e de serviciu în seara aceasta, pleacă la New York la orele 21,00.

— Afurisită treabă! — șuieră vorbele bătrînul îngălbenindu-se. New York; care va să zică... Națiunile Unite.

După ce-și mai reveni își îndreptă degetul arătător spre grupul acela și spuse:

— Să nu vă mai văd! Veți primi obișnuita plată, așa cum s-a stabilit; dar să nu vă mai scoateți boturile afară din bîrlogurile voastre timp de cel puțin zece zile.

Nu se simți nici unul jignit la auzul acelor vorbe; se ridicară cu toții și ieșiră din sală urmîndu-l — unul după altul — pe șeful lor.

Imediat după ce rămase singur se uită la ceas și la gîndul că mai erau mai puțin de trei ore pînă atunci îl cuprinseră obișnuitele dureri la stomac; înghiți o pastilă dar nu mai putea aștepta pînă atunci cînd aceasta își va fi făcut efectul. Își strînse cu mîinile abdomenul și reuși să se ridice și să ajungă pînă la citofonul intern.

— Foarte, foarte urgent — spuse scrîșnind din dinți — mesaj de transmis pe linia specială.

— Spuneți — se auzi o voce indiferentă.

— Să fie înștiințat Magri că băieții din echipă au hotărît — în ultima clipă — să organizeze o seară de adio, cu ocazia transferării unui coleg de al lor.

— Continuați.

— Unii dintre ei nu au fost înștiințați la timp; este vorba de cei care lucrează pe aeroport și care trebuie să fie informați mai înainte ca ei să-și termine serviciul.

— Și unde va avea loc seara de adio? — întrebă criptograful de la celălalt capăt al firului.

Bătrînul respiră adînc; ar fi fost mult prea periculos să încredințeze acel cuvînt unui fir telefonic; deși — fiind vorba de un caz de extremă urgență — ei n-ar fi avut nimic de obiectat.

— La restaurantul „La Fenice", la orele 21,00. Dînșii știu unde se află acel restaurant. Am terminat mesajul.

Faptul că ieșise de acolo — după ce fusese tratat pentru un deranjament mintal — fu confirmat de cuvîntul „Psihiatru" imprimat pe cartea de vizită pe care Sergio o avea în buzunar în momentul în care fusese internat în spital. Așa încît doctorul Fini fu imediat înștiințat despre ceea ce se întîmplase.

Îl văzuse doar prin geamul, albăstrui, care despărțea culoarul de sala de reanimare; dar își dădu, repede, seama de starea, gravă, în care se afla bolnavul. Pleoapele — tumefiate — care se vedeau din bandaje indicau o fractură a craniului care impusese o intervenție chirurgicală de urgență; iar complicatul sistem de contragreutăți avea menirea să țină în poziție fixă — întinsă — oasele care avuseseră de suferit, în speranța că acestea din urmă se vor fi sudat mai devreme sau mai tîrziu.

Se întoarse la Casa Pervinca avînd întipărită în minte acea imagine; se întîmplase acel ceva de care el se temuse atîta timp și adeziunea sa la planul „Fenix" era de acum — în mod sigur — un lucru de importanță secundară.

Însemna că fusese pur și simplu nebun dacă-și imaginase — cu bună credință — că ar fi putut să-și continue activitatea sa fără a se fi implicat în acele treburi murdare, șantajiste. Lumea nici măcar nu-și putea închipui ce anume se ascundea îndărătul acelei așa zise liniști redobîndite; pînă și bolnavii din clinică comentau — în mod pozitiv, chipurile — scăderea gradului de violență, violență care influențase viața cea-de-toate-zilele și conținutul știrilor publicate în presă.

Și dintre toți aceia doar unul singur îndrăznise să refuze de a lua acea atitudine conformistă — care era la modă — unul, un paranoic, ce fusese internat acolo, cu mult timp în urmă. Se părea că se scurseseră ani și ani de cînd Sergio Spighi plecase de la Casa Pervinca după ce i se confecționaseră o personalitate nou-nouță și un mod cu totul diferit de a judeca lucrurile.

Acum spiritul său se întorsese acolo și — din cine mai știa ce misterios motiv — acea prezumtivă nebunie a sa cîștigase

poziții importante impunîndu-se înaintea celei mai comode viziuni optimiste asupra realității.

Convingerea pe care o avea — aceea de a fi reușit să schimbe sensul noțiunii de boală sau de sănătate mintală și de a fi putut să intervină în ambele situații — acea convingere eșuase în mod jalnic, ca și încercarea aceea de a face să crească — științific vorbind — valoarea acelui lucru mîrșav pe care fusese obligat să-l experimenteze pe o ființă umană.

Își dădu seama — pentru prima oară — că se terminase cu impostura și că și cu cealaltă — mult mai gravă decît a sa — avea să se termine nu peste mult timp.

Parcă mașina în curtea clinicii și se îndreptă în mare grabă spre cabinetul său. Salutul secretarei fu ultima voce pe care o auzi mai înainte de a închide ușa în urma sa; deschise sertarul secret și scoase de acolo bătrînul pistol *Beretta 7,65*.

Își aminti — cu sînge rece — de noțiunile de anatomie, pentru a fi sigur de rezultat — îl dorea instantaneu — apoi introduse în gură țeava pistolului și, închizînd ochii, apăsă pe trăgaci.

Informația — transmisă cu prioritate absolută — fu relansată de diferite posturi și după mai multe decodificări succesive ajunse la turnul de control al aeroportului de unde făcu apoi un ultim salt în eter spre cabina de pilotaj a avionului *DC — 10*.

Vizitatorii care se aflau pe terasa superioară văzură cum uriașul aparat de zbor se deplasează cîțiva metri; apoi zgomotul provocat de motoare deveni mai slab și avionul *DC — 10* se opri chiar la capătul pistei de decolare iluminată „a giorno".

Nimeni nu dădu vreo importanță acelui fapt mărunt; se întîmpla adesea ca un avion să fie nevoit să se oprească, *in extremis*, din cauza unor probleme de ordin tehnic sau pentru a da prioritate unui aparat de zbor ce urma să aterizeze. În turnul de control domnea, totuși, o oarecare îngrijorare, un tehnician șef se apropie de operator care era în legătură cu avionul DC — 10.

— Ce se întîmplă, Lorna?

Tînărul locotenent își scoase căștile.

— Mesaj pe linia specială, domnule; se pare că avionul trebuie să lase la sol niște pasageri importanți.

— Fir-ar să fie! Cu cît sînt mai importanți cu atît se tărăgănează treaba. Operațiunea aceasta va lua ceva timp, nu?

— Nu cred.

La orele 21 și un minut o voluminoasă berlină neagră, cu număr de Corp Diplomatic, se apropie de carlinga avionului care aștepta în timp ce cîțiva lucrători se căzneau să împingă scara spre avion tunînd și fulgerînd pentru eforturile acelea suplimentare la care erau supuși.

Din berlină coborîră trei bărbați în costume de culoare închisă cu cîte un simplu bagaj de mînă și după ce murmurară cîteva cuvinte de scuză urcară cu pași iuți scara și dispărură în pîntecele avionului; stewardul acționă servomecanismul care făcea să se rotească încet ușa în poziția de închis.

— Acum avionul este complet — îi spuse Lorna tehnicianului.

— În sfîrșit! Așteaptă confirmarea comandantului și dă-i OK pentru decolare.

Cei trei gîfîiau dar erau mulțumiți pentru faptul că nu pierduseră avionul.

— Poftiți — spuse stewardul cu o nuanță de nerăbdare — poftiți în partea aceasta, domnilor, sîntem în întîrziere. Ceilalți pasageri și-au legat deja centurile de siguranță.

— De acum nu ne mai grăbim — spuse, calm, unul dintre noii sosiți; încuietorile de la valijoarele diplomat se deschiseră toate în același timp lăsînd să se vadă înăuntru trei pistoale cu amortizor și trei grenade de război.

Stewardul nici nu apucă să observe manevra; simți cum e apucat de guler și cuin, în același timp, ceva tare îl apasă între coaste.

— Acum mergem să schimbăm cîteva vorbe cu comandantul — spuse falsul diplomat împingîndu-l de-a lungul culoarului — și fii atent să nu cumva să faci vreo prostie...

Pasagerii își dădură seama de situație abia atunci cînd ceilalți doi teroriști înaintară și ei, cu pistolul în mînă, pe mijlocul culoarului, printre șirurile de fotolii.

O femeie țipă, în timp ce o alta — ce părea a fi o guvernantă — și care reușise să-și stăpînească nervii adresa cuvinte de încurajare unui grup de copii.

— Doamnelor și domnilor — începu să vorbească unul dintre teroriști — din acest moment avionul se află sub controlul nostru; îmi pare rău că trebuie să vă folosim drept monedă de schimb dar sînt sigur că totul se va încheia cu bine dacă autoritățile se vor hotărî să colaboreze cu noi.

Pistoalele și grenadele ținute în sus, la vederea tuturor, întăriră acele cuvinte confirmîndu-le gravitatea.

Unul dintre acei oameni se apropie de stewardesă — rămasă nemișcată lîngă ușa de la intrare — și aruncă o privire rapidă la ecusonul acesteia în timp ce celălalt umbla încolo și încoace rezemîndu-se din cînd în cînd de spătarele fotoliilor și scărpinîndu-și bărbia cu grenada.

Sub amenințarea armelor ușa cabinei de pilotaj se deschise imediat și șeful celor trei intră acolo împingîndu-și înainte ostatecul.

— Va fi o mică schimbare de program, comandantule — spuse adresîndu-se celui mai în vîrstă dintre cei doi piloți.

— Unde vreți să mergeți de data aceasta? — întrebă pe un ton acru comandantul — Beirut, Damasc?...

Omul clătină din cap.

— Nu, nu; noi aici avem treabă, aici în orașul vostru.

— Serios? Se întîmplă pentru prima oară ca un avion să fie sechestrat la sol.

— E o metodă mult mai eficace; avionul se află astfel sub privirile tuturor și neacceptarea condițiilor puse de noi poate avea consecințe ușor de văzut și incisive psihologic vorbind.

Comandantul observă că pe celălalt pilot îl cuprinsese o oarecare nervozitate; așadar îi revenea lui sarcina de a duce tot greul acelei situații; anii lungi de experiență îl învățaseră să-și ascundă frica dar nu să o și gonească.

Lorna își părăsi în grabă postul și se duse în biroul directorului operativ.

— Mă scuzați, domnule, dar s-a ivit o problemă. Avionul DC—10 nu este încă în măsură să decoleze.

— Cum adică?

— A fost sechestrat. Avem motive să credem că răspunzători de acest act sînt cei trei bărbați care au urcat în avion ultimii.

Directorul îl privea cu ochii holbați.

— Cee?! Cei trei diplomați? Acei pisălogi care ne-au făcut să oprim avionul?

Lorna își dădea seama că acel lucru era imposibil dar nu putu face altceva decît să admită și să-l urmeze pe directorul furibund la postul său de ascultare.

— DC—10, zborul 511, DC—10, zborul 511 — răspundeți. Ce se întîmplă?

— Aici zborul 511 — cirii aparatul — pentru moment sîntem blocați; pot să vă spun doar că este vorba de trei bărbați înarmați cu pistoale și grenade. Vor urma și alte comunicări. Terminat mesajul.

Se lăsă, moale, în fotoliu palid ca un mort.

— Trei bărbați ... o mașină cu număr de Corp Diplomatic... Lorna — spuse apoi întorcîndu-se spre tînărul controlor — fă rost, imediat, de lista pasagerilor de la zborul 511, anunță apoi Ministerul de Interne și dă alarma la Centrala operativă a corpului de intervenție.

Lorna ascultă cu atenție instrucțiunile — deși știa că erau mereu aceleași în cazuri de acel gen — apoi făcu stînga-mprejur și se duse să execute ordinele.

Ministrul străbătea cu pași mari, cadențați, sala operativă a turnului de control și era furibund.

— De acord cu voi în ceea ce privește pe falșii diplomați — spuse el făcînd un gest larg cu mîna — de acord și în ceea ce privește mașina cu număr fals; dar cum a fost posibil ca mesajul acela care le-a permis teroriștilor să se îmbarce să fie transmis prin linia specială?

— Nu știu încă, domnule ministru.

— Dumneavoastră, domnule colonel Verzieri răspundeți de sectorul Informații-radio al Serviciului de Siguranță; nu aveți nimic altceva de spus?

— Tehnicienii noștri lucrează — răspunse, calm, ofițerul — și cred că peste puțin timp vom afla cum s-a produs acea interferență.

— Da și între timp banditii aceia se află în avion. Ascultați, Parvi — spuse întorcîndu-se spre directorul operativ — putem fi siguri că este vorba chiar de cei trei bărbați care s-au îmbarcat ultimii?

— Fără nici o îndoială. După actele de terorism care s-au înregistrat în ultimul timp, controlul de pe aeroport a devenit mult mai sever și a rămas tot așa chiar după ce se părea că terorismul se potolise.

— Și atunci?

— Și atunci înseamnă că nimeni nu putea să se îmbarce înarmat fiind.

— Nimeni cu excepția diplomaților, nu-i așa?

— Am verificat la punctele de control — continuă Parvi — și acei oameni se grăbeau al naibii; actele lor erau în

regulă și au obținut autorizația de a merge cu mașina direct pe pista de decolare.

— Dar de ce n-au fost controlate și bagajele de mînă?

— Erau valize diplomatice, domnule, și beneficiau de imunitate neputînd fi controlate.

— Și șoferul mașinii?

— Era unul dintre cei trei; mașina se află încă acolo, pe pistă, la cîțiva metri distanță de avion.

Locotenentul Lorna îl trase, ușor, de guler pe ministru care adormise pe unul din fotoliile cu care se îmbogățise austerul mobilier din sala de control.

— Mă iertați excelență — spuse el încet — sîntem în legătură cu avionul DC—10 și unul dintre teroriști vrea să vorbească cu dumneavoastră.

— Cît e ceasul? — întrebă ministrul frecîndu-se la ochi.

— Trei și douăzeci.

Își trecu o mînă prin părul grizonat în încercarea de a-și reveni — și se așeză în fața microfonului; ofițerul îi puse casca și-i arătă prin geam o zonă de pe aeroport asupra căreia se îndreptau luminile numeroaselor proiectoare ale armatei. Avionul se vedea, perfect, în ciuda distanței; părea a fi o uriașă jucărie iluminată feeric.

— Aeroportul a fost înconjurat?

— Conform ordinelor — răspunse reprezentantul Siguranței și trăgători de elită se află la posturile lor.

— Foarte bine — spuse ministrul — să vedem acum ce anume vor.

Locotenentul Lorna stabili contactul: DC—10, DC—10! Aici turnul de control. Răspundeți. Terminat mesajul.

— Aici DC—10. Ministrul de interne se află pe fir? Terminat.

Ministrul făcu un semn cum că se afla acolo și Lorna reluă comunicarea:

— Puteți vorbi. Terminat.

Prin difuzoare se auzi — în sala de control — o voce, liniștită, care nu se deosebea cu mult de cea a comandantului.

— Vă vorbește comandantul militar al grupului de acțiune care a sechestrat avionul DC—10. Știu foarte bine că vorbele mele vor fi auzite de toți polițiștii prezenți în acest moment în turnul de control, Nu are importanță. Ascultați cu toții și înregistrați cu grijă vocea mea și faceți toate veri-

ficările de rigoare; dar vă sfătuiesc să acordați atenție și sensului celor spuse de mine.

— Credeți că citește un comunicat confecționat dinainte? — întrebă un ofițer de la Siguranță.

— Nu știu — răspunse ministrul — acoperind microfonul cu mîna — dar n-are importanță. Să mai ascultăm ce zice.

— Ceea ce a fost definit drept terorism, atîta timp — continuă vocea — nu este altceva decît cumulul unor tentative revoluționare întreprinse de însuși poporul, poporul cel adevărat — sau în numele acestuia — pentru a elibera pe cei oprimați, pe cei marginalizați și pe cei persecutați de o putere de tip sclavagist care nu a șovăit, niciodată, să treacă peste cei slabi pentru a-și impune forța. Dar ceea ce voi numiți terorism este un fenomen ce nu a încetat să existe; revoluția este acum mai puternică decît oricînd și armata noastră de eliberare a hotărît că a sosit momentul de a da o lovitură decisivă sistemului vostru de organizare.

Cuvintele acelea — rostite răspicat — se făceau auzite și în interiorul aparatului de zbor unde mulți pasageri — care rămăseseră cu centurile legate — erau, pur și simplu, țintuiți de acea surpriză.

Marina înțelesese încă de la început că ceva nu era în regulă; înțelesese încă din clipa aceea cînd se opriseră la capătul pistei de decolare; împreună cu o colegă de a sa trecuse de mai multe ori pe la pasageri pentru a-i mai liniști; dar întrucît avionul se afla încă la sol ei mai încercau — în afară de frică — acel sentiment neplăcut al violării — pentru a nu se știa cîta oară — a libertății individuale și colective.

Numai cîțiva se speriaseră la vederea armelor, în timp ce aproape toți ceilalți se bizuiau pe faptul că era vorba de niște profesioniști ai terorismului politic care nu erau interesați în săvîrșirea unor masacre inutile.

Pentru mai multă siguranță ea se hotărîse să rămînă într-un punct strategic de unde putea să țină sub observație fie pasagerii fie cabina de pilotaj a cărei ușă — rămasă deschisă — era păzită de unul dintre teroriști.

Din partea din față a culuarului central putea auzi — în direct — vocea șefului comandoului care vorbea la radio și — în același timp — aceeași voce transmisă — din ordinul aceluia — în interiorul avionului.

— Condițiile sînt următoarele — spunea acela — pasagerii vor fi eliberați atunci cînd vor fi ieșit din închisoare tovarășii

noștri de luptă — martiri ai libertății. Dăm aici numele celor din gura cărora vrem să auzim că au fost eliberați.

Urmă o lungă înșiruire de nume care fură înregistrate și transcrise, cu grijă, de către stenografii din turnul de control.

Din cînd în cînd ministrul tresărea.

— Asta nu, fir-ar să fie! E un criminal de drept comun! Cum pot pretinde să-l eliberăm?

Și înșiruirea continua — în mod inexorabil.

Pînă la urmă pe fila din blocnotesul colonelului Parisi — șeful serviciilor de siguranță — se adunaseră mai mult de cincizeci de nume.

— E absurd! Nu-i putem pune în libertate pe indivizii cei mai periculoși, pe cei ce și-au făcut de cap în țara asta!

— Și culmea! — adăugă colonelul — vor să le audă și vocile.

— Și doar nu vor pretinde să-i aducem pe toți aici, în sala aceasta!

— Mă tem că asta vor; dacă nu cumva le va trăsni prin cap altceva.

— Locotenente, fă-mi din nou legătura cu DC—10.

— Vă sfătuiesc să vă păstrați calmul, domnule — spuse colonelul — nu uitați că în acel avion se află mai mult de o sută de persoane....

Ministrul îl fulgeră cu privirea dîndu-i de înțeles că nu avea nevoie de lecții; apoi vorbi la microfon.

— Aici e ministrul de interne. Se mai află pe fir șeful comandoului?

— Da, dar nu mai avem nimic de spus. Așteptăm hotărîrea dumneavoastră.

Era absolut necesar să se stabilească o relație de încredere reciprocă.

— Este vorba de o cerere foarte importantă și nu sînt în măsură să hotărăsc de unul singur.

— Aveți tot timpul să procedați cum găsiți de cuviință. Nu vă dăm chiar un ultimatum; dar să știți că pînă cînd nu vom auzi la radio vocile camarazilor noștri puși în libertate avionul va rămîne în stăpînirea noastră. Cred că este inutil să adaug că dacă veți încerca să recurgeți la imitări sau la cine mai știe ce alte trucuri mîrșave va fi în joc soarta pasagerilor. Terminat mesajul.

— O clipă — strigă ministrul — pot, cel puțin să vă pun o întrebare?

— Bine, dar să nu mai chemați din nou decît atunci cînd veți avea de comunicat că acceptați cererile noastre. Terminat mesajul.

— De ce v-ați îmbarcat în ultimul moment? Ca diplomați erați, oricum, scutiți de control. Terminat mesajul.

— Curiozitatea legitimă — spuse el și vocea sa avea o nuanță ironică. Ne-am schimbat planurile, în ultimul moment, atunci cînd am fost informați că în acest avion se afla un grup de școlari elvețieni care plecau în excursie în Statele Unite, la New York. Prezența acestora nu făcea decît să mărească puterea noastră de convingere; nu, ce părere aveți, domnule ministru? Terminat mesajul.

Cei prezenți acolo, în sala de control, se priviră cu toții îngroziți; se întîmpla pentru prima oară un lucru ca acela și anume ca teroriștii să refuze să elibereze niște copii; ba, mai mult, să profite de prezența lor pentru a forța nota în ceea ce privea tratativele; de fapt nimeni din acel avion nu era în siguranță.

Ministrul își scoase casca și o aruncă pe scaun; apoi ridică receptorul roșu, cel al liniei speciale directe.

Pasagerii — care stătuseră liniștiți pînă în acel moment — începură să se agite în fotoliile lor; unul dintre ei începu să ocărască și dădu să se ridice dar țevile pistoalelor îndreptate înspre el îl făcură să renunțe.

Știrea că teroriștii mizau pe ființele cele mai slabe — pentru a-și atinge scopurile lor avusese efectul dorit; frica dar și mînia pasagerilor ar fi atîrnat considerabil în balanța aceea a hotărîrilor ce trebuiau să fie luate.

— Vedeți? — spuse unul dintre sechestratori. E în interesul vostru ca totul să se rezolve în mod fericit. Se află aici și femei și copii dar nimeni nu va fi eliberat pînă ce cererile noastre nu vor fi îndeplinite.

Un pasager mai curajos întrebă:

— Cît timp credeți că veți rezista? Tratativele vor fi de durată și greoaie și nu vă vor oferi nimic în schimbul a nimic!

— Mai greu o să fie cu voi — răspunse teroristul. Noi avem provizii de hrană sintetică, pentru două luni și nici apa nu ne va lipsi, e destulă în rezervoare, dar numai pentru noi.

— Sperați să ieșiți basma curată în cazul că vor accepta condițiile voastre?

— Soarta noastră nu ne preocupă, prietene. Important e să izbîndească revoluția; și acum gata cu trăncăneala.

Instalați-vă bine cu toții și încercați să vă relaxați. Să nu vă închipuiți, cumva, nici unul dintre voi, că ne veți putea veni de hac în timpul somnului. Au urmat o pregătire specială.

Teroristul își reluă locul său strategic în partea din față a avionului în timp ce celălalt se apropie de grupul de copii care reprezentau ostatecii cei mai importanți; cel de al treilea rămase în cabina de pilotaj în așteptarea unor comunicări ulterioare.

Proviziile de mîncare fuseseră raționalizate dar problema cea mai importantă era apa; cîțiva copii plîngeau și abia după multe insistențe sechestratorii îngăduiră ca o parte din provizia de apă să fie rezervată copiilor și bătrînilor. Situția era, oricum, foarte încordată iar timpul se scurgea cu o încetineală exasperantă, ca și cum s-ar fi oprit la bordul acelui avion.

Marina își simțea mușchii amorțiți, dar continua să umble încoace și încolo împreună cu cealaltă stewardesă și cu stewardul, pentru a alina cît de cît suferința pasagerilor.

Trecu de mai multe ori pe dinaintea teroristului proțăpit pe culoar și de fiecare dată — spațiul fiind prea strîmt — era nevoită să se strecoare pe lîngă el, rămînînd timp de cîteva secunde față în față cu acel bărbat.

Acela o privea cu o evidentă admirație aruncîndu-și privirea — pe furiș — și la ecusonul pe care-l purta la uniformă.

La un moment dat se mișcă; ea se dusese să servească cafelele în partea din coadă a avionului cînd îl văzu cum își părăsește postul de observație și se îndreptă spre ea; îi trecu prin cap, cu repezeală, un gînd. Și anume cum de era cu putință ca acel om — un extremist fanatic — să-și îndrepte atenția asupra unei stewardese riscînd, în acel fel, să compromită totul?

Era ceva fals în toată acea poveste; așa îi mirosea ei, cel puțin; ceea ce era cu totul autentic însă era pistolul acela îndreptat asupra ei; iar ea nu putea să pună în primejdie viața a zeci și zeci de persoane acționînd în mod necugetat.

— Știu la ce te gîndești — îi spuse teroristul cu glas scăzut. Dar te înșeli. Aceste arme sînt încărcate, cu gloanțe adevărate; vrei să ți-o demonstrez?

Ea clătină din cap, înspăimîntată.

— Bine. Și acum lasă jos tava și dă-i drumul înainte fără a te întoarce.

Singura direcție în care putea merge era cea spre cala de bagaje și ea se îndreptă încet spre acel loc în timp ce o luminiță de alarmă i se aprindea undeva în creier. Ajunsă în dreptul toaletei simți cum este apucată de un umăr.

— Am ajuns, frumusețeo! Intră aici.

Se întoarse și-l văzu — în depărtare — pe celălalt terorist care nu slăbea din ochi grupul de copii elvețieni; tipul acela urmărea mișcările acelor copii — cu un aer indiferent — și nu părea a fi preocupat de dorințele — neașteptate și inoportune — ale camaradului său.

Nu mai avu timp să se dumirească. Bărbatul acela o împinse înăuntru fără a spune ceva, apoi intră și el acolo și închise ușa.

— Acum putem sta de vorbă fără a fi deranjați — spuse el trăgînd zăvorul — aceasta ar vrea să însemne slăbiciunea, firească, a unui bărbat care nu poate rezista tentației, în ciuda antrenamentului, special, pe care l-a urmat.

— N-am înțeles; ce vrei să spui?

— Fără prea multă vorbărie — spuse el pe un ton hotărît — în dulăpașul tău personal nu am găsit nimic; înseamnă că obiectul acela se află pe undeva pe tine.

Marina pricepu că acea sechestrare fusese o înscenare cu un scop precis; se dădu înapoi înspre lavabou blestemind eficiența acelei organizări. Fără acea dovadă nimeni n-ar fi crezut, niciodată; nimeni n-ar fi putut crede că teroristul o silise să se închidă undeva cu el pentru a-i smulge un negativ.

— Curaj, domnișoară Ratti! — spuse bărbatul acela — dezbracă-te sau, de nu, te voi dezbrăca eu. Și rostind acele vorbe îndreptă pistolul spre gîtul fetei.

Avu o clipă de ezitare dar atunci cînd văzu mîna aceea care se întinsese spre sînul său o dădu la o parte și începu să-și descheie nasturii de la fustă.

— Înseamnă că le-ai pitit bine, nu? Păcat că nu le-ai pus, pur și simplu, în buzunar; oricum, pentru mine e o plăcere deosebită.

Se rezemă de perete privind cu un aer încîntat acele picioare lungi cu ciorapi de mătase mulați bine care ieșeau în evidență din austera uniformă de zbor.

Marina nu se simțea cîtuși de puțin rușinată; era, însă, furioasă la gîndul că trebuia să predea acea dovadă atît de prețioasă. Își trase puțin chilotul și scoase la iveală pliculețul transparent.

Se pare că omul acela nu observase acea mișcare; privirea sa rătăcea pe undeva pe trupul fetei.

— Acest lucru îl doriți, nu? — spuse ea hotărîtă punîndu-i pliculețul sub nas — iar acum cărați-vă cu toții, duceți-vă la dracul!

La primele licăriri ale zorilor teroriștii se predară, pe neașteptate.

Locotenentul Lorna își părăsi postul său de ascultare și întrerupse discuția dintre ministrul de interne și o matahală de colonel din trupele de parașutiști care susținea cu fervoare teza unei intervenții în forță.

— Vă cer scuze, domnilor, dar avem noutăți: comandantul avionului DC-10 a comunicat în acest moment că teroriștii renunță la pretențiile lor și că doresc să se predea autorităților.

Rumoarea aceea din sală încetă imediat. Lorna se trezi în mijlocul a mii de priviri perplexe și întrebătoare.

Primul care-și reveni din uluială fu ministrul.

— Sînteți sigur de ceea ce spuneți?

— Puteți să vorbiți și dumneavoastră cu comandantul. Se află pe fir.

Ministrul apucă receptorul în timp ce inima îi bătea nebunește; dacă treaba aceea se rezolva atît de ușor atunci realegerea sa era un lucru sigur.

— Aici turnul de control — spuse el gîfiind — vorbesc cu comandantul avionului?

— Sînt șeful grupului de acțiune. Ne predăm. Nu vă spunem motivele; dar să fie clar pentru toată lumea că strategia revoluționară nu se va opri aici. Terminat mesajul.

— Ce garanții ne dați în ceea ce privește siguranța pasagerilor? Terminat.

— Sînt cu toții bine sănătoși — răspunse vocea aceea din cască. Peste zece minute vom deschide portiera și vom coborî din avion. Armele pe care le avem asupra noastră le vom depune pe sol și imediat după aceea ne vom preda ofițerului — comandant al serviciilor de siguranță ale aeroportului. Terminat mesajul, închid.

Toate măsurile de represiune fură anulate în timp ce camerele de luat vederi ale televiziunii își îndreptau — curioase — obiectivele asupra portierei avionului DC-10 scăldată de lumina aceea a dimineții.

După ce se scurse timpul stabilit cei trei bărbați ieșiră din pîntecele avionului privind cu un aer semeț acel du-te-vino al mașinilor militare și al ambulanțelor de pe pistele aeroportului; coborîră și fură luați în primire de o patrulă înarmată care îi aștepta la scară.

Reporterul de la telecronica directă comenta, cu cuvinte incisive, faptul acela și nu uita să adauge că acel episod marca, probabil, înfrîngerea definitivă a terorismului și a celor ce-l sprijineau; nu pomeni, însă, nimic — poate pentru că nu observase sau poate că observînd acel lucru îl considera un amănunt insignifiant — de faptul că în momentul în care îi fuseseră puse cătușele șefului comandoului un pliculeț de plastic transparent — conținînd negativul unei fotografii — trecuse, discret, din mîna teroristului în mîna ofițerului care-l arestase.

Capitolul al nouălea

Bătrînul se agita pe fotoliul său prăpădit; de abia aștepta ca omul acela să plece și să-l lase în pace în mizeria lui și cu amintirile pe care le avea.

— Îmi dau seama că am picat într-un moment nu tocmai potrivit, dar cred că vestea bună pe care vă voi da-o vă va face să-mi suportați prezența.

— De, n-am mai primit vești bune din ziua aceea în care am fost angajat ca funcționar de categoria a treia la Ministerul Finanțelor, acum patruzeci de ani — mormăi bătrînul.

— Înțeleg situația, dar acum țara noastră a dobîndit credit în străinătate și fondurile noastre bănești s-au resimțit în mod benefic.

— V-aș ruga să ajungeți la subiect; mi-e somn.

— Ei bine, Ministerul Finanțelor a hotărît să vă mărească de patru ori pensia — spuse omul arborînd un zîmbet larg, de birocrat — aceasta este dispoziția definitivă; nu aveți decît să semnați de luare la cunoștință.

Bătrînul, care se căznea să se ridice din fotoliu, rămase ca trăsnit.

— Pensia... pensia mea majorată de patru ori? Dar de ani și ani de zile tot fac la demersuri pentru acea binecuvîntată de mărire cu 10%; iar acum...

— Acum nu vă mai faceți griji; semnați această hîrtie și începînd cu luna viitoare veți primi pensia mărită.

Citi la iuțeală fără a înțelege mare lucru, mai ales că uitase să-și pună ochelarii; luă primul stilou pe care-l găsi la îndemînă și mîzgăli ceva în josul acelui document.

Omul acela luă — zîmbind — hîrtia dar, după cît se părea, nu avea deloc intenția să plece.

— Bineînțeles că este vorba de o mică formalitate — spuse el.

— Știam eu că nu putea fi decît o păcăleală. De fapt, ce intenții aveți. Să-mi măriți taxele de patru ori?

Făcu un semn de negare.

— Dumneavoastră veți fi în continuare scutit de obligații fiscale; ceea ce dorim noi de la dumneavoastră este să colaborați cu noi, așa, în calitate de simplu cetățean.

— Ce fel de colaborare? — bolborosi bătrînul neîncrezător. Nu cumva e vorba de un șantaj?

— Stați de vorbă cu un reprezentant al Statului — spuse funcționarul pe un ton grav — și Statul nu șantajează. Are — pur și simplu — nevoie și el de ajutorul cetățenilor.

— N-am pomenit — în toată viața mea — ca Statul să facă vreun cadou cuiva.

— Dumneavoastră obișnuiți să vă plimbați, dimineața, prin grădinile acelea din Piața Alighieri?

Bătrînul încuviință cu un gest obosit.

— Bine. Noi bănuim că în acea piață peste cîteva zile se va întîmpla ceva grav. Ceea ce dumneavoastră trebuie să faceți este un lucru foarte simplu; e vorba de a depune o mărturie.

— Sînteți, probabil, un agent secret, nu? — întrebă bătrînul, curios, dar dacă bănuiți așa ceva de ce nu...

— Această mărturie — continuă omul acela — va trebui s-o învățați pe de rost în așa fel încît să puteți s-o repetați — pînă în cele mai mici amănunte și fără nici un fel de ezitare — ori de cîte ori vi se va cere s-o faceți.

— Deci este vorba de un lucru pus la cale dinainte, un fel de complot murdar — strigă bătrînul cu o voce tremurătoare — dar ce părere aveți dacă eu aș da un telefon la poliție și le-aș spune totul?

— Iar eu le voi spune celor de la poliție că arterioscleroza joacă uneori feste urîte unora; eu am venit doar ca să vă comunic treaba cu pensia dumneavoastră. Dar dacă credeți că nu ne puteți ajuta mă tem că problema aceea cu majorarea nu se va mai rezolva.

Bătrînul se lăsă moale, în fotoliu; era văduv, singur pe lume și nu mai avea nimic de pierdut, nimic afară doar dacă...

— Casa aceasta — spuse funcționarul privind în jurul său — nu e, desigur, frumoasă, dar e foarte bună; credeți că veți putea să plătiți în continuare chiria din pensia pe care o aveți acum?

Afurisitul acela parcă i-ar fi citit gîndurile; rămăsese — într-adevăr — în urmă cu plata chiriei — cu trei luni de zile — și se aștepta să-i pice dintr-o clipă într-alta înștiințarea de evacuare.

— Bine, bine — spuse el pe nerăsuflate — ziceți ce trebuie să fac.

Aproape în același moment, în partea opusă a orașului un bărbat foarte elegant, cu o servietă neagră, voluminoasă, se prezentă la intrarea unui bloc de locuințe cerînd să vorbească cu doctorul Marchiori.

Portăreasa îl măsură cu privirea din cap pînă în picioare apoi întrebă la citofon dacă necunoscutul acela putea să urce.

— Cine sînteți dumneavoastră, iertați-mă? — întrebă ea acoperind cu mîna aparatul.

— Mă numesc Lucchesi și sînt reprezentantul Editurii Monitor; am fixat prin telefon o întîlnire cu doctorul Marchiori.

Femeia comunică cele auzite și apoi îi făcu semn vizitatorului să meargă: la etajul al cincilea, camera 12; liftul se află în dreapta.

Ușile metalice se deschiseră în liniște pe palier și Marchiori se afla deja acolo așteptîndu-l cu nerăbdare.

— În sfîrșit ați sosit — spuse el cu deosebită amabilitate — poftiți, poftiți; sper că ați adus publicațiile de care am vorbit.

— Acelea și altele care cred că vă pot interesa — răspunse zîmbind reprezentantul în timp ce-l urma pe amfitrionul său într-un apartament elegant cu pereții tapetați și cu mochetă pe jos.

— Am apreciat dintotdeauna foarte mult publicațiile dumneavoastră cu subiect istoric — spuse el răsfoind una dintre cărți.

— Autorii noștri sînt efectiv capabili de a face o critică istorică cu totul lipsită de acea poluare ideologică.

— Nici nu vă puteți închipui cît de important este acest lucru pentru un profesor universitar.

— Dar dumneavoastră nu sînteți numai un profesor universitar — spuse Lucchesi pe un ton mieros — articolele dumneavoastră sînt apreciate de toate revistele de specialitate; aproape că s-ar putea spune că dumneavoastră modelați mințile tinere și... le ajustați pe cele mai bătrîne.

Marchiori începu să se plimbe prin cameră; apoi se opri asupra introducerii unei cărți intitulate *Psihologia terorismului*.

— Și tocmai de aceea — continuă Lucchesi — considerăm drept indispensabilă colaborarea cu dumneavoastră.

Făcu un gest distrat continuînd să citească.

— Nu cred că voi avea timp să recenzez și textele de la Monitor. Îmi pare rău, dar...

— Nu asta voiam să spun.

Se apropie de el bătînd o țigară de pachetul din care o scoase.

— Dacă vreți să-mi acordați puțină atenție vă voi lăsa imediat cu cărțile dumnevoastră.

Celălalt îl privi curios continuînd să țină cartea deschisă.

— Știți, domnule profesor, eu nu sînt numai un reprezentant al Editurii Monitor; din cînd în cînd mai primesc și niște însărcinări oficiale de la Ministerul Culturii.

— Și acum veniți la mine în calitate oficială? — întrebă Marchiori mirat.

— Da. Trebuie să vă comunic ceva deosebit de important; echilibrul dumneavoastră și obiectivitatea dumneavoastră în materie de politică ne-a determinat să facem acest pas.

Puse, în sfîrșit, cartea deoparte și se așeză pe un fotoliu uitîndu-se la el cu atenție.

— Nu e ușor, vă rog să mă credeți, dar sînt sigur că pragmatismul dumneavoastră istoric vă va ajuta să înțelegeți.

— Să înțeleg... ce anume?

— Dumneavoastră știți mai bine decît mine cîte analize psihologice ale fenomenului terorismului politic au fost efectuate.

— Și eu am scris despre aceste lucruri de cîteva ori.

— Bine — spuse Lucchesi așezîndu-se — și tot ceea ce a fost spus și scris s-a dovedit a fi foarte folositor și a contribuit la a aprofunda conștiința socială a noastră a tuturor. Sînteți de acord?

— Bineînțeles.

— Deci se poate spune că terorismul a fost impulsul inițial care a permis societății de a vedea mai bine înăuntrul ei înseși și de a deveni mai bună.

— Ne-am fi putut foarte bine lipsi de această violență; dar dacă ea a reprezentat un șoc salutar pot fi de acord cu dumneavoastră cel puțin în măsura în care noua conștiință socială a folosit la aceea de a demonstra inutilitatea violenței înseși și a provoca declinul acesteia ca formă de luptă politică.

— Aceste lucruri spuse de o persoană cu autoritate ca dumneavoastră mă încurajează să dezvălui ceea ce de acum nu mai poate fi ținut sub tăcere. Nu a existat niciodată o violență fizică, domnule profesor Marchiori; a fost vorba doar de un expedient puțin ciudat, admit, dar cu rezultate la fel de pozitive și fără vărsare de sînge.

Expresia feței lui Marchiori se schimbă într-o clipă trecînd de la o atenție politicoasă la uimire.

— Cred că-mi scapă sensul. Un... expedient?

— Dumneavoastră vă amintiți — continuă el cu un suspin — care era situația în țara noastră pînă acum doi ani. Corupția, scandalurile, criminalitatea, sabotajele din fabrici, haosul administrativ și judiciar, toate acestea ne otrăveau viața cea de toate zilele și ne aduseseră pe marginea prăpastiei. Și ceea ce era mai rău era faptul că toți, simpli cetățeni sau oameni politici, în loc să încerce să rezolve problemele păreau a fi într-o așteptare fatalistă a ceva care mai devreme sau mai tîrziu îi va fi scos din încurcătură.

— Continuați, continuați...

— Ideea aceea i-a venit unui grup de oameni de stat foarte abili dar care se împotmoliseră și ei într-o dialectică fără conținut și veleitară; ocazia s-a ivit atunci cînd a fost asasinat un conducător politic mai mărunțel. Fusese vorba de o crimă obișnuită avînd drept mobil jaful dar trecu drept o crimă politică.

— Dar acel om chiar a fost ucis? — întrebă Marchiori.

— Da și lumea începu să se teamă; pînă în acel moment diatribele se menținuseră pe planul discuțiilor sau a cîtorva litigii. Faptul că puteai să-ți riști propria piele din cauza propriilor convingeri a fost de mare efect. Asasinul a fost capturat aproape imediat și mărturisirea sa a fost ca să spunem așa adecvată exigențelor noastre.

— Și apoi ce s-a mai întîmplat?

— Acei oameni de stat se gîndiră că dacă povestea aceea s-ar mai fi repetat, eventual cu victime mai de soi, efectul de oprire a degenerării vieții politice și sociale ar fi fost mai eficace...

— Adică un fel de... vaccinare socială?

— Exact — aprobă Lucchesi — dar cu germeni inofensivi, capabili de a provoca doar o reacție anticorp benefică.

— Lăsați-mă să continui eu — spuse profesorul; soluția cea mai bună ar fi fost aceea de a organiza atentate false împotriva unor victime care ocupau posturi-cheie în așa fel încît cei pe care toți îi credeau morți să fi putut să continue a manevra, a trage sforile din culise, scăpați de condiționări sociale și de șantaje politice.

— Întocmai. Legile care au reasanat viața noastră civică au fost elaborate de ei, dar propuse de figuri politice de mai mic calibru care nu riscau să fie criticate sau folosirea propriilor lor argumente tocmai împotriva lor; același lucru s-a făcut și pentru reasanarea și a altor sectoare cum ar fi cel militar, sindical și așa mai departe. În acest fel lucrurile se îmbunătățesc puțin cîte puțin — în mod practic nedureros — pînă la starea actuală.

— Și după ce criteriu ați ales persoanele acelea care trebuiau să fie informate despre falsele atentate?

— A fost o operă de selecție foarte anevoioasă; oricine era informat trebuia să se angajeze să colaboreze. Aveam nevoie de tot felul de oameni; de la oameni politici care plîngeau în spatele sicrielor colegilor lor și simpli cetățeni care să fie în stare să depună o mărturie, pînă la polițiștii care soseau la timp la locul atentatului pentru a forma un cordon de protecție și a împiedica astfel ca trucul să fie descoperit.

— Dar trebuie să fie vorba de sute de persoane! Cum puteați fi siguri că ei aveau să-și țină gura?

— Aproape toți au venit de bună voie cînd au înțeles care erau scopurile noastre; iar noi, mai înainte de a sta de vorbă cu fiecare în parte le studiam cu atenție obiceiurile și ideile și mergeam, aproape întotdeauna, la fix.

— Dar era de ajuns ca unul, unul singur dintre aceia să vorbească cu o persoană nepotrivită pentru ca totul să se ducă de ripă.

Lucchesi făcu un gest de dezaprobare.

— Tocmai în aceasta rezida puterea noastră; atentatele reușite creau o atmosferă de împotrivire furioasă. Nimeni nu putea crede că era vorba de ceva neserios și oricine ar fi susținut că era vorba de așa ceva ar fi trecut drept un cinic oarecare nedemn de încredere. Poziția psihologică a unui eventual denunțător ar fi fost greu de susținut afară doar de faptul că el ar fi putut aduce dovezi. Pentru că, în ziua de astăzi, lumea crede numai în ceea ce vede.

— Și acest lucru nu s-a întîmplat chiar niciodată?

Lucchesi șovăi puțin scărpinîndu-și bărbia.

— Nu, din fericire. Organizarea noastră cu ramificații peste tot e cea mai bună dovadă a faptului că majoritatea celor dintre noi nu a permis niciodată vreunui fanatic individualist informat din greșeală despre planurile noastre să-și procure dovezi și să facă astfel ca totul să se ducă de rîpă.

— E cu putință ca nici măcar o rotiță din acel angrenaj să nu se fi împiedicat? Și atîtea milioane de persoane n-a observat, vreodată, nimic?

— Atentatele noastre erau pregătite foarte bine; dispuneam de tehnicieni și de material sofisticat și chiar dacă ar fi putut scăpa vreun amănunt nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să-l pună în legătură cu un adevăr de neconceput și de neacceptat.

Marchiori era uluit; luă o carte și o învîrti, nervos, printre mîini.

— Deci, v-ați bătut joc și de mine — spuse el.

— Nu trebuie să vorbiți așa! Atentatele erau, ce e drept, false, dar tonul vehement și grav al articolelor scrise de dumneavoastră erau autentice și aceste articole au contribuit la ridicarea moralului întregii noastre țări.

— Și acum ce mai doriți de la mine? Mai aveți nevoie de colaborarea mea?

— Ni se pare drept ca o persoană ca dumneavoastră să trebuiască să fie informată. Peste cîteva zile, în Piața Alighieri se va săvîrși un alt... atentat, ultimul, sper, dar unul hotărîtor care ne va permite să redresăm situația.

Marchiori îl întrebă pe neașteptate:

— Am auzit vorbindu-se cum că acel Comitet Restrîns care conduce acum țara va deveni ulterior... și mai restrîns. E adevărat?

— Nu e cazul să vă temeți de vreo concentrare a puterii, domnule profesor; organele noastre de supraveghere se

află la posturile lor și sînt cît se poate de active. A fost cazul să vă plîngeți de vreo îngrădire a libertății dumneavoastră personale în ultimele douăsprezece luni?

— Nu, ce e drept; totuși starea de necesitate...

— Ei, o simplă măsură, acolo, dată fiind situația — spuse Lucchesi desfăcîndu-și larg brațele — care a și fost anulată, la scurt timp după aceea.

— Ce îmi spuneați despre atentatul din Piața Alighieri?

— Atentatul acela va avea ca obiectiv un personaj de vază; un om cu o solidă credință democratică ce a acceptat să colaboreze cu noi.

— Cine e acest om?

— O veți afla la momentul oportun; dumneavoastră veți fi trimis de ziarul *Grido* pentru a scrie un articol de fond dedicat acelui eveniment; dar veți putea să refuzați s-o faceți dacă considerați că acel personaj v-ar putea, cumva, clătina convingerea dumneavoastră politică; de acord?

— Și va trebui să-i înșel pe toți cei ce încă nu știu și care, poate, n-ar fi de acord cu așa ceva?

— E spre binele tuturor — conchise Lucchesi — chiar și al acelora care nu sînt de acord; se află în joc salvarea definitivă a democrației în țara noastră.

— Trebuie să mă mai gîndesc — spuse Marchiori.

— Sînt sigur că vă veți hotărî pentru soluția cea mai bună. Iată, acesta este numărul meu de telefon — spuse Lucchesi, întinzîndu-i o carte de vizită — și aștept să-mi dați vești bune.

Lucrurile cele mai delicate fuseseră omise cu discreție; nu precizase că cei ce refuzau să colaboreze erau convinși — în mod prea puțin ortodox — și că cei ce comiteau greșeli puteau fi eliminați.

Nu era cazul să vorbească despre asemenea subiecte; fiecare dintre acestea ar fi cerut o abordare diferită; și apoi o persoană inteligentă și cultă, așa cum era profesorul Marchiori, nu putea fi, desigur, obiectul unor șantaje vulgare.

Capitolul al zecelea

Fata indigenă, cu lungul său păr negru, deschise ușa aceea făcută din tulpinițe de bambus împletite și, după ce introduse vizitatorul, se duse să se așeze din nou, cu discreție, în colțișorul său.

Bărbatul acela era îmbrăcat în haine civile dar se vedea de la o poștă că nu se simțea în largul său în acele haine; avea o înfățișare țeapănă iar haina, croită prost, îi atîrna în spate.

Profesorul Adinolfi își scoase ochelarii săi negri și-i ieși în întîmpinare cu brațele întinse.

— Domnule general, ce plăcere să vă avem printre noi. Nu speram să vă văd atît de repede.

Cei doi bărbați se îmbrățișară sub privirea atentă a colonelului Garcia care continua să-și mestece trabucul.

— Acesta este bărbatul despre care v-am vorbit atîta — îi spuse Adinolfi — generalul Ulderico Fastelli. Apoi, întorcîndu-se spre celălalt ofițer: Domnule general, permiteți-mi să vă prezint pe domnul colonel Garcia, șeful serviciilor de informații ale acestei țări care ne găzduiește. Ne-a ajutat întotdeauna, în mod leal, în toată această afacere.

Garcia aruncă trabucul și se ridică în picioare înțepenind în poziția salutului milităresc; strînse acea mînă pe care generalul i-o întinsese apoi se așeză din nou privindu-l cu atenție pe superiorul său străin.

Fastelli își îndreptă gulerul hainei și apoi se așeză pe un fotoliu făcut și acela din bambus; părea obosit dar mulțumit.

— Nu cred să fi văzut vreodată — nici măcar în timpul războiului — atîtea lucruri emoționante — spuse el — mai

întîi atentatul — o capodoperă, n-am ce zice — apoi fuga de justiție și, în sfîrșit, evadarea sub un nume fals. La vîrsta mea aceste lucruri sînt greu de suportat.

— Operațiunea cea mai grea și mai neplăcută a luat sfîrșit, domnule general — spuse Adinolfi; de aici dumneavoastră veți putea da directive stînd în fotoliu și fiind sigur că nimeni nu va îndrăzni să le comenteze.

Fastelli se întunecă la față.

— Am auzit că au fost niște obstacole...

— Am avut ceva probleme cu un ziarist prea întreprinzător — interveni Garcia.

Adinolfi clătină din cap.

— Vina n-a fost a ziaristului; el nu și-a făcut decît datoria; a fost vina acelui idiot de Aicardi care n-a respectat instrucțiunile și s-a lăsat fotografiat la zece luni de la... moartea sa!

— Oricum, totul s-a terminat cu bine.

— Aș spune, mai degrabă, că am scăpat ca prin urechile acului. Nici măcar nu îndrăznesc să mă gîndesc la ceea ce s-ar fi putut întîmpla dacă acel negativ ar fi ajuns pe biroul Secretarului Națiunilor Unite!

— Să nu ne mai gîndim la astea — spuse Garcia ridicîndu-se. Triumful operațiunii „Fenix" merită un toast!

La un semn abia perceptibil al colonelului, fata se ridică și se apropie de grup ducînd o tavă cu cocktails-uri multicolore.

— Pentru salvarea țării noastre — spuse Fastelli.

— Pentru salvarea democrației — spuse, ca un ecou, Adinolfi.

Garcia bău fără a spune ceva; apoi puse jos paharul de cristal și-și aprinse încă un trabuc.

— Cred că domnul general este obosit după această călătorie — spuse el — și poate că ar fi bine să vă întoarceți, amîndoi, la ascunzătoarea dumneavoastră. Nu vă cunoaște nimeni prin părțile acestea dar e bine să fiți prudenți și să nu vă arătați prea des.

— Mi-ar face plăcere să vă conduc cu mașina care mi-a fost pusă la dispoziție — spuse Adinolfi — dacă doriți să mergem, domnule general.

După ce schimbară ultimele cuvinte de rigoare, cei doi ieșiră și coborîră cele cîteva trepte ale scării ajungînd în piața aceea mare scăldată de razele soarelui.

Un sergent în uniformă de parașutist — care rămăsese deoparte pînă în acel moment — se apropie de colonelul Garcia care se afla la fereastră și privi cu atenție cele două figuri care se îndreptau spre latura opusă a pieții. Cîțiva indigeni desculți se plimbau prin praful de acolo uitîndu-se fără nici un interes la berlina aceea voluminoasă parcată printre biciclete ruginite și cărucioare încărcate cu banane.

Intrară în mașină vorbind cu însuflețire; dar după cîteva secunde, numai, sporovăiala le fu întreruptă de explozia bombei. Din acea mașină porniră în sus o vîlvătaie orbitoare și, împreună cu accasta, frînturi de metal și de trupuri omenești; bicicletele se contorsionară sub efectul acela al căldurii iar cărucioarele pline cu banane fură măturate de acolo, zburară ca niște aschii.

Colonelul se retrăsese brusc de la postul său de observație dar cînd văzu coloana aceea, înaltă, de fum negru se întoarse, cu grijă, la fereastră.

— Și cum vom justifica treaba aceasta? — întrebă sergentul?

— Nu va trebui să justificăm nimic — răspunse Garcia, cu calm — oamenii ăia erau deja morți, în mod oficial, nu? Și atunci, cum se poate ucide un om care e deja mort?

Garcia se întoarse spre subofițerul acela, cu un aer satisfăcut; continua să chinuie — cu dinții și măselele roase de carii — trabucul și zîmbea.

— Și acum? — întrebă sergentul.

— Procedura obișnuită!

— Dar în ceea ce privește atentatul din Piața Alighieri?

Continua să zîmbească, imperturbabil; urmărea cu privirea un țînțar mare care zbura prin cameră.

— A, da — spuse el ca și cum și-ar fi răspuns lui însuși — atentatul din Piața Alighieri; ce să-ți spun! Izbucni într-un rîs zgomotos. Obiectivul final, cel mai important, cel ce avea să definitiveze reinstaurarea democrației în țară! Și se gîndiseră bine, nu glumă: moartea președintelui republicii lor ar fi unit tot poporul într-o singură forță de acțiune — indisolubilă — și teroriștii ar fi fost înfrînți în mod definitiv... Și ultimele sale cuvinte se pierdură într-un rîs și mai zgomotos.

Sergentul rămăsese înțepenit în poziția de drepți; zîmbi, totuși, încurajat de euforia superiorului său.

— Iertați-mă, domnule, dar e vorba de un lucru important; trebuie să transmit semnalul convenit?

— Dă-i drumul, zi-i că se autorizează operațiunea din Piața Alighieri — reuși colonelul să spună printre hohotele de rîs — dar să nu uiți de schimbarea aceea.

— Care schimbare, domnule?

Garcia își reluă înfățișarea serioasă.

— Imbecilule, trebuie să-ți spun chiar totul? De data aceasta armele nu vor mai fi încărcate cu cartușe oarbe; asta e tot.

Sergentul duse mîna la chipiu și făcu stînga-mprejur ieșind din cameră.

— Va fi o reprezentație cu mult mai convingătoare, nu-i așa, micuțo? — îi spuse ofițerul tinerei indigene care stătea, cuminte, pe scăunelul ei.

Fata arboră un zîmbet larg și nevinovat și albeața dinților ieși în evidență pe fondul acela negru al pielii ei precum un dublu șirag de perle.

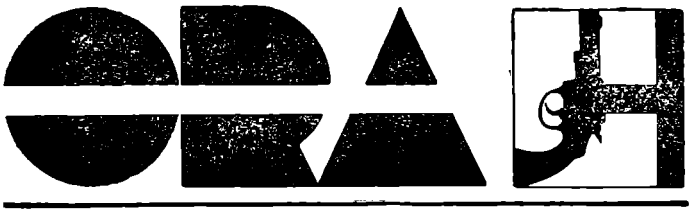

Ora crimei! Ora fatală! Ora la care începe neobișnuita călătorie într-o lume stranie, misterioasă. Dar poate fi și ora triumfului binelui asupra răului!
Prin colecția sa de literatură polițistă și de spionaj, **NEMIRA** vă oferă, din nou, prilejul unor lecturi interesante și atractive, savuroase și pasionante prin suspans și insolit. Diagnosticieni excelenți ai lumii delictului, autori ca Barbara Paul, Ellery Queen, Ed McBain, Anthony Price, Jacques Sadoul ne conduc pas cu pas, ca în jocul de șah, la descoperirea răufăcătorilor. Lăsîndu-și fantezia să lucreze, să construiască, ancorați de cele mai multe ori în real, investigînd cu mult rafinament psihologia oamenilor, ei reușesc să prezinte cititorului fapte incredibile, situații absurde, întîmplări stranii, dezvăluindu-i, totodată, noi dimensiuni spirituale ale condiției umane.
Carte de divertisment, dar și literatură de calitate!

ED McBAIN

Scriitorul american Ed McBain s-a impus rapid ca un maestru fără rival al romanului detectiv „de procedură". Seria sa de mare succes *87th Precinct* i-a cîștigat devotamentul de neclintit a milioane de cititori din întreaga lume și Marele Premiu pentru întreaga sa operă acordat de Asociația Scriitorilor Americani de literatură polițistă. Primul său roman, *The Blackboard Jungle* (Jungla de pe tablă), semnat cu numele său adevărat, Evan Hunter, a devenit imediat un best-seller, iar ecranizarea s-a bucurat de un suces enorm. McBain a scris de asemenea scenariul filmului lui Hitchcock — *Păsările*. Fanii săi știu că, indiferent de natura subiectului către care Ed McBain își îndreaptă geniul, vor găsi aceeași inteligență ascuțită, același conflict subtil, aceeași acțiune dinamică și mereu un realism dur, care lovește unde trebuie. Este cazul seriei mai sus-amintite, un adevărat univers american (și nu numai), în care McBain disecă, pînă la cele mai intime fibre, fenomenul delictului. Prin fața cititorului se vor perinda ucigași de profesie, psihopați, intelectuali sadici, tîrfe și proxeneți, oameni politici, drogați și alcoolici, negri, albi și galbeni, perfect sincronizați în același „balet" al crimei. Iar eroii lui McBain, polițiștii locotenentului Byrnes, nu sînt nici pe departe supraoamenii din filmele de duzină ...

Să-i vezi murind

Ce legătură poate exista între Zip, șeful Latinilor Roșii, un marinar aflat în căutarea unui anumit bordel și un ucigaș pe cale să devină erou? Doar una: legea

străzii. Legea străzilor dintr-un cartier dubios locuit de hispano-americani, într-un mare oraș american. O lege aspră, mult mai aspră decît aceea pe care oamenii locotenentului Byrnes încearcă, uneori fără succes, să o impună.

O cizmă îl lovi în ochiul drept și marinarul simți o durere bruscă și ascuțită, urmată de un val de sînge cald. Apoi se gîndi că o să fie omorît în bătaie pe podeaua circiumii ăsteia nenorocite și după asta auzi răcnetul unui bărbat: „Ce faceți? Nemernicilor, ce faceți?" Și peste vocea bărbatului sau dincolo de ea, în jurul ei, încercuind-o, umplînd aerul, vuietul ascuțit și pătrunzător al unei sirene ...

Scamatorii

Noaptea de „Halloween". Noapte de sărbătoare, noapte de carnaval, noapte de bucurie pentru copii și părinți. Nu și pentru Carella, Hawes, Parker și ceilalți polițiști ai secției 87, confruntați cu unul dintre cele mai stranii cazuri: patru copii însoțiți de o femeie blondă jefuiesc mai multe magazine și ucid ... Apoi se găsesc părțile unui trup tăiat, apoi un magician dispare, apoi ... Multe se pot întîmpla în noaptea de „Halloween". Mai ales sub bagheta de maestru a lui McBain.

JACQUES SADOUL

Pasionat de science-fiction, literatură polițistă, fantastic, benzi desenate, Jacques Sadoul (n. Agen — — 1934) — în prezent director literar al cunoscutei edituri pariziene *J'ai lu* — este autorul a numeroase cărți de mare succes, cum ar fi *Histoire de la science-fiction moderne, Anthologie de la littérature de science fiction, L'Héritage Greenwood, La chute de la maison-Spencer, L'inconnue de Las Vegas, La passion selon Satan, Le jardin de la licorne, La cité fabuleuse* etc.

Trei morți la soare

Un fotograf, un crupier, un agent imobiliar: trei oameni care n-aveau nimic comun în afara amantei pe care o împărțeau și a gloanțelor de același calibru, 8 mm, pe care le-au primit drept în inimă ... Într-un roman polițist clasic, justiția și morala sfîrșesc totdeauna prin a triumfa. Dar în viață? Și în romanele moderne? Mai ales cînd deviza asasinului este:

„În seara asta voi ucide un om pe care nu-l cunosc."

Moștenirea Greenwood

O moștenire, mai ales o mare moștenire, naște întotdeauna pasiuni. Uneori de necontrolat. Acesta este punctul de plecare pentru un roman scris în cea mai bună tradiție americană, dar nici pe departe un simplu

roman *à la manière de* ... Cînd detectivul se numește Carol Evans și este de fapt o detectivă (mai mult, una frumoasă și lipsită de prejudecăți), ne putem aștepta la orice surprize ...

Îmi simt trupul cuprins de o vagă excitație, aceea de a mă expune unui pericol mortal, de a cîștiga încă o dată, de a ucide ... mîinile care, de obicei, țineau revolverul cu siguranță, acum îmi tremură puțin ...

Prăbușirea casei Spencer

Departe de agitația obișnuită a Los Angeles-ului, în superbul decor californian, la ferma Los Dudes — domeniul clanului Spencer — , o regăsim pe Carol Evans antrenată în cele mai stranii aventuri din cariera sa.

Puțin cîte puțin, m-a cuprins un tremur ușor, în timp ce respirația îmi devenea gîfîită. Să fi vrut și n-aș fi putut să-mi recapăt controlul; nimic pe lume nu-mi dă o senzație atît de tare ca plăcerea de a ucide ... Mă ardea pîntecele ... Cu tăișul mîinii stîngi i-am zdrobit încheietura, în timp ce cu cealaltă i-am apucat gîtul și i l-am retezat. Maybelle murise înainte de a cădea pe jos.

Necunoscuta din Las Vegas

Carol Evans intră din nou în acțiune. De această dată, scena este Las Vegas, fabuloasa capitală a jocurilor, unde Matthews, unul dintre colegii eroinei, a fost asasinat într-o cameră de hotel. Dar a cui eliminare a fostă urmărită, a bărbatului sau a agentului? Desfă-

șurînd intriga cu precizia unui ceasornicar, Sadoul demonstrează încă o dată talentul său de romancier.

Femeia de serviciu fu aceea care îi descoperi cadavrul, a doua zi dimineață; un glonț îi trecuse prin inimă. Sergentul Muldown crezu mai întîi că e vorba de o crimă pasională, apoi, deschizînd portofelul mortului, fu surprins să descopere o legitimație a Serviciului Acțiune al CIA. Nu-i mai rămase decît să ceară superiorilor săi să anunțe Washington-ul.

ANTHONY PRICE

Dubla sa calitate de istoric militar și editor al ziarului „Oxford Times" l-a ajutat pe autorul englez Anthony Price să scrie cărți foarte bine documentate, pornind uneori de la descoperirile interesante pe care le-a făcut în timpul călătoriilor de informare în Franța, Italia, Grecia și Germania. La scurt timp după debut (în 1970), Price a cîștigat elogiile cititorilor și ale criticii și a fost distins cu premiile „Gold Dagger" și „Silver Dagger" decernate de Asociația Scriitorilor Britanici de romane polițiste.

Creatorii de labirinturi

David Audley este un personaj cuceritor prin inteligență și umor, este pasionat de istoria Evului Mediu și de Orientul Mijlociu și nu rămîne insensibil în fața femeilor frumoase. Dar Audley este în același timp o figură importantă a contraspionajului britanic și un bărbat pe cale să devină iremediabil blazat. De această blazare va fi salvat de un aviator contrabandist mort de mai bine de douăzeci și patru de ani și de fiica acestuia. Devoratorii de romane polițiste, adepții romanului de introspecție și chiar cititorii de romane de dragoste vor găsi în cartea lui Price toate calitățile genului lor preferat.

Cinci chipuri — cinci oameni. Patru s-au aruncat afară și au trăit. Unul a rămas la bord și i-au trebuit douăzeci și patru de ani ca să moară. John Adair Steerforth. Fotografiile spun uneori mai multe decît chiar oamenii înșiși, dar acesta era clar chipul lui Lucifer: frumos, mîndru și nemulțumit.

A. L. DOMINIQUE

Gorila fără cravată

Gorila trece prin noi aventuri ... Simpaticul dar redutabilul personaj, erou al unui serial de televiziune difuzat nu demult și în țara noastră, va captiva iarăși atenția cititorilor în acest roman plin de ironie, vervă și dinamism.

Agresorul se simți strîns cu puterea unui șarpe boa. Văzu mîna lui Geo ridicîndu-se deasupra capului său și i se păru că aude o trosnitură înfundată. Aceasta era lovitura favorită a Gorilei. Urmară cîteva spasme scurte și omul rămase adormit cel puțin pentru cîteva ore.

BARBARA PAUL

Nocturnă pentru trei pumnale

Un bărbat ucis cu ... trei pumnale. Trei personaje din high life mai mult decît suspecte. Dar dacă victima își merită soarta? Autoare a multor romane polițiste de succes, scriitoarea americană Barbara Paul ne surprinde prin ineditul intrigii, prin spectaculoase răsturnări de situații.

Camera în care au intrat era un fel de birou sau bibliotecă înțesată cu oameni de la laboratorul criminalistic. În mijloc, întins pe podea, cadavrul unui om de vreo șaizeci de ani. Și, așa cum spusese polițistul, nu unul, ci trei pumnale erau înfipte în pieptul său.

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: LEONARD OPREA
Tehnoredactor: DAN RĂDULESCU

Apărut 1993, București
Coli tipar: 12; Format: 16/54×84

Tiparul executat sub cda. nr. 475
S.C. UNIVERSUL S.A.
BUCUREȘTI

5 ORA

NU POT SĂ PRICEP ACESTE CONTRADICȚII: OMORURI ADEVĂRATE SAU SIMULATE, MORȚI ADEVĂRAȚI SAU MORȚI CARE ÎNVIE, ASASINI CARE TRAG CU GLOANȚE ADEVĂRATE SAU CU INOFENSIVE GLOANȚE DE CAUCIUC!

O lectură realmente pasionantă, captivantă, intrigantă, care pornește de la un fenomen ce ne-a zguduit în anii șaptezeci, "anii de plumb": terorismul... Romanul, acceptat cu ani în urmă de un mare editor italian și ajuns în faza de șpalt, nu a mai fost publicat.
(Gianfranco de Turris)

NEMIRA '93

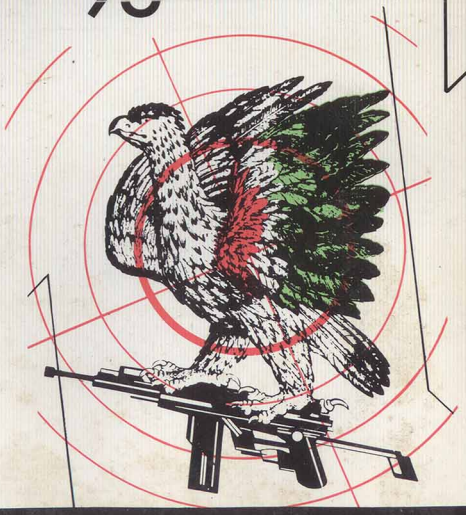

ISBN 973-9144-26-8 PRET 298+2 T.L.=300 LEI